

ČESKÁ ŽENA

ČASOPIS VĚNOVANÝ ČESKO-KATOLICKÝM ŽENÁM
A DIVKÁM V AMERICE.

BŘEZEN — 20. — MARCH
1927.

ČÍSLO — 407. — NUMBER
ROČNÍK — XIX. — VOLUME

Adresa: "ČESKÁ ŽENA", 1611 So. 11th St., St. Louis, Mo.

„ČESKÁ ŽENA“

Published Three times a Month.
Devoted to the interest of Czechoslovak
Catholic Women of America.

Published by the
BOHEMIAN LITERARY SOCIETY
of St. Louis, Mo.

Předplatné:
Pro Spojené Státy \$2.25
Do Evropy a Kanady a v St.
Louis, Mo., poštou \$2.75
Adresa: Address:
"ČESKÁ ŽENA"
1611 South 11th St., St. Louis, Mo.

POUTAVÝ ROMÁN

který ještě nebyl uveřejněn v tomto časopisu, obdrží kterákoli naše odběratelka úplně zdarma, získá-li nám 1 novou odběratelku pro "Č. Ž." a zašle-li nám od ní celoroční předplatné \$2.25. Kdo získá dvě nové odběratelky, obdrží dva romány atd. Máme poutavých románů značnou zásobu a proto tato nabídka platí až do odvolání. Můžete se tímto způsobem záso- bit zajímavou četbou úplně zdarma. — Seznamu knih nemáme, proto výběr knihy ponecháme vám, ale prosíme, a- byste vždy laskavě nám sdělili, jaké romány rády čtete. — Zašleme vám pak román, který se vám bude jistě líbit. Nová odběratelka obdrží od nás úplně zdarma jednu z pěkných ve- lebavých povídek, které dříve vychá- zely v časopisu Č. Ž. —

Individuelní.

"Průměrné trvání dvaceti dolarové bankovky je sedm roků." — "U mne trvá jen sedm dní!"

* *

Na ples.

Matka: "Vynasnaž se být dnes ho- dně zajímavou, dceruško! Víš, že jde o to: být nebo nebýt jeho!"

Za příplatek 15 centů

k celoročnímu předplatnému na Českou Ženu obdrží naše milé odběratelky jako premii —

Kalendář HLAS na rok 1927

jehož krámská cena je 65 ct. —

Noví odběratelé a odběratelky obdrží kalendář první rok bez jakéhokoli příplatku. S úctou

VYD. Č. ŽENY.

Důležité upozornění!

PREMIE

k "České Ženě".

Všem milým P. t. odběratelkám a od- běratelům našeho oblíbeného časopisu "České Ženy" oznamujeme, že jedinou premii, již starým odběratelům udělujeme, jest kalendář "HLAS" NA ROK 1927. za příplatek 15 centů k celoročnímu před- platnému.

Jiných premií starým odběratelům roz- hodně neudělujeme a udělovat nemůžeme vzhledem k nízkému předplatnému námi stanovenému.

Mnozí odběratelé požadují od nás různé knihy místo kalendáře "Hlasu", jichž jim jako premií poslat nemůžeme. Víme, že naši milí odběratelé nechtějí naší škody a nepřejí si, bychom na jimi předplacený časopis sami z fondů svých dopláceli. Neuvědomují si však, že průměrná kniha o 200 stranách nás stojí as \$1.00, takže udělování knih jako premií je naprosto z finančních příčin vyloučeno.

Kalendář "Hlas" je nejceněnější premií, již za příplatek 15 centů k celoročnímu předplatnému na "Č. Ž." můžeme udělo- vat. Ježto kalendář tento vydáváme sami, stojí nás značně méně, než \$1.00, ač kniha tak velká u knihkupců koupěná stála by nás as \$1.25.

KNIH ochotně udělujeme jako odměn starým uznalým odběratelům, kteří nám získávají nové odběratelky. Za každou novou odběratelku ochotně a mílerádi po- šleme komukoli krásnou knihu (nebo menší knihy) v ceně do jednoho dolaru.

Uctivě vás tedy, P. t. odběratelé, pro- síme, byste se laskavě nehlásili o jinou premií kromě kalendáře "Hlasu". A la- skavě si též pamatujte, že vám ochotně a s radostí vždy pošleme zábavné čtivo v ceně do dolaru za každou novou odbě- ratelku, nebo vám budeme zasílat časopis "Č. Ž." 6 měsíců zdarma.

S úctou

Vyd. "České Ženy".

Máme kalendáře ze staré vlasti:

Pečirkův	46 ct.
Stráž Moravy	46 ct.
Posel Apoštolátu	46 ct.
Hostýnský Poutník	46 ct.

Kalendářů těchto ROZHOD- NĚ neudělujeme jako premií. Premiijním naším kalendářem je kalendář "Hlas" na rok 1927.

Veškeré objednávky adresujte na:

ČESKÁ ŽENA,
1611 So. 11th St.,
St. Louis, Mo.

Týdenní "Česká Žena!"

Chcete týdenní "Českou Ženu" a my též!

Bychom mohli oblíbený náš časopis "Českou Ženu" v doznívající budoucno- sti počít vydávat týdně, potřebujeme již jen as 2100 nových odběratelů a odběratelek.

Pomůžete nám je získat?

Dojista!

Za každého nového odběratele a novou odběratelku pošleme Vám buďto napínavé zábavné čtivo nebo Vám budeme zasílat časopis "Č. Ž." po šest měsíců bezplatně.

Urychlíte týdenní vydávání "Čes- ké Ženy" získáváním nových odběratelů a odběratelek.

S úctou

Vyd. "České Ženy".

Srovnáno.

"Poslouchej, příteli, co se stalo s těmi 50.000, co jsi ručil za toho sta- vitele?"

"To je srovnáno."

"Zaplatil?"

"To ne, ale já jsem mu dal dceru."

120 mil o dvou gallonech gasolineu

Autá okamžitě uvedena v pohyb v jakémkoli počasí

Omaha, Neb.—Překvapující nový vy- nález umožnil teď automobilům jet 120 mil o dvou gallonech gasolineu. Kromě zázračného tohoto výkonu Quickstart uvede auto v okamžitý pohyb, necht' je motor sebe studenější za nejménějšího počasí. Taktéž odstraňuje a zabraňuje dusíku, uchraňuje oleje a správek a pro- tlouče motoru život. Mnoho autoistů oznamuje 46 až 60 mil jízdy o jednom gallonu gasolineu mimo neselhávající oka- mžitě uvedení motoru v pohyb. Vynález- ce hledá agenty a zaručuje cestovní vý- lohy a pěkný stálý výtěžek exkluzivním dodavatelům. Příležitost ku vydělání od \$50.00 do \$400.00 týdně zaručena. Vzo- rek zástupcům zdarma. Pište na Quickstart Mfg. Co., Dept. 5043-C, Station C, Omaha, Neb.

Do Chicago, Ill.

Předplatné na "Českou Ženu" při- jímá a jiné obchodní záležitosti časo- pisu se týkající vyřizuje

Antonie Vondráček,
1342 So. Keeler Ave.

ČESKÁ ŽENA

ČASOPIS VĚNOVANÝ ČESKO-KATOLICKÝM ŽENÁM A DÍVKÁM V AMERICE.

Adresa: "Česká Žena", 1611 So. 11th St., St. Louis, Mo.

Entered as 2nd Class Matter Oct. 2, 1908, at the P. O. at St. Louis, Mo., under the Act of Congress of March 3, 1879

ROČNÍK (VOL.) XIX.

ST. LOUIS, MO., 20. BŘEZNA (MARCH) 1927.

ČÍSLO (NO.) 407.

Univ. prof. Dr. Ludvík Lercher T. J.:

Postní úvahy.

Smrtelná úzkost Ježíšova na Hoře Olivetské.

Průprava I. Poslyš, kterak si Pán posteskl svým učedníkům: "Smutná jest duše má až k smrti."

Průprava II. Pros o účinnou soustrast s Ježíšem, jenž je pro tebe pln smutku.

I. Ježíš si volí tři učedníky za svědky své slabosti.

Pán Ježíš přišel s jedenácti do zahrady Getsemanské. Právě k učedníkům: "Posed'te tuto, až odejda tamto, se pomodlím". A pojal s sebou Petra a dva syny Zebedeovy (Jana a Jakoba). — Mat. 26, 36—37.

I. Ježíš nevzal s sebou ostatních osm učedníků. Zdí se, že žádný neprosil, aby směl jíti s ním, a žádnému asi by to Ježíš ani nedovolil. Proč? "Nemůžete nyní snést", řekl by jim asi Mistr. Pohled na chvějícího se, zsinálého, zděšeného Syna člověka byl by býval příliš velikou zkouškou pro jejich víru.

Viz příčinu, proč je tolik vlažných služebníků Božích, kteří pořád zůstávají na téměř místě a nejsou připuštěni k důvěrnému styku s věčnou Moudrostí. Nesnesou světla milosti. Osvícení jsou skoro vždy zároveň vybidnutím, a bychom se zřekli samolásky, smyslnosti a lásky k světu, skoro každý nadpřirozený popud vyžaduje menší neb větší oběti. Jakmile tedy Pán, jenž je Světlo světa, chce lidské duše uvnitř omilostniti, lekají se jasného světla jako noční ptáci slunce. Nechtějí býti o samotě v modlitbě, raději by se rozptýlovali, bojí se vyprahlosti ve styku s Bohem, namáhavé práce, přísného pořádku, pokořování, nechtějí se vzdáti předsudků ani si odepřítí nějaké chousky. Neprosí ani o milost, aby se změnili ve svém smýšlení, neboť se bojí, že by je Bůh vyslyšel. My však budeme prositi aspoň o to, aby nás Pán odloučil ode všeho, co nám překáží ve spojení s ním, aby nás uváděl hlouběji a hlouběji do zahrady Olivetské a nejednal s námi jako se slabochy.

2. Šimona, Petra, Jana a Jakoba volí Ježíš za svědky svého boje.

Jsou silnější u víře a v lásce, než ostatní; měli podíl na nebeské úteše Páně na hoře Táboru, teď mají míti účast i na jeho zármutku.

Je to veliká milost a přízeň Boží, smíme-li s Bohem a pro Boha truchliti a trpěti. Každý komu dal Bůh příležitost, aby mnoho pracoval a pro něho něco trpěl, má Bohu zač děkovati, neboť v tom je zárodek slávy. —

Příjemnějším by bylo bývalo pro tyto tři učedníky, kdyby jim Pán byl dopřál, aby se klidně vyspali, a kdyby je byl ušetřil pohledu na svou bídu; ale kde by byla zvláštní milost a láska Syna Božího? — A pro nás by bylo příjemnějším, kdyby nám celý život plynul klidně a pokojně. Ale kde by bylo požehnání kříže Kristova? Co by bylo s duševním pokrokem, s korunou spravedlnosti, — která není slíbena nezkušeným, nýbrž těm, kdož bojovali dobrý boj. — "Mnozí jdou za Ježíšem až k lámání chleba, ale málokterý k pití kalicha utrpení", stěžuje si autor *Následování Krista II.*, 11. My však poprosíme Pána, aby nás uvedl hlouběji do zahrady Olivetské, připravíme se na různé obtíže v modlitbě a v práci a budeme považovati za veliký zisk, naskytne-li se nám příležitost, abychom s Ježíšem trpěli. "V kříži vrchol ctnosti, v kříži dokonalost svatosti". *Násl. Kr. II.*, 12. — Bůh ukládá duším, kterým chce dáti zvláštní milosti, těžší a obtížnější kříže. Sv. apoštol Pavel náleží k duším nejvíce omilostněným. Ježíš však pravil o něm: "Ukáži mu, kolik musí trpěti pro jméno mé". *Skut. ap. 9. 16.* — Chce-li Duch sv. povznést duši na vyšší stupeň dokonalosti, pozvedne ji nejprve na Tábor a pak ji nechá trpěti v noci zahrady Olivetské. Nad zlato cennější je každá duchovní noc, v níž se člověk bolestně odlučuje od své tajné pychy, od své jemné závisti, od své chtivosti a nestřídmosti v duchovních požitcích.

II. Smrtelná úzkost Ježíšova.

a) Utrpení Ježíšovo se začalo v přítomnosti tří učedníků. Ježíš se začal rmoutiti a teskliv býti, třásti se a děsiti. *Mat. 26, 37, Mar. 14, 33.* Pak pravil k těm třem: "Smutná jest duše má až k smrti; zůstaňte zde a bděte se mnou". *Mat. 26, 38.* — Popatřme soucitně božskému Spasiteli do bleďé tváře. Je první útlpek po jarní rovnodennosti a celá skupinka jest ozářena měsíčním světlem. Zděšeně a plni úzkosti pozorují tři učedníci milovaného Mistra. Je to týž Pán, jenž je radostí andělů, touhou národů, odleskem slávy a moudrosti Otcovy? — Tyto tři učedníky Páně lze přirovnati ke třem přátelům Jobovým. Písmo sv. o nich praví: "Když byli pozdvihli zdaleka oči své a nepoznali ho, vzkríkše plakali, roztrhli roucho své a sypali si prach na hlavu, k nebi (jej házejíce). A seděli s ním na zemi sedm dní a sedm nocí; žádný nepromluvil k němu slova, neboť viděli, že bolest je náramná." —

b) Uvažujme o příčinách smutku Ježíšova. — 1. — První příčinou byly hrozné představy o nastávajícím utrpení a o blízké smrti. Nižší část člověčenství Ježíšova se děsila tak nesmírného utrpení. Svatá hlava se hrozí trnové koruny, ruce a nohy se lekají hřebů, ramena a záda se děsí, že budou rozbita dýtkami, sluch se vzpírá proti rouhání, nejednodušší stydlivost protestuje proti obnažení před veškerým lidem. Všechny údy přesvatého těla i všechny duševní síly nařikají a touží, aby ušly zabítí. Ubohý Spasitel, jenž dle známých prorockých slov má sám šlapati lis, ulevuje si poněkud a steskem projevuje svou úzkost: "Smutná jest duše má až k smrti." — 2. Druhou příčinou byly hříchy od počátku až do skonání světa. Světoové, kteří hluboko pohlédli do tajemství Božích, praví, že člověk, který by dokonale pochopil tíži nejmenšího smrtelného hříchu, by upadl do nejhroznější úzkosti smrtelné a z bolesti nad ním by umřel náhlou smrtí. Jak tedy asi bylo božskému Spasiteli, jenž svého Otce nekonečně miloval, jenž se stravoval horlivostí o jeho čest, když viděl v plné jasnosti všechny hříchy lidstva najednou! — 3. Třetím důvodem byla věčná záhuba mnoha duší takových, které se nikdy neobrátily, a takových, které po obrácení znova upadly do hříchu. — Rozjímáme-li o příčinách smutku Ježíšova, počínáme poněkud tušit jejich nesmírnou hloubku, jež se dá jen slabě

vyjádřit lidskými slovy: "Smutná jest duše má až k smrti."

c) Jak trpí božský Spasitel svůj zármutek? S dokonale odevzdaností do vůle Otcovy. Tělo se hrozí trpkostí smrti, ale vyšší část jeho svaté duše je s Bohem spojena, jemu poddána a pokojná. Ježíš se modlil ve své úzkosti a nemyslí, že by se tím snižoval ve své důstojnosti, když si posteskl u svých učedníků a když přijal potěchu a posilu od tvora, od anděla.

Učme se podle příkladu Ježíše Krista uzdou rozumu řídit bázeň, smutek a jiná hnutí mysli. Nedivme se tomu, přichází-li na nás někdy ve službě Boží bázeň a namolysnost, když božský Spasitel sám trpěl něco podobného. I my se máme ve stísněnosti modlití a v modlitbě neustávat. Konečně se máme jako božský Spasitel v každém zármutku, v každé nepříjemnosti a nemoci odevzdávat do vůle Boží. Tím vkládáme své nesnáze do božského Srdce Ježíšova s prosbou, aby je zdokonalil, svým utrpením očistil a posvětil a obětoval ke cti a slávě Otce nebeského. Tak všechny své práce a námahy nanejvýš zušlechťme; jestliže své obtíže spojujeme s utrpením Ježíše Krista, učiníme jimi andělům radost, spravedlivým na zemi poskytneme uspokojení, hříšníkům vyprosíme odpuštění, duším v očistci útěchu a úlevu, sobě samým pak milost Boží a nesmírnou slávu věčnou.

Anna Prusová:

Jen jednou v roce kvete máj...

Zatím správce seděl u svého pracovního stolu a podepíraje si oběma rukama hlavu hleděl ztrnule do ústů před ním rozložených. Díval se do nich, ale jednotlivých položek nerozeznával, bylo mu, jako by vše splývalo dohromady a tvořilo před ním jakousi pohyblivou hmotu, jež se vlnila, prohýbala a nabývala všelijakých pitvorných, stále se měnících podob — Všecko jeho bytost ovládala jediná myšlenka: Jana má milence! A v hlavě mu hučelo, zvonilo, bouřilo:

Jana má milence, na tebe zapomněla! —

Ale v zápětí se konejšil, že to byl jen hloupý, nesmyslný ženský tlach, co náhodou zaslechl, jde si do kuchyně pro vodu.

Tot' se ví, že je to jen nějaký hloupý klep! Však to Jana před chvílí Kláře správně řekla, že mnohdy ta ona

domněnka, již někdo pouze vysloví, bývá zdrojem různých klamných pověstí...

"Eh, co se trápím?" řekl si. Půjde ke Kláře, zeptám se jí a budu mít rázem jistotu!"

A již vstával, aby švekrůši vyhledal, když ho v tu chvíli zase napadlo, že by svou zvědavostí uvaloval snad na sebe nějaké podezření. Usedl tedy opět a snažil se zabrat znovu do práce, ale nedařilo se mu to. A co se tak úsilovně namáhal, aby v práci zapomněl na svou novou starost, ozvaly se za ním lehké kročeje. Poznal po nich Kláru; ale přece pozdvihl hlavu, aby se přesvědčil, zda se nemýlí. Nemýlil se, byla to ona. A již stanula u něho. Usmál se na ni vyjasněným již pohledem. Tušil, že ji vede k němu zvědavost, že by se asi ráda dověděla něčeho o rodině Lirových, ale byl tomu z duše rád, ne-

bot' doufal, že se též sám něčeho určitéjšího doví.

"Probudila se už Eliška?" tázal se na zdařbůh, jen aby něco řekl. Paní sládková přisvědčila a vyřizovala mu její přání, aby k ní přišel.

Ihned vstal a šel k ní do ložnice. Klára šla za ním. Chvilí hovořila chorlá paní o tom, že se jí poněkud ulevilo, ale pak se nemohla již zdržet paní Kláru, aby nezačala hovořit o Janě. Svou zvědavostí nakazila i paní správcovou, jež se znovu a znovu vyptávala tu na Janu, tu zas na její bratry, rodiče, i na to, jak se stalo, že se děvčete jejího vzdělání, krásy a rodu nevdalo a že se musí samo živiti.

Srncem odpovídal neúnavně na otázky své choti, neboť věděl, že se tím ukájí i zvědavost její sestry, jež by ho byla rovněž neušetřila otázek týkajících se slečny Lirové a její rodiny. Bylo mu to skoro milé, že se paní Klára dovídá všeho ve společnosti jeho choti, neboť si byl alespoň jist, že není všechna její pozornost soustředěna pouze k němu, jak by se bylo stalo, kdyby se ho byla vyptávala na vše sama.

Když se dámy dověděly všeho, čeho si přály, jala se paní sládková vypravovat, že prý Jana je potají zasnoubena s kterýmsi hrabětem, ale poněvadž

jeho matka snatku brání, čekají prý snoubenci se svatbou, až stará paní zemře. Za pramen své zprávy označila paní Záděrovou, s níž se hned druhý den po svém příchodu do Radslavic seznámila a jež jí vše pod pečeti mlčivosti svěřila udávajíc, že jí to vše řekla sama služka poštmirovic, tedy osoba, jež přichází se slečnou Lírovou v přímý styk.

Správce namítal, že to nemusí být ještě pravda, že třeba kupcová na služce vyzvídala a děvče si z ní ztropilo žert, ale paní Klára stála na svém, tak že Srnec začínal posléze přec jen i sám věřit.

Byl mrzut a jen stěží zatajoval svou rostoucí podrážděnost. Proto dal dá-mám s Bohem a odcházel z domu řka, že je nutno, aby dohlédl na sklizeň řepy, jež se toho roku silně urodila.

Šel ven, šel do polí, aby mu nikdo nepříšel na oči, a ušel notný kus cesty, než se mu uklidnila krev. Domů se vracel přes Třešňovku, a tu se mu rázem vynořila z paměti vzpomínka, jak se zde setkal s Janou.

Viděl v duchu znovu ten její milý zjev, upřímný pohled a zruměněné líčko, ona hledala u něho pomoci proti neurvalému Martinovi, cítil znovu teplo její ručky, kterou k němu v úzkosti vztáhla, a v duši se mu ulevilo.

Ne a není to pravda, že Jana má milence!

On se neklame: ten čistý pohled jejího oka, ta zdržlivost, s jakou s ním vždy mluví, ty její rozpaky, s jakými se mu vyhýbá — to vše nasvědčuje tomu, že ho Jana dosud miluje . . .

A pak ta nenadálá nevolnost, jež se jí zmocnila, když slyšela, že služebně vidí v Kláře budoucí jeho choť —

Nový důkaz, že se nemýlí!

A v duši se mu opět vynořil něžný její zjev a znovu slyšel slova, jež s blouznivě oddaným pohledem, plným lásky i bolu, pronesla před jedenácti lety:

„Jen jednou v roce kvete māj,
jen jednou v žití láska —“

Hlava vzpřimila se vzhůru, oči se mu zaleskly vnitřní radostí.

Karel Srnec je pevně přesvědčen, že srdce Janino náleží jen jemu, jemu, jemu — — —

* * *

Dceruška správcova již dávno ode-

šla, ale Jana sedí dosud ve své staré, rudé lenošce, kterou si tak oblíbila. Opírá si hlavu o její lenoch, a duši jí opět táhnou obrazy a děje minulosti. Pak se obnovují v její mysli dojmy nejčerstvější, a Jana znovu prožívá bolest, kterou pocítila, když zvěděla, že paní Klára nastoupí po smrti její sestry na její místo v domácnosti i po boku Karlově.

Byla již smířena se vším; byla štastna, že ji miluje Karlovo dítě, měla soucit s jeho nemocnou chotí, byla jí i nakloněna, ba překonala a utlumila v sobě již i všechnu žárlivost, neboť poznala a vycítila, že takové lásky, jakou Karel chová k ní, ke své choti nikdy nepocítil.

A náhle — náhle — ale ne, to není pravda!

Karel nemiluje paní Kláru!

To, co ho k ní poutá, je pouze vděk za to, že mu poněkud upravila a zpříjemnila jeho uhasínající domácí krb.

Co však chystá pro ni pan inspektor Kuneš?

Jana se bojí té chvíle loučení, jež jí opět nastane — — Přilnula tak úzce k dobré paní Rosické i jejímu choti a těžko, těžko jí bude u srdce, až jim to bude musit říci . . .

Bude jí zase opustiti ten milý kraj bude jí opustiti tu milou Karlovu dcerku i jeho, jeho — — —

Nebude už dýchat s ním též vzduch — půjde zas dál, dále do světa a opustí ten milý útulek, v němž jí všichni měli tak rádi — půjde si hledat nového místečka, nového krbu . . .

Rozhlédla se po svém milém, útulném pokojíku z očí vyhrkly jí slzy. Sklonila hlavu k rameni a nechala je stékat volně po lících, nebránila jim; cítila, že se jí uleví, bude-li se moci vyplakat.

Po domě bylo ticho. Paní poštmirová připravovala večeři, pán byl dosud v kanceláři a Bětuška byla patrně někde venku. Bouch! bác! kráply v tom kdesi dvéře, jakoby na dvoře u kolny, a v zápětí ozval se vysoký, já-savý zpěv Bětuščin. A proč by také nebyla veselá? Co jí chybí nyní?

Nic! Matky se udobřily, a snad již v masopustě bude mít s Pepou, se svým milovaným Pepou svatbu.

A Bětuška zpívá plným hrdlem:

„Proč bychom se netešili, netešili,

když nám Pán Bůh zdraví dá,
zdraví dá.“

Vcliký, huňatý Gery, uvázaný na den u své boudy, zuřivě na ni šteká: těšil se, že ho děvče odváže a on vklouzne k paní do kuchyně, kde se pro něho najde už nějaká pochoutka, a ona zatím zpívá jako blázen a jeho si ani nevšímá!

I uhasínající již hrdličky se zase probudily a v Bětuščin zpěv mísí se jejich „cukrů, cukrů —“

Jana se probírala ze svého zadumání, vstala a prošla se pokojem. Po té stála u okna a zadívala se na chvíli v krvavě rudou záplavu, již zanechalo po sobě na západním nebi sluníčko dávno již zapadlé.

Pak se zase prošla pokojem a posléze jako vždy, kdykoli jí bylo nejtíže, zasedla ku pianu, aby ulehčila své duši požítkem ušlechtilého umění.

Zasedla a přejela rukou klávesy, ale tak lehounce, jakoby láskyplně, lichotivě, že se ani ton neozval z nitra starodávného sice, leč dosud dobrého nástroje. Potom složila zase ruce v klín, a zadívala se do prázdna.

Kam zalétla její duše?

Snad tam, kde dlelo srdce!

A pak, pak teprve začala hrát. Lehce, jakoby nesměle dotýkaly se zprvu její štihlé prsty kláves a loudily z nich tichounké, smutné tony, jež jakoby vyprávěly o bolu a strádání duše žíznící po blahu štěstí a lásky.

Tony ty chvílemi povídaly, co kdysi bylo, a pak zase, jak mohlo za jiných, lepších okolností býti. Z té melodie dýchalo štěstí, smál se slunko, ptáčkové zpívali a vanul mír a klid, ale v zápětí zas jakoby všechny blahé vzpomínky umlčovala drsná přítomnost, ozývaly se žaloby a stesky, jež posléze zakončil tichý, tklivý akord, jako boi-né zavzlyknutí duše, hynoucí touhou.

A opět klesly Janě ruce do klína. Její oči zadívaly se dumně do prázdna, až se nad nimi polehoučku semkla víčka; snad v tu chvíli vyplula z hlubin duše na povrch nějaká pěkná vzpomínka, snad se jí před duševní zrak vynořila nějaká sladká vidina a ona se jí kochala, zapomínajíc všech bolů a strastí.

Zdá se, že tomu bylo tak, neboť po chvíli Jana, jakoby byla pocítila v sobě znovu zmužilost bít se životem, s

jeho strastmi a utrpením, vztýčila hlavu, pohodila ji vzdorně, a její prsty opět se rozjely po klávesách, ale nežalovaly již, nestýskaly si. Zmužile a odhodlaně vznesla se v písni její duše nad všechnu temnou, nevlídnou zlobu světa a pevnými, jasnými větami vyprávěla o svém úmyslu, o svém určitém rozhodnutí, jehož nezvrátí žádná zloba lidská a neodloučí žádná nezdravá, šalebná vidina.

Směle, odhodlaně a pevně jde Jana kupředu!

Ale náhle znovu zakolísá, její bytost provívá jakási bázeň — chvíle napjetí; leč bázeň v zápětí opět mizí a již nese se pokojem, proniká pootvřeným oknem a vše jakoby libou, sladkou vůní růží a lilí zaplavuje — milostná melodie Mariánské hymny — — —

Paní poštmirová stojí za dveřmi a pláče, Bětka dole na dvoře poslouchá se sepiatými rukama, jakoby se modlila, a oběma je tak lehký v duši, jejich srdce jsou naplněna zbožností a vírou.

Jana skončila. Z očí tekou jí slzy; ne bolu, ale dojmů.

Ve velebných tónech Mariánské hymny rozplynulo vše, co ji dosud znepokojovalo, bolelo, tísnilo, a jako pták fénix (Fénix byl podle egyptské báje veliký pták nádherných barev, zlaté a nachové. Po 500 letech svého života cítí, že se blíží svému skonu, urobí si na vrcholku palmy z myrrhy, skořice a vonné trávy nardů hnízdo, na němž umírá. Sluneční paprsky zapálí hnízdo i s fénixovou mrtvolou a obrací je v popel, z něhož pak vzlétá nový fénix. Odtud se slova fénix užívá v přirovnání jako symbolu všeliké obrody), vzlétá a zajásala její jakoby obrozená duše, sprostěna jsouc všeliké tíhy — — —

Jana má teď před sebou vytknutou určitou cestu životem a nic už ji nezarmoutí tak, jako dříve: jesti' nyní obrněna vírou — —

Ten večer řekla také Jana poštmirovým, že čeká přeložení do Prahy. Ale paní Rosická nenařikala na tu zprávu tak, jak si Jana představovala a jak se bál; zaplakala sice ale potom řekla:

"Přeji ti to, Jeničko, přeji z toho srdce! Budeš tam dobře schována, a konečně — kdož ví, zda se opět nesejde? Vždyť ne hory s horami, ale

lidé s lidmi se opět scházejí. — —

Až tatínek půjde do výslužby, odstěhujeme se do Prahy za tebou; vid', tatoušku?"

Tatoušek jí přisvědčil, usmál se, neřekl však nic, neboť z očí své choti poznal, že jí táne na mysli jiná myšlenka, a to táž jako jemu.

XVI.

Nadlesní Cyril Záhora byl by se již rád oženil, ale paní Cilka svatbu stále ještě oddalovala, a to hlavně k vůli bratrovi. Dosud mu neřekla ani slova o tom, že by se ráda vdávala . . . Ale nejen na bratra, také na Irmu při tom myslila: nechtělát' od ní, takřka umírající, odejít a ponechat ji na milost a nemilost najaté hospodyně.

Pravda, co by jí Josef pomohl proti tomu namítnouti, když by mu řekla: "Nabažila jsem se již vdovství i toho, abych ti zastávala hospodyně; vynajdi si tedy za mne někoho jiného — já se chci vdávat!"

Přece nemůže na ni žádati, aby mu věnovala už všechn svůj život a vychovávala mu děti? Necítí se ovšem ještě tak starou, aby jí práce s dětmi byla již na obtíž, ale což nemá práva užiti života pro sebe, když jí nyní Štěstěna je k tomu konečně nápomocna? Tak málo ve světě užila, tak hanebně málo, i má tedy ještě právo na štěstí . . .

A ona ho využije, jen třeba ještě nějaký čas posečkat.

Irma, jakoby byla tušila, že je tetinu štěstí na překážku, byla k ní tak pokornou, že mnohdy pohnula citlivou paní až k slzám.

Marně však paní Zavadilová na řídkých svých schůzkách s nadlesním Záhorou vypravovala svému snoubenci o ubohém hrbáčkovi, zamilovaný muž jakoby byl hluchý k jejím steskům, znovu a znovu jí domlouval, aby konečně řekla bratrovi, že se hodlá vdávat a mohl se určití den svatby.

Ale když viděl, že by se celá věc přes jeho úsilí přece jen ještě Bůh ví na jak dlouho protáhla, a poněvadž se mu zdálo zároveň býti trochu nepřirozeným a podivným čekati, až přijde smrt, aby vysvobodila neteř jeho nevěsty od pozemského trápení a bolesti, ji samu pak, Cilku, od obavy, že cizí žena by jí tak neposloužila, jak chuděrka Irma potřebuje, umínil si, že

Cilce ničeho neřekne a promluví s jejím bratrem sám.

I stalo se, že kterési podzimní slunné neděle přišel do radslavického kostela na ranní mši svatou v parádní uniformě — nadlesní Cyril Záhora. Lidé se zvědavě obraceli, babky v posledních lavicích neměly pokojné chvíle a stále po něm stranou pokukovaly přemítající, co se to asi stalo, že pan nadlesní přišel do kostela.

Ne snad, že by Záhora do kostela vůbec nechodil, ale proč zašel až sem — vždyť má do Chrástova mnohem blíže? Aby tu měl jakési obchodní záležitosti, nákupy nebo cosi podobného? Ale k tomu se přece neděle hodí nejméně, protože většina Radslavanů mívá obchody v neděli zavřeny! Ze vzdálenějších obcí přicházejí si lidé nakoupit ve dny trhu, a k vůli domácím je v sobotu večer o hodinu déle otevřeno . . .

Některé ženy zvláště zvědavé, mezi nimi i zámečnice Kalinová, pospíšily si, aby vyšly z kostela dříve než on a mohly ho pozorovati, kam po službách Božích zaměří. Ale nedočkaly se. Viděly jen, že nadlesní vyšel skoro současně s panem řidičem, který každou neděli doprovázel do kostela svoji třídu, že s ním promluvil několik slov a pak že šel zas obyčejnou cestou k domovu.

Kdyby však byly šly za panem řidičem, byly by shledaly, že se ubírá touž cestou, kudy šel před chvílí pan nadlesní, a že se oba pánové za městem na silnici sešli.

Nadlesní procházel se tu dosti kurážně, ale jen na pohled; v nitru bylo mu přec jen trochu nevolno, pomyslel-li, co tomu asi řekne Cilinka, až se toho doví. Bylt', ubožák, přes svůj statný zevnějšek již nyní pod vládou baculaté, temnooké paní Cilky; ale nemrzelo ho to. Mělt' již ji z té duše ráj, a vzpomněl-li si na to, co vytrpěla od svého nebožtíka muže k vůli němu, a to nevině, sliboval si vždy, že ji to vše, pokud bude v jeho moci, jen dobrým odplatí.

Ale ani panu řidičimu Součkovi nebylo tak, jak lhostejným se tvářil. Tušil, že se nad jeho hlavou stahuje cosi nemilého, a byl by dal mnoho za to, kdyby už byl měl po rozmluvě s panem nadlesním.

Že běží o paní Cilku, ani zdaleka

Sv. Josefa, ochránce nevinnosti a čistoty, pros za nás!

roven z kabátů kapesníky a stírali si zapocená čela.

„Člověk by ani neřekl, že je tak veliké horko, a přece se oba potíme!“ řekl po pozdravu rozpačitě Záhora schovávaje svůj velký, červený kapesník. Souček jen pokývl hlavou a schovával rovněž svůj kapesník.

Rozpačitost Záhorova mu neušla a jen posilovala jeho podezření. Umínal si, že se bude chovati zcela zdržlivě, a aby se rozmluva zbytečnými úvody příliš neprotahovala, otázal se rovnou pana nadlesního, co si přeje.

„Je to trochu choulostivá věc, se kterou se k vám, pane řídící, obracím; ale — ven to jednou musí! Chci se ženit, a to co nejdříve, nerad bych totiž strávil opět celou zimu v lese sám!“

„Promiňte, pane nadlesní, ale co je mně do toho? Mne si přece nechcete vzít? To se jen obraťte rovnou k dámě svého srdce!“ vyhrkl Souček nakvašeně, aniž dal Záhorovi domluvit; zdálo se mu již zřejmým, že jde skutečně o Janu.

„To jsem už učinil, ale ona si vám to jaksi netroufá říci, aby vás a vaši starší dcerušku příliš nezarmoutila.“

Součkovi bylo v tu chvíli, jakoby ho byl polil horkou vodou; nemyslel jináče než, že už Irma bez jeho vědomí prosila Janu, aby se stala její maminkou. Podíval se zděšeně na napjatou tvář Záhorovu nevěda, co na to odpovéděti . . .

„Pozoruj, pane řídící, že mi ani trochu nerozumíte, a že mi tedy nezbyvá než rovnou.“

„Prosím!“ řekl stísněným hlasem Souček a bezděky vytáhl po Záhorovi kapesník, aby si rovněž, jako on, otřel zapocené čelo.

„Vida, co nás to oba stojí potu, než se domluvíme, abychom byli švakry!“

„Švakry?“ vyrazil ze sebe polouzásle, položásavě Souček. Nadlesní podivil se nenadále změně jeho nálady, ač se tím i jemu samému ulevilo. Vzal řídícího pod paží a jal se mu vypravovati celou historii své lásky. Líčil, co paní Cilka zkusila od svého neurvalého manžela, a jak ji měl on, Záhora, už tehdy rád, ale nemohla se dívat na no jako na choť svého představeného ani na její útrapy, jak posléze vystoupil ze svého místa a vrátil se do Čech.

A s celou živostí svojí letory vyklá-

si nepomyslel; spíše se strachoval, že se Záhorovi zalíbila Jana Lírová, a že se statný a poměrně ještě mladý pan nadlesní hodlá ucházet o ni.

„Ale co já v tom, co já v tom?“ přemítal. „To by se spíše hodilo, aby šel k poštmistrovým! Snad se s nimi však nezná a chce na mně, abych byl jeho prostředníkem?“

Takové a podobné myšlenky táhly se řídícímu hlavou od té chvíle, co se k němu Záhora přitočil a několika slovy ho požádal o důvěrnou rozmluvu dodávaje, že by na něho posečkal třeba za městem u cihelny, kdyby se

to místo panu řídícímu ke schůzce hodilo. Pan řídící svolil. A jak se teď blížil k Záhorovi už z dálky si ho zkoumavě prohlížeje, shledal, že mu světečnický kroj velmi pěkně sluší, i pocítil v srdci prudkou žárlivost a zle se zakabonil, aby tak zakryl své pohnutí; neboť mu zároveň začalo v tu chvíli rychleji bít srdce nedočkavostí, a na čelo mu vyrazil pot. Ale i Záhora viděl, že se pan řídící už teď mračí ani ještě nevěda, oč vlastně jde, zarazil se, a čelo mu též náhle zrosilo několik krůpěj potu.

Vytáhli tedy oba pánové skoro zá-

dal, jak by se byl po čase, když mu zemřela manželka rád o paní Zavadilovou ucházel, ale že si netroufal do slechnuv se již dříve od své nebožky ženy, že se už nehodlá vdávat, až je náhoda svedla, on si dodal odvahy a konce konců se oba smluvili, že půjdou za sebe.

Za jeho řeči se panu řidičimu jednak ulevilo, že neběží o Janu, ale jednak zase přitížilo, když si pomyslí, co si počne, až se sestra vdá. Uznával, že nemá práva požadovati na ní, aby mu obětovala svůj život a štěstí, jež jí kyne po boku Záhorově jako náhrada za dřívější utrpení, ale sňatek jeho sestry znamenalo zároveň konec jeho nynějšího pohodlí. A tak kolísal mezi nezištností a sobectvím.

Nadlesní mu nadhodil, že by učinil nejlépe, kdyby se také opět oženil, a zároveň se nabídl, že by byl ochoten, až paní Cilka bude jeho ženou, vzíti Irmičku k sobě do myslivny. Nechtěl Součkovi přímo říci, že dítě má smrt na jazyku, ale řidičí sám na to poukával říka, že ubohé dítě beztoho již brzy dotrpí a že by to tedy snad ani nestálo za to přenášeti je — aby tedy ještě ten krátký čas se svatbou počkali.

Nad tím byl nadlesní nemálo rozmrzen, i jal se domlouvati řidičimu, aby jen přistoupil k jeho návrhu a dal Irmu přenést do myslivny, kde je stále čistý, svěží vzduch. . . Nezatajoval také, jak protivná jest mu myšlenka, že má čekati na smrt dítěte jako na své osvobození. —

"Ale, pane nadlesní, mějte přece rozum! Kde pak mám, pro Boha živého, sebrat honem nevěstu nebo hospodyně?" namítl proti tomu Souček halsem tak zoufalým, že ho bylo nadlesnímu až líto.

Zastavil se a seprav ruce k řidičimu řekl prosebně:

"Pane švakře, prohod'me si to! Vezměte si za hospodyně, třeba jen na čas, moji sestru, jež až dosud hospodaří mně, a bude nám všem pomůženo! Udělejte to Cilince i mně k vůli, už pro tu lásku, s jakou ona o vaše děti pečuje! Pojd'te k nám hned se mnou, nebo-li, anebo přijd'te některý jiný den, a uvidíte, že se vám moje sestra bude zamlouvat." —

Na tento nenadálý návrh Záhorův Souček dlouho nic neodpovídal. Ale

nadlesní naň nenaléhal, neboť chápal, že je nutno, aby si pan řidičí vše dobře promyslel — vždyť tu nejde o žádnou malichernost. — A tak kráčeli oba mužové hodný kus cesty vedle sebe mlčky, každý jsa zabrán do svých starostí. Z myšlenky vyrušil je hrkot lehkého povozu řezníka Klabánka, který kamsi jel.

Jako by se byl rozhodl, řidičí Sopček se náhle zastavil, a ve spěchu, aby mu vůz neujel, volal na řezníka:

"Pane Klabánku, nemohl byste nás svézt k lesu?"

"Ale ze srdce rád, pánové, ze srdce rád! Jen si přisedněte! Jedu na nádraží pro sestru a mám ještě času dost. Kdybyste si přáli, zavezu vás třeba až do myslivny; vždyť je to jen malá zájízďka. . . Pan řidičí jde na návštěvu, na návštěvu —" vyzvídal hovorný Klabánek.

"Ano!" odpověděl mdle Souček; ale postřehnul úzkostný výraz Záhorovy tváře dodal:

"Tak jsme se tady s mým nastávajícím švakrem trochu zapovídali, a když už jsem na půl cestě, dojdou až do myslivny; vid'te Cyrile?"

A řidičí nutil se do srdečného tonu.

Zatím už vsedli do vozíku. Klabánek se na ně trochu udiveně zadíval, ale pak práskl mlčky bičem do vzduchu, a koník dal se v cval.

Nadlesní podíval se věčně na řidičího a stiskl mu upřímně ruku. Byl z té duše rád, že se jeho sňatek přec jen blíží uskutečnění.

Když přišli do myslivny, pohovořili si o celé věci ještě jednou a protože se sestra Záhorova, paní Navrátilová, vdova po berním úředníku, řidičimu svojí mírností zalíbila, smluvili se — ovšem bez paní Cilky, o níž se však vědělo předem, že bude s úmluvou souhlasiti, že se svatba nadlesního bude konati co nejdříve, a paní Navrátilová že se v její den přestěhuje k řidičimu.

Po malém občerstvení, k němuž Součka donutila jeho nastávající hospodyně, Záhora zapráhl hnědku, aby zavezl řidičího domů, a při tom tajně doufal, že ho Souček pozve k sobě.

Neklamal se. A když už byli v bytě, rozradostněná paní Cilka, které oba pánové na její veliké, ale milé překvapení řekli, o čem se smluvili, pozvala

šťastného ženicha na oběd, při čemž se ovšem o leccčems mluvilo. Došlo za řeči i na slečnu Lirovou. Tu si paní Zavadilová vzpomněla, že u nich slečně dopoledne byla a že chtěla mluvit s panem řidičím, ale když se ho nemohla dočkat, že zase odešla slíbivši, že přijde odpoledne.

A také skutečně přišla.

Přišla oznámit řidičimu, že obdržela soukromou zprávu, že bude k Novému roku přeložena do Prahy; poněvadž pak ji pan řidičí hned od prvního dne vycházel vždy a ve všem s velikou láskavostí vstříc, že pokládá za svou povinnost říci mu o tom dříve než dojde zpráva úřední.

Souček zřejmě sesmutněl. Poděkoval slečně za její důvěrné oznámení, a v tom mu přišlo na mysl, že by byla teď snad právě vhodná chvíle učiniti ji nabídnutí k sňatku.

Zatím ho Jana požádala, aby ji dovedl k Irmě. Vyhověl jí s velikou ochotou, a s tlukoucím srdcem uváděl ji k loži svého chorého dítěte, jež tu leželo s rozpálenými tvářinkami a vysílalo jsouc přestálým právě záchvatem kašle lapalo otevřenými ústky po vzduchu.

Janě zalily se oči slzami, když viděla zubožené, děsně vyhublé dítě, ano nemohouc promluvit aspoň k ní radostně zdvihlo obě paže. Učitelka usedla u lože a potom, by zakryla své pohnutí, jala se Irmě vypravovati, jak ji pak vezme k sobě do bytu, aby se se těšila na to, že jí bude opět lépe, že podívala, jak zatím vyrostli mladí králičkové a kuřátka, jež se o svatodušních svátcích vylíhla, že je Irma ani nepoznává, a podobné věci. —

Dívčinka se jen mlčky usmívala a když se poněkud zotavila z únavy, kterou jí způsobil kašel, jala se své milované učitelce s námahou vyprávěti, že se tetinka Cili vdává a jí přivede nového strýčka. Pak se dívence zarosily oči slzami, ona zdvihla své voskové zážloutlé, vyhublé ručky pokorně k Janě a zájímavým hlasem, pranic se neohlížejíc na paní Zavadilovou, jež právě scházela do pokoje, jala se úpěnlivě prositi Janu, aby se stala její maminkou, sice že přijde jiná maminka, asi taková, jako ta byla ta poslední, a bude jí opět bít.

Jana zavzlykala, ale v tom již silné

paže paní Zavadilové sevřely nemocné dítě do náruči a statná paní vinouc je vroucně k sobě, zaplakala nad ním jako malé děcko:

"Ale vždyť já si tě, děvenko, vezmu s sebou do myslivny, a ty tam zase okřeješ a ozdravíš." —

Irma neodpovídajíc dívala se bolně na Janu, kterou zatím řidičí spěšně odváděl do vedlejšího pokoje dívaje se jí mlčky, ale tázavě v tvář. Tam dívka klesla na židli, sejala ruce a pozdvihnuvši je k Součkově bolestně zaškala:

"Pane řidičí, nehněvejte se proto na mne, ale já nemohu — já nemohu —"

Nemohla dále mluvit pro pláč, i zastřela si oběma rukama obličej a celým jejím tělem otřásal záchvěv lítosti. I řidičimu vytryskly z očí slzy, ale on se za ne nestyděl, nechal je stékati po lících a nebránil novým, jež se braly touze stezičkou.

Když se Jana poněkud upokojila, vzal ji za ruku, uctivě jí ji políbil a pak jí tichým hlasem vyznával, jak ji měl rád, ale že od první chvíle, kdy si jasně uvědomil, jaké city v něm vzbudila, věděl, že jeho láska je marna.

"Tušil jsem, že vaše srdce jest už zadáno jinému a proto jsem stále váhal, nechtěje vás svou láskou znepokojovati. Ale nepokládejte, slečno, moje vyznání snad za pokus nějakého nátlaku; jsem již oddán do svého osudu, a nejspíše se uposlechnu rady své sestry a ožením se se sestrou nadlesního Záhoru —"

Vděčný pohled Janin byl mu odpovědí, neboť ona sama nebyla v tu chvíli schopna slova. —

A ještě týž den pozdě večer, vlastně již v noci, přichvátala služka řidičích k poštmistrovým, že se pán dává poroučeti a prosí slečnu, nemohla-li by k nim na chvíli přijíti, že Irmička umírá a stále po ní volá —

Jana se ihned upravila, vytáhla z vazy několik růží, jež byla ráno jako poslední dary růžových keřův ořezala, a pak cestou necestou, že jí děvče sotva stačilo, kvapila k řidičím. Tu zastala Součka i jeho sestru, ani stáli u lože umírající trpitelky.

Byl jí drobčeka, jak tu tak ležela schoulena v bělostných, krajkami zdobených poduškách. Víčka měla semknuta, tvářičky horečně rozpáleny, a z pootevřených jejích úst vylinulo se

občas chroptivé zvolání:

"Maminko — moje maminko!"

Řidičí smrtelně bledý, vítal Janu mlčky, podávaje jí třesoucí se ruku, zatím co paní Zavadilová prosebně zaškala:

"Pro lásku Boží, slečno, řekněte Irmičce, že jí budete matkou!"

A šeptem doložila:

"Ona umírá —"

Jana kývla jen mlčky hlavou, odhodila svůj plášť, usedla k dítěti na lože, položila mu na těžce se zvědaající hrud' kytičku růží a nadlidsky se přemáhajíc, aby nevypukla v pláč, řekla:

"Irmičko, přinesla jsem ti růže a přišla jsem ti říci, že chci býti tvojí maminkou!"

Dítě, jakoby nevěřilo svému sluchu, pozdvihlo hlavičku a upřelo svůj hasnoucí zrak na Janu. Ta jí znovu a silným hlasem opakovala svá poslední slova.

Tváří Irminou mihl se zámkit nekonaleho blaha. Chorá dívčina zdvihla ručky a řekla namáhavě slabounkým hlasem:

"Pochovej mně, maminko! Moje maminko!"

A když Jana pomoci' řidičeho vzala to znetvořené tělíčko na klín, přitulilo se dítě k ní a blaženě zavzdychalo:

"Moje drahá, zlatá maminečko —"

A jakoby dušinka nebohého mrzáčka byla jen na tento okamžik čekala, lehounké, vyhublé tilko náhle sebou trhlo, očka se zavřela a — Irmy nebylo již mezi živými.

Jana omdlela —

Měsíc lil svou stříbřitou září na ztemnělou zemi, když řidičí s paní nadlesní doprovázeli Janu domů blahorečce jí, že zpřijemnila poslední chvíle jejich miláčka; ale Jana šla vedle nich jako ztrnulá, sotva chápajíc, co jí povídají. Až u domu se poněkud vzpamatovala a odmítajíc slabým hlasem jejich díky dala jim s Bohem a rychle vylouzla dovnitř.

V noci však probudila se paní poštmistrová výkřikem, jenž zazněl z pokoje Janina. Přehodivši přes sebe šat spěchala k dívce, již k svému velikému uleknutí zastala, ana sedí na svém loži všecka jsouc rozpálena a vede nesmyslné řeči. Ruče uložila Janu na lože, dala jí na hlavu studený náčinek a běžela pro Šedivu, aby přivolal lékaře.

Jana blouznila. Hovořila s mrtvou Irmičkou, nazývala ji svou dceruškou, svým sladkým dítětem, ale v zápětí konejšila zas Elišku, aby jen neplakala, že jí má též ráda. Pak se mihl v jejích přeludech drobný vrabeček, jenž na sebe brachvílemi podobu Irminu, i volala Jana roztouženě:

"Moje Irmo — můj vrabečku, můj vrabečku!"

A zas viděla se ve škole mezi dětmi, hovořila s nimi — po té opět ocitla se v domácnosti Součkově, viděla i jeho a dojemnými slovy ho prosila, aby ji propustil z daného slova, že nemůže býti jeho chotí, protože miluje jiného.

"Jedenáct roků byla jsem mu věrna a do smrti mu věrnost zachovám!" promluvila teskně —

Paní poštmistrová tiše slzela, i lékař, který se zatím dostavil, byl dojat, a u dveří hlasitě plakal Šediva domnívaje se, že snad Jana musí zemřít.

"Pane doktore, zachraňte nám ji!" prosil, spínaje před lékařem ruce. — "Svůj život bych dal za ten její mladý —"

Ale lékař ho konejšil, že není důvodu k takovým obávám, že slečna bude třeba už ráno zase dobře, že má jen silně pobouřeny nervy, a to že není žádný div, pováží-li se, že ji, která je přece bytost tak jemná a citlivá, dceruška pana řidičeho zemřela v náruči. Paní poštmistrově řekl, že se ráno přijde opět na slečnu podívat, ale že při její silné a zdravé soustavě není nijakého nebezpečství, a až si slečna, jež je asi též trochu přepracována, náležitě odpočine, že nabude zakrátko opět svých dřívějších sil.

Lékař měl pravdu. Celý druhý den ležela dívka na loži jako bez života, ale v noci začala opět blouzniti. Tak to bylo několik dní: ve dne byla klidná, v noci blouznila . . .

Starostlivá paní poštmistrová bála se o Janu, že tak málo jí, ale lékař přikázal, aby nemocné podávali hlavně jen tekutou potravu, ale jinak ji nechali v klidu, že se o jídlo svým časem sama přihlásí.

Tak ležela Jana asi deset dní s nikým nemluvic a ničeho si nežadajíc, až pak nemoc ponenáhlu začala ustupovati. Jana již neblouznila, ve dne méně spala, a jednoho jitra, když se paní poštmistrová probudila z dřimoty, na

kteřou ji dopřála času noční hlídka u Jany, shledala s potěšením, že dívka sedí na loži a jasnými očima ji pozoruje.

Zaplakala radostí a objevši vroucně Janu tážala se jí, má-li hladu? Dala se již předem od lékařů poučiti, co všechno nemocná smí nebo nesmí jísti, a proto, když dívka na její otázku přisvědčila, bylo v desíti minutách u jejího lože prostřeno na malý stolek a připravena výživná posnádávka: žemlička, namazaná máslem, vajíčko na měkko a pohárek jiskřícího se vína.

Pak se Jana pozvolna dověděla, že pan poštmistr telegrafoval jejímu bratrovi do Prahy, že se roznemohla, a že ji sem bratříček už dvakrát přijel z Prahy automobilem navštívit. Potom jí stará paní vypravovala, jak se denně přichází někdo ze školy, buď pan řídící, nebo paní nadlesní poptat, jak se slečně vede, a jak jsou všichni nešťastní, že snad oni jsou vinni jejím onemocněním.

Po jídle si Jana opět ulehla, prospala se, a když se o poledních probudila, našla na stolečku krásnou kytičku, jež, jak se dověděla, pocházela ze skleníku páně správce; přinesla ji Eliška, provázená pokojskou, plna jsouc nedočkavostí, kdy opět uvidí slečnu, a posílající jí vzkazem mnoho pěkných pusinek.

Jana se usmála. Bylo jí to všechno nevýslovně milé, a těšila ji pozornost všech těch známých, kteří se denně poptávali po průběhu její nemoci. Po městě se totiž, když Jana onemocněla, záhy rozšířila zpráva, že se rozstona-la z leknutí, když jí v náručí zemřela Irma. Tu a tam se arciť šeptalo, že prý pan řídící naléhal u mrtvolky svého dítěte na učitelku, aby se za něho doopravdy provdala, kdyžž to umírající Irmě přislíbila, a to že slečně dodalo.

Ale tyto a podobné pověsti všechny rázem umlkly, když asi za týden po Irmině pohřbu měli pan řídící s paní Navrátilovou a nadlesní s paní Zavadilovou — ohlášky.

A že už vždy někdo musí býti na světě pro pohoršení a lidskou zlobu, vyskytla se v Radslavicích dokonce kle-veta, že se Jana roznemohla ze zármutku nad svojí sklamanou láskou k panu řídícímu, když se dověděla o jeho za-

snoubení, jež prý se slavilo dopoledne též den, co Irma zemřela. Ale že tomu nikdo nevěřil, klep zanikl zas tak rychle, jak vznikl.

Za to ve fantasmii lidu opět oživila vzpomínka na hraběcího ženicha Jani-na, a to tehdy, když přijel z Prahy automobilem navštívit svoji sestru doktor Oldřich Lír, docent na lékařské fakultě v Praze.

Pověst hned vykládala, že pan hrabě byl velice rozčilen, když se dověděl o příčině slečniny nemoci, a že odjížděl smuten, jakoby svou snoubenku již pochovával. Nikdo tu nevěděl, na čem vlastně je, neboť otázka se přímo pana poštmistra nikdo si netroufal, Bětušky nebylo skoro ani vidět, a Šedivová, jež chodila nakupovat krčila rameny — snad sama nevěděla, nebo nechtěla říci. . . I byli zvědavci odkázáni jen k domněnkám a dohadům.

Jednoho dne — to už Jana chodila po pokoji — přijel opět automobil, o-pět z něho vystoupil též elegantní pán jako minule, za ním však se tentokrát objevila vysoká, vznešená, stará dáma, jež opírajíc se o jeho rámě sestoupila nikoho si nepovšimnuvši, a za ní posléze seskočila ještě z vozu mladinká, ale elegantní slečna, jež se s úsměvem rozhlédla po zvědavcích, kteří se v minutce nakupili před poštou, do níž panstvo vešlo. A mžikem vyběhl z domu Šediva a přejímal od chauffera (čti šoféra — řidiče automobilu) podélnou hezky dlouhou, dřevěnou bedničku a množství drobnějších balíčků.

"Dejte pozor!" pravil chauffeur Šedivovi. "V té bedničce jsou drahá vína — ať vám to nepadne na zem, bylo by zle!"

"I buďte bez starosti, panáčku! Vždyť jsem starý postilion —" odpovídal vesele Šediva. Za chvíli se vrátil, otevřel veliká vrata vedoucí do dvora a kývl na chauffera, aby za ním vjel dovnitř.

Chauffeur vyskočil na automobil, smačkl jakousi "hruštičku", v zápětí zahučelo výstražné znamení, chauffeur se chopil řídítka a za chvíli po té vjel již automobil do dvora. Za ním zapadla hned vrata, aby se zvědavci ne-nahrnuli též dovnitř.

Před poštou bylo pak zas klidno a ticho, neboť zvědavci nemajíce už čemu by se podívovali, rozešli se po

svých; ale sousedstvo bylo přece jen na číhané, aby nepropáslo chvíli, až bude zas panstvo odjížděti.

"To bude nepochybně pana hraběte sestřička a jejich urozená matka; snad se dala obměkčiti, a teď bude co nejdříve svatba —" kdosi hádal, a za ho-dinu kde jaká klepna už věděla, že se v masopustě ze slečny Lírovy stane paní hraběnka. . .

Na večer, když panstvo z Prahy bylo už dávno zase doma, Bětuška šla zas jednou po dlouhém čase z Záděrovým pro nějaké drobnosti. Tam se sešla s Nejedlou, a že Pepova matka byla nyní k ní, jakoby másla ukrajoval, byla i Bětuška zdvořilou. Jakmile vešla do krámu a viděla tam stát Nejedlou, hned k ní přistoupila a slušně ji pozdravivši hnala se jí po ruce, aby ji políbila. Záděrová se usklíbala:

"Co to, Bětuško, že jste k paní Nejedlé najednou tak zdvořilá a že jí dokonce i ruku líbáte?"

"No, paní Záděrová, nezdvíralou jsem snad nikdy nebyla, a když budu mít v masopustě svatbu, je Pepova maminka už také mojí matkou; a mamince se přece vždycky líbá ruka — či ne? My jsme jen prostí lidé, ale mamince a tatínkovi líbám ruku vždycky. To přece není žádná hanba!"

Kupcová se zahryzla do spodních rtů a odmlčela se, vážíc zatím Nejedlé zboží. V krámě bylo ticho. Záhorové sice Bětuščinu odpověď nebyla docela vhod, ale před Nejedlou nechtěla nic říkat bojí se, aby ji jako svou odběratelku opět neztratila; stalo se tak již jednou, a to tehdy vinou slečny Aurelie, ale Nejedlá, když sestra Záděrové záhy poté odjela, vrátila se zase a nakupovala od té doby opět všechny potřeby u nich. A odběratele, který platil vždy jen hotovými, pokládala i Záděrová, jako snad všichni obchodníci, vždy za lepšího a vážila si ho.

Nejedlá se v duchu těšila z toho, že ji Bětuška poctívá i u přítomnosti cizích lidí, kdežto dříve se zatím potají zlobilo na Záděrovou.

V tom vstoupily do krámu paní učitelová Kratochvilová a záměčnice Kalinová. Bětuška se napjala jako struna a zdvořile se uklonila:

"Ruku líbám, milostpaní!"

A obrátivši se po té ke Kalinové pozdravila ji přátelsky:

"Dej Pán Bůh dobrý večer, paní Kalinová!"

Obě paní děvčeti poděkovaly: paní učitelová, as tak čtyřicátnice, přívětivě, Kalinová nedbale. Ale v zápětí, jakoby si byly řekly, tázaly se obě skoro zároveň, jak se vede slečně. Bětuška řekla, že už lépe, a podívavši se na paní učitelovou poděkovala za poptávku. —

"Ale, ale, Bětuška je dnes nějaká zdvořilá! Před chvílí libala ruku paní Nejedlé jakožto své nastávající tchýni, a teď zas děkuje paní učitelové za poptávku. To je ještě tak v ráži od poledne — že?" zarypla do děvčete Záděrová.

"A dobře, děvčečko, že si vzpomínám!" přejala teď slovo Nejedlá.

"Co pak říkal pan profesor? Měl asi radost, že už slečna chodí, vid'? A co ta stará milostpaní? To je nějaká vznešená dáma — nu ovšem, když mají svůj vlastní automobil, tak nejsou žádní chudáci! Považte si, milostpaní, Nejedlá se obrátila k paní učitelové — "to už je bohatství, když mohou dát dceři věnem — kolik, Bětuško?"

"Osmdesát tisíc zlatých hned", řeklo děvče dívajíc se pyšně kolem sebe, "a po jejich smrti dostane všechno jejich jmění!"

Pokračování.

Všechno nadarmo.

Když se lidem přihodí něco zlého, obyčejně svádějí vinu na osud nebo na čerta, a musíme říci, že to i čerta omrzí. Jednou zpozoroval, jak stařena leze na strom. Správně předvídal, že spadne. Proto si povolal svědky a řekl: "Až ta žena spadne, dosvědčte mi, že jsem ji k tomu vůbec nenaváděl, jmenovitě pak, že jsem jí neporadil, aby lezla v botkách."

Stařena se skutečně svalila a polouklá. Když byla tážána, proč tam lezla, vzdychla: "Byl to můj osud." A když se ptali, proč nezula aspoň botky, zvolala: "To mi čert poradil."

Ale tentokrát dokázal čert skrze svědky, že to nebyl on, který nastrčil babu, podle přísloví.

.....Pravá příčina.

"Pohled'te, Mary: tahle židle je plná prachu!" — "Není divu, milostpaní — když čtrnáct dní na ní nikdo neseděl!"

Vlasta Javořícká:

Dvě růže.

Ulice byly plné ruchu, a každého zájímali legionáři, kteří je pomáhali plniti. Byli tu z francouzské fronty s modrými barety, s opeřenými kloubouky italští, a v pláštích zemité barvy legionáři z Ruska.

Lenka byla jimi u vytržení, ohlížela se na každého, a toužila jen potkat Klativodu.

Zdenka se chvěla, a husí kůže jí protivně vyvstávala na krku a rukou — bylo jí zima z pomyšlení, kdyby se tak stalo. Vyčítala si teď, že přece měla Lenku na zklamání, které jí očekávalo připravit, a přece zas se k tomu odhodlati nemohla.

"Drahá Lenko, drahá nešťastná!" říkala jí v duchu a zalévala se slzami a strachem. "Kdybych mohla tobě pomoci snášet tě bolesti, co na tebe čeká!"

Jak Lenka pátrala ve tvářích kolemjdoucích, tak Zdenka klopile oči, a byla by ráda bývala, aby všichni byli neviditelní. Bála se nevýslovně, aby je náhoda nesvedla s myslivcem.

Ale čeho se nejvíce obáváme, to se nejčastěji stává. Tak i Zdence se stalo, že obava její se vyplnila. Najednou oi Leniny se rozšířily a tvář její všechna vzplanula, a již táhla přítelkyni za ruku, div jí rukáv neutrhla, do středu ulice, kde mezi proudem obecnstva zahlédla Klativodu. Dobře se pravi o bystrozraku lásky. Zdenka by ho nebyla za nic tu postřehla, ale Lence snad to povídalo srdce.

"Tam, tam, pojd'!" nutila ji a kvapila, až do kolemjdoucích vrážela.

"Lenko — pro Boha tě prosím — musím ti napřed něco říci —" polekaná zdržovala ji Zdenka, ale darmo. Neposlouchala ji ani.

Šel proti nim s několika jinými legionáři, a také dámy byly s nimi. Lenka neznamenal v tom vytržení, že o jeho rámě se podepírá nějaká malá paní v širokém kožíšku, s rukávníkem a bobří čepicí.

V tom okamžiku stála před ním, bládná pohnutím a roztřesená radostí, a držela se beze slova jeho ramene. Promluvit nemohla — jenom zaslzenými očima hleděla v jeho zraky a hledala v nich to samé nadšení a též takové pohnutí, jako cítila sama.

Klativoda blýdlý a ustrnulý strašnou nesnází, jež se ho zmocnila. Pohled do vzrušeného obličej Lenčina a krásné její oči upamatovaly ho na šťastné chvíle, které s ní prožil, a žal i hanba zalily ho tmavým nache. Nevěděl co koktá — co povídá Lence i její průvodkyni, necítil ani, že jí podává ruku a mluví něco o potěšení. Potom se trochu sebral dohromady, a představoval svým průvodcům obě dívky.

"Slečna Lenka Rozhudovalá a slečna Zdenka Černá — dámy z posledního mého působiště — a tuto má choť, a její sestřenka Naděžda Petrovna Rozanová, a tito moji přátelé z legie — Joža Urbanec a Filip Bulský."

V té chvíli byly Lenčiny oči přišerné a Zdenka trnula, když na ni pohlédla. Shledání, jak s ní mluvil a jak jí ruku podal, učinilo na Lenku strašný dojem. Prvý pohled v jeho tvář pověděl jí, že jest po všem, že Berta zapomněl, neboť ty oči byly jiné než bývaly a něco děsného proniklo jejím tělem, jako smrtelná střela. A než se vzpamatovala, už slyšela ta slova, jimiž jako by jí byla ohlášena smrt: "Má choť!" Bože, byl to strašlivý sen, nebo neuvěřitelně krutá skutečnost? Ne — ne — to není skutečnost — to zdřímala někde na okně, v tom slastném čekání a pošádliho ji takové zlomyslné zdání. To jenom sen jí straší, aby tím sladší bylo prbrouzení a pravé, opravdové shledání. Skutečně — všude plno mlhy a i ta Zdenka tak divně vypadá. Není pochyby, tot' jenom sen a není ničeho třeba, než nějakým pohybem se probudit a zbavit se té kruté viny. —

Nevěděla, jak se to stalo, že se do-

staly zase zpět na chodník a že Zdenka se jim poroučela. Legionáři šli dále a Zdenka vlekla Lenku mezi davem.

"Pro Boha — Zdenko —" šeptala dívka, jdoucí jako ve snách — "probuď mne! Toť jest příšerný sen!" a tisknouce ruku její až jí prsty bělely, poulila oči stále zděšeněji. "Pro Boha," vykřikla a stanula jako šilená, "vždyť se mi to nezdá, vždyť já chodím — mluvím — oh — Zdenko, to je děsná skutečnost!" Vztýčila se jako postřelená — vzepjala ruce vzhůru a vykřikla, až se to ulicí rozlehlo: "On je ženatý — na mne zapomněl!"

Zdalo se, že klesne a několik pánů, co tu mimo šli, chvátilo, aby ji ku pomoci přispěli.

"Ubohá," pravily nějaké dámy, "náhle zšilela!" a radily hned pánům, "pro záchrannou stanici."

Zdenka tiskla družku k sobě a šeptala jí, jektajícími ústy: "Lenko — zapřísahám tě — vzpamatuj se! Bud' silná — hleď — mnoho lidí na nás hledí." Doufala také, že přivede Lenku k rozumu, že se sebere alespoň na tolik, aby byla přístupna útěše.

Potácejíc se, šla, vedená Zdenkou, jako beze smyslu. Jako by se jí bylo něco v mozku přetrhlo, tak měla v hlavě a srdce ve svém těle teď ani necítila. Myslela o sobě, že jest mrtvá, že zemřela a že se dostala rovnou do pekla. Tak jí bylo hrozně a neviděla kolem sebe ničeho, než samou rudou záplavu a samé rudé plameny.

"Lenko — má drahá Lenko —" mluvila k ní družka a toužila jen, aby už byly v bytě, aby mohla mluvit, léčit, chlácholit. Jak sama byla silná a nechtěla nikdy býti na odív s hořem svým, tak nechtěla zvědavým očím ani Lenku vystavovati. Zdalo se jí, že by hoře její bylo cizími pohledy zlehčeno a žal její znesvěcen.

Stěží doklopytaly se do bytu a Zdenka si trochu oddechla, když se dveře za nimi zavřely. A teď toužila Zdenka jen, aby přišly slzy, aby se Lenka vyplakala. Zнала z vlastní zkušenosti, čím jsou ženám slzy. Vypláčeme-li se, bolest z nitra vytéká, uleví se, ulehčí, ale běda, zůstanou-li slzy uvězněné a nemohou do očí, nemohou svažiti líce a odvlhčiti žal, jenž jako balvan na srdci leží. A tak se stalo i Lence. I její slzy zůstaly někde hluboko skryté a

nevyprýstily se z očí. Oh, jak jí bylo zle, jak hrozně a jak šlelo její nitro vášnivou bolestí! Zdalo se, že zemře v té kruté chvíli, která na ní přikvapila po tom nevýslovném těšení. Ani hles, ani vzdech, ani žaloba nevyšly přes její rty — byla jako oněmělá a Zdenka, třesoucí se hrůzou z té nemoty, marně jí rozmlouvala, marně přimlouvala a o útěchu se snažila.

Bylo už tma a v bytě chladno. Zdenka se bála odskočiti, aby si snad Lenka neublížila, než by se s paní bytnou vrátila a proto jako spásu vítala kroky Jiřího, který se vracel. Kvapně mu pokročila vstříc a stručně mu pověděla, co se bylo stalo.

"Pro Krista Pána," lekl se Jirka a kvapně hledal sirky a rozsvěcoval.

Lenka se tupě na něho podívala, ale, poznávši ho, vstala, a rukama lomíc, zahořelovala zlomeným, k nepoznání změněným hlasem: "Jiříku — ach, Jiříku!" a klesla u jeho nohou ve vášnivém, šíleném vzlykotu.

*

"Jdu se s tebou raditi, drahá Zdenko!" tak pravil Jiřík, když jednoho časně jarního dne do bytu slečny Horové a Zdenky vstoupil. Měl vážnou tvář, jako před závažným rozhodnutím a malé jeho oči, černé jako korály, hleděly starostlově.

"Nu?" vybědla ho a kynula na židli u stolu, pokrytého sametovou dečkou, pracně vyšívanou. I slečna učitelka ho k usednutí pobízela a sama též sedala na pohovku za stolek. Viděla ráda mladého lékaře a vždy s ním rozmlouvala vlídně a přátelsky. Jiří se jí líbil svou inteligencí a přece prostotou; nemluvil nikdy přepjatě, neplýtl cizími slovy, aniž stavěl na odív svou vzdělanost. Byl sečtělý a pokrokový, leč jen do té míry, dokud se to netýkalo jeho názorů, jež mu vstúpila prostá a dobrá maminka. Ji miloval celou silou mladistvého nitra a ona byla mu vzorem i světicí.

Jiří nemluvil nikdy proti náboženství; nerýpal do kněží a biskupů, což bylo v té době módou mezi mladými málo uvědomělými lidmi, a nehloabal ve víře, aby z ní vynášel nepřístojnosti, nedůstojnosti a nemožnosti.

"Naši rodiče, dědečkové a babičky věřili tak, jak se tomu naučili; nepochybovali a nelámali si hlavy o to, co

jim bylo nepochopitelné a byli dobří. Žili čestně a čistě, nebylo mezi nimi neřestí a zločinů, kterými se hemží tak zvané pokrokové pokolení. Rád bych byl jako oni a proto se držím víry, kterou mi zanechali." Tak říkal svým kolegům a jejich úsměšky, kterých často sklízel, viděli-li ho zajíti do kostela, nesly mu, jak se smával, ani do patty. Jiří býval vždycky svůj a vždycky důstojný. Co jednou přiznal, to již nikdy neodvolal a komu se přiklonil, pro toho dovedl obětovati vše.

Slečna Horová ve svém pozorovacím talentu brzy Jiříka prohlédla. Zнала ho ještě jako chlapce, kdy ovšem býval nezdarou; hulákával jí pod okny a honil své spolužačky, žalovaly-li na něho. Hrával vášnivě rád špačka, a jednou dokonce slečně učitelce i okno vyrazil, ale to už mu odpustila, a unikl-li jí z dohledu, jda do města na studie, teď se jí zase představil nepokrytý, a ona brzy poznala, že jest čestným, hodným a příjemným mladým mužem. Ráda ho viděla, a proto i dnes si přisedla a jemně se na něho usmála.

V malinkém pokojíčku, přeplněném staromodním nábytkem, vypadal Jiří jako obr, a když seděl na židli mezi stolem a postelemi, nemohl už nikdo projíti kolem. Proto si musela Zdenka také sednouti na nejbližší židli, s účastí čekala, co Jirka poví.

"Přišlo vyzvání na české lékaře," pravil Jiří, "aby se vypravili do Srbska. Nešťastné, bratrské Srbsko volá. Po útrapách válečných přišla ještě horší pohroma: skvrnitý tyf, neštovice a cholera, a lékařů tam není. Proto prosí a volá o pomoc."

Jiří byl vzrušen a sotva dechu popadal. —

"A ty chceš jít, vid'?" pravila Zdenka, ale nebyla to otázka — jistota zněla z jejích slov. Věděla, co Jiří udělá, a podívala se na něho skoro radostně.

"Ano — myslím si, že jest třeba, aby se nás hodně vypravilo. Když jsem nebyl v legiích, když tam jsem nepřišel, ale schován v teple seděl, cítím se povinným jít teď."

"Škoda, že nejsem dále," vzdychla Zdenka, "šla bych s tebou."

"To bys mohla i tak," usmál se, a významně na ni pohlédla, řekl: "Ne

sice jako lékařka, ale — jako moje žena." —

Usmíval se, ale rty se mu třáslly, když se na ni shora díval, jak sklopila oči a rozpačitě, skoro polekaně se usmála též. Hned však se na něho podívala a povídala nenuceně:

"Aby tě vítr neodnesl, abys měl nějakou přítěž, vid'?"

Slečna Horova se po těch slovech Jiříkových zarděla. Oh, to by bylo něco pro jejího miláčka, ona beztoho stále potají snila, jak by bylo pěkné, kdyby Zdenka a Rozhuda — ale —

Jiří už zase zvažněl a pravil zcela změněně, z čehož bylo bylo patrno, že jest mistrm v sebeovládání:

"Také některé výhody by mi vznikly z té výpravy. My, kteří nemáme ještě praktisi nemocniční odbytou, měli bychom na ní něco slevy. Mohl bych si tak někde vyhledat místo, a usadit se."

"Nehodláte tedy zůstat v Praze?" zeptala se slečna Horova se zájmem.

"Rozhodně ne, slečno. Za jedno jest tu lékař za každým rohem, a za druhé, chtěje tu vyniknout, musel bych být nádherně zařízen, a to ještě není jisté, získal-li bych jména. Ostatně, táhne mne to na venek. Miluji lesy a přírodu, ba, zdá se mi, že bych měl na venkově jako takový obvodní lékař širší pole."

"A já asi zůstanu zde," s tajemným povzdechem řekla Zdenka, "a budu možná zubařit."

"To je ještě daleko," řekl Jiří kvapně, "než ty dostuduješ, změní se poměry. Bude laciněji, bude mír, a v naší svobodné vlasti usídli se blahobyť."

"Kéž byste mluvil pravdu!" zatoužila učitelka.

"Tedy do toho Srbska pojedíš?" vračila se Zdenka k prvnímu předmětu. "To se daleko podíváš."

"Budu ti posílati listky a psát ti dlouhé dopisy."

To Jiří slíbil, aby utěšil sebe. Vzpomínka, že se s ní rozloučí, dojímalá ho ted' už nějak bolestně, ale odhodlání se tím nezvklálo.

"Budu mít strach o tebe, Jiříčku," povídala mu Zdenka, když odcházel, a bylo jí teskně při tom pomýšlení, že k nim nbeude chodit, a že tu zůstane bez něho, "abys se tam nenakazil a neumřel."

"Litovala bys mne? Plakala bys

snad?" tak se zeptal usměvavě a podíval se jí do očí.

Jak by ne," řekla bez rozpaků, "tak dobrého přítele, jakým jsi mi vždycky ty, bych dlouho oplakávala."

Byl krásný jarní den, když Zdenka, celá uplakaná, doprovázela Jiříka, který byl již připraven na dalekou cestu, na nádraží.

Před týdnem byl Jiřík několik dní doma, byl by se rozloučit s maminkou a zaříditi, čeho třeba. Věřil v požehnání rodičů a jel si pro ně. Z domova přivezl Zdence mimo kolika pytlíků mouky a bochníku chleba, který vezl v šatu zavázaný a docela se za něj nestyděl, také mnohé pozdravy od sester a různých novinky, které ji velice zajímaly.

"Lenka se jakž takž sebrala," povídal především Zdence, "tot' víš, na mamčině srdci se přece každá bolest hojí." — Při tom vzpomenu i na bolest svou, kterou mu maminka dobře "pofoukala." — "Lenka se mamince v té prvé žalosti svěřila a přiznala, co se stalo v den loučení mezi ní a tím slabochem — i pověděla jí, že často oplakává zelený hroboček na brněnském hřbitově, na oddělení nekřtěňátek. Maminka mnoho plakala, a přetěžce nese ještě i ted' Lenčin pád; jest však matkou a má pochopení i odpuštění."

"Oh, ta tvoje maminka," řekla Zdenka dojata, "jak jste šťastni, že ji máte."

"Ba jsme," svědčil, "máš pravdu. Jest to perla o kterou se bojím, a o jejíž zachování stále nebe prosím. Nevím, jak bych její ztrátu překonal. A tak Lenka se trochu zotavila, a chystá ted' chudák, výbavu Vendulce. Víš to snad, že si bude bráti Vendulka našeho stárka?"

"Něco jsi otom povídal."

"Maminku to sice mrzí, že se má Vendulka dříve vdáti než Lenka — ale jakáž pomoc. Lenka jest s tím již smířena a tvrdí, že se již nikdy neprovdá. Venda, ta je šťastna a srší jenom mládím. Každou chvíli objímá tatínka i maminku, a mne vítala pravým jásotem. To bude veselá nevěsta."

"A je dosud tak mladá."

"Mladá jest, škoda ji tak mladou vdávati, ale tatínek nechce dlouho známost. Ovšem, naši ještě na výměnek nepůjdou. Těší se, že se mladý párek zatím při nich zapracuje. Trochu otce

mrzí, že ženich kromě pár stovek něčeho do mlýna nepřinese, a Venda, že mohla vyvdati slušný přínos, který by se rozdělil mezi nás. Já však se rád podílu zřeknu, jen když bude u nás do břea Červený mlýn se zachová v rodině. Dali mi vzdělání, to mi postačí, a pro Lenku má tatínek slušné věno ve spořitelně."

Tak moudře svěřoval Jiří Zdence zájmy své rodiny, že byla potěšena a hrda jaksi jeho důvěrou.

"Tys dobrý, Jiříku," povídala mu tehdy, "a vaši jsou šťastni, že mají takového syna."

A pak slyšela od něho o mladých manželích Kopových, že jsou velmi šťastni. To soudil Jiříka podle toho, že o nich málo slyšel. "A o kom se málo mluví," dodával, "ten vždy žije tiše a klidně. A mají dět'átko, viděl jsem mladou paní s kočárkem."

"A co dělá, prosím tě, Stáňa?"

"Neviděl jsem ho, ale povídala Venda, že je nějaký těžkomyslný. Studii zanechal před samou maturitou, a pan poštovník ho má doma v kanceláři, leč není prý valně schopen žádné práce. Lékaři jim v tom brání. To víš, když má Zorku stále na očích, nevede se mu lépe."

"Nešťastný Stáňa!" vzdychla Zdenka, a ptala se se zájmem vždy větším. "Nu, a co u nás? Co dělají správci, tetička a Zorka?"

"Pána a paní jsem neviděl," sděloval Jiří upřímně, "ale tetička Johanka mne sama vyhledala. Mnoho se na tebe vyptávala, a plakala pro tebe. Těž ti něco poslala — a vyndal z náprsní kapsy složenou stokorunu. Máš prý si přilepšiti."

"Bože, proč to ta tetička, chudinka, dělá," dojata přijímala Zdenka dárek, "vždyť mi není tak zle."

"Mnoho tě pozdravuje, a přeje ti jen samý úspěch. Povídal jsem jí, že jsi před rigorosem."

"A co Zorka?" zvěděla dívka dále.

"Zorka — nu, ta jako vždy. Bavi se, honí parádu a září. Každý říká, že pana Černého mnoho stojí, a že není možná, aby mu jeho služba tolik vynášela, kolik stojí její toalety."

Zdence bylo při tom smutno, a starostlivě věšela hlavu. Často si myslívala, že dům, který se u správců vede, je příliš velký, a že snad ani není možno,

aby ještě k tomu značné věno pro Zorku nachystali.

Ještě ji Jiří pověděl, kolik bylo v poslední době v Jiříkově svateb a kolik pohřbů, a tím byly novinky vyčerpány. Celý týden pak o nich mluvili, čímž zamlouvali trochu brzké loučení, jež na oba teče doléhalo.

Jeho pravou ruku cítili až dnes, jdouce spolu k nádraží. Kolegové, kteří jeli též do Srbska, chtěli, aby Jiří šel zároveň s nimi, ale on se jim omluvil.

"Naloznu vás na peroně," povídal, "chci jít se svou přítelkyní."

Tito na sebe mrkli a šli na nádraží napřed, zanechavše Jiříka se Zdenkou pozadu.

"Koupím si lístek na peron a půjdu s tebou až k vlaku," rozhodla se Zdenka cestou, "chci tě vidět odjíždět."

"Ale až se budu vracet, přijdeš mi naproti, vid'?" ptal se těše se už zase na návrat. Ted' mu najednou bylo příliš teskně, všechno nitro jeho se sevřelo, a bolest jakási pro to rozloučení usadila se mu tam.

Procházel se ve vestibulu. Jiří měl již svou legitimaci potvrzenou, a zavazadla vypravena. Ku vlaku na peron ještě nevpuštěli, a oni chodili proto zatím ve vestibulu, mezi proudy obecnosti.

"Také jsem doma slyšel, že doktor Roubíček dostal místo znovu v ministerstvu. Tedy bude asi opět v Praze, a tu ti nebude smutno," pravil smutně, a jako by teprve ted' odhodlal se jí to povědět.

Zdenka trochu zbledla a brvy se jí zachvěly, leč přes to zůstala pevnou a řekla statečně:

"To nebude žádnou změnou pro mne. Ty víš, že jsme se rozešli."

"Proto se opět můžete setkat," pravil, a pátravě se na ni díval.

"Oh ne," řekla vážně, "příčina byla velmi vážná, a urážka příliš hluboká. A i kdybych odpustila, kdybych i na všechno zapoměla, nepřiznání jeho rodiny by zůstala, která by byla s to každým dnem život mi otrávit. Já jsem se Jiříčku, vážně rozhodla a všechno uvážila, a zdá se mi také, že jsem už svou lásku utlumila. Nevzpomínám více."

Zřejmě rozradován stisknul její ruku. —

"Věřím ti na slovo, Zdenko," zvolal, "a jsem přesvědčen, že mluvíš pravdu. Musím ti proto říci něco na rozloučenou."

Zastavil se ve výklenku mezi restaurací a šatnou, kde nechodilo tolik lidí a nikdo si jich nevšiml. Bylo tu přítmí, ale Zdenka viděla, vzhlednuvši k němu, jak jeho oči jsou rozšířeny rozčilením a hoří černými světélky. Divný výraz jeho tváře a pevný stisk jeho ruky, kterou ji za loket držel, skorem ji polekaly. Plaše se na něho podívala, arychle zatékala očima po protější stěně.

"Když jsi tak volná, Zdenko, jak mi povídáš," pravil jí upřímně, tak, že jeho hluboký hlas stal se jenom bručením, "tedy snad ti smím povědět, co už kolik let v sobě tajím. Mám tě rád, Zdenko, a mnoho jsem vytrpěl, věda, že miluješ Roubíčka. Neumím ti to krásně a vzletně povídat, ale chtěl bych ti to skutky a celým životem dokázat! Má láska je vášnivá a věrná, uhlídáš, i nevyslyšíš-li mne, že už žádnou jinou ženu milovat nebudu."

Jiří ted' pevně držel její ruku v obou svých, a vášně, o níž mluvil, zvětšovala jeho hlas.

"Jiříku — můj Bože —" koktala Zdenka, a slzy jí vskočily do očí, "toho jsem neočekávala — to jsem si nezasloužila."

"Nežádám, abys mne hned vyslyšela, abys mi řekla, že mne máš také ráda — vím, že to není možné, že to nelze žádati hned od tebe, ale chci, abys o mých citech věděla. Kdybys se, Zdenko, už nikdy k Roubíčkovi nevrátila s láskou, pak přemýšlej o mém vyznání, a pokus se zvyknouti myšlence, že bych tě chtěl za ženu. Hled', měla bys pohodlnější život, a nebyla bys sama; podepřel bych tě silně, abys byla bezpečná, a zdali bych tě miloval? Oh, Zdenko, nikdy by sis nestěžovala, že tě zanedbávám."

Ruku její tisknul vždy více, a nadšený úsměv odhalil jeho bílé, veliké zuby. —

Zdenka se dala do pláče.

"Ach, Jiříčku," vzlykala, "tys příliš dobrý, a já ani nemohu v první chvíli pochopit, jak veliký dar mi podáváš, a jaké štěstí mi nabízáš, jen tolik vím, že toho nejsem hodná. Víím, že tys dokonalý muž, že jsi i ideál, který si

zaslouží velikou a vášnivou lásku, již já nejsem schopna. Můj cit k tobě je veliký a oddaný, ale jest jenom přátelský, kdežto ty zasluhuješ, abys byl ohnivé zbožňován prvou láskou. Ty zaslužíš, aby děvče, které si oblíbíš, tebou jenom žilo a tebou dýchalo, aby tě žhavě milovalo — kdežto já — zdá se mi, že jsem všechna cit vyplývala v oně první lásce. Ne, takové zbytky nezasluluješ — Jiříčku."

Zdenka mu vytáhla ruku a hledala kapesník, aby jej na oči přitiskla.

"V každém manželství musí jeden více a druhý méně milovat," nedal se zastrašiti, "a já bych byl spokojen, jen kdybys v první době mou lásku trpěla. To už by bylo mou snahou jedinou, abys mne také milovala." — Maně pohledv na hodiny v čele vestibulu, vyndal rychle své. "Čas k odjezdu," pravil, a bera ji znovu za předloktí, vykročil ku schodům, vedoucím na peron. — "Odpověz mi, prosím tě," mluvil cestou, sestupuje o schod před ní, takže jí viděl lépe do tváře ("smím se těšit ve své odloučenosti, že mi nastanou lepší dny a nadějnější vyhlídky? Nenutím tě, Zdenko," mluvil prosebně, "a kdyby se k tobě vrátil Roubíček, byl bych spokojen zas, a mé přátelství by ti stejně zůstalo oddaným, ale kdybys nahlédla, že s ním jest konec opravdu, pak bych ti zaručil bezstarostnou budoucnost."

Zdenka nepřestávala plakati.

"Jiří, tys velký muž a šlechetný, oh, kéž bys byl šťasten."

"Jen s tebou takým budu," pravil prudce, "jen na tobě záleží."

Stanuli u vlaku. Veliký rychlík supěl a kouřil, připraven k odjezdu, a kamarádi již ho vyhlíželi, aby věděli, kam má vstoupiti.

"Nuže, Zdenko, ani trochu naděje mi nedáš?" a již stanul a snímal klobouk. Bylo nutno se rozloučiti.

"Jiříčku, děkuji ti za vyznamenání, jímž jest pro mne tvé nabídnutí. Opravdu, vážím si ho po zásluze, a budu o něm přemýšlet," Zdenka se rychle rozhodla, "budu na tebe vzpomínat a modlit se za tebe — a —"

"A až se vrátím? . . ." ptal se toužebně, a rozloučení, které stálo těsně za ním, těžce na něho doléhalo.

"Až se vrátíš, přičiním se, abych ti odpověděla jak si přeješ. Ovšem —"

chtěla zažertovat, aby nemusila znovu plakati, a aby jemu i sobě veselejší myšle dodala, "nevrátíš-li se jako Klativoda."

"Zdenko," zvolal bolestně, takže hned litovala, že žertovala, a chtěla hned svá slova napravit: "Oh, vždyť já vím, Jiříčku, že tys jiný, zcela jiný a důsledný. I já takovou zůstanu a budu ti věrná."

Potom se rozloučili, a Zdenka vzlykajíc, doprovodila ho až k vozu. Však byl již čas a on musel nastoupiti. Okénkem jí znovu ruku ještě podával.

"A piš," prosila, a ani si oči neutírajíc, nebránila se slzám, "a vrat' se zdráv!"

Ještě se vrátil. Vyskočiv, nedbal, že kolegové zvědavě hledí na jeho přítelkyni.

"Zdenko — dovol, abych tě políbil," šeptal jí, a vzav něžně její hlavu do svých dlaní, hleděl jí do očí.

Neodporovala mu, nastavivši mlčky pláčem zrudlé, roztřesené rty. A Jiří ji zbožně, uctivě a jemně políbil; sotva však se jeho rty dotkly jejích úst, uchvátil ji do náruče, a náruživě ji přitisknuv na sebe, políbil ji znovu horoucně a vášnivě.

Zdenka se až zapotácěla, a než se vzpamatovala, byl již Jiří opět ve vlaku, který se již rozjížděl.

Za chvílku osaměla na peroně, a jen hustý, černý dým valil se za odjíždějícím rychlíkem . . .

Rychlík supěl a ztrácel se v dálce, a Zdenka již neviděla klobouku ani mávajícího šátku svého přítele. A na jedinou ji uchvátit prudký a divoký žal. Usedla na sedátko, u zábradlí tu umístitě, a plakala usedavě, jako by ani nemohla přestat. Vzpomínala, jak tu Viktora vyprovázela, jak byla předtuchou sklíčena, a jak se ta předtucha vyplnila. Oh, vzpomínka na zašlou lásku bolela ji dosud v nitru a ona již slíbila jinému svou náklonnost. Zdaž bude schopna slibu dostáti? Nemilovala Jiřího a přece cítila, že jí s ním mnoho, mnoho odeslalo, že pro ní smutní Praha a že se ucítí velmi opuštěnou.

"Oh, živote ve světě, tak vypadáš?" pravila si a vzpomněla na slova jeptišek, když jí tvrdily, že u nich jest klid a mír, ve světě pak boj a bouře.

*

"Tatičku drahý, milý, sladký ta-

tičku, jdu k tobě s prosbou!"

S takovými slovy vrazila Zorka do otcovy kanceláře, a hup, již mu seděla na kolenu a oběma rukama ho objímala kolem šíje, a cuchala mu schválně jeho silně šedivé vlasy, shrabujíc je do zadu.

"I tot' mi není praníc nového," usmál se trochu trpce ustaraný tatínek, "jak jinak ty bys ke mně přicházela — ale řekni raději místo s prosbou, s rozkazem."

"Nu, tak tedy s rozkazem!" zubila se krásná ústa, a Zorka ještě prudčeji tatínka objímala.

"Eh, ustaň již," trochu romrzele, přece ale obšťastněn laskáním dceruškým, se jí bránil.

Výjevy jejího mazlení bývaly mu slasti, třeba, chudák, dobře věděl, že se vždy skrývá za nimi léčka a hlavně útok na jeho peněženku. Kdykoliv Zorka něco chtěla, vždy na otce s takovou přicházela, ať jindy si na něho valně nevzpomněla. Ten přelaskavý otec měl malou cenu u tohoto krásného sobce, myslícího jenom na sebe.

Tak i dnes přepadla ho Zorka s tolikerou něžností, aby na něm opět něco vymámila; to věděl už napřed, a bál se toho. Umiňoval si totiž velmi pevně, že se musí domácnost omeziti na to nejnútnejší, neb v poslední době cítil, že se žije nad poměry, a byl tím nemálo sklíčen.

"Tatičku, viš, mám něco na srdci, co mne tam tíží jako můra. Něco bych potřebovala a —"

"Musíš se, miláčku, trochu omeziti," hodlal jí otec napomenouti, ale sotva ústa otevřel, už mu je polibky i dlaněmi zavírala, a volala, smějíc se, jak nejrozpustileji dovedla. Zнала svou moc a věděla, kdy jest nejpůvabnější.

"Nic, nic, zlý, lakomý a skoupý táto — ty mi nesmíš nic odříci! Já jsem tvůj miláček, tvá jitřenka a skřivánek, a těm nesmíš odolati, neb ti odlétnu někam v cizí kraje. Schovám se ti za mrak, a pak si pro mne běduj, truchli a naříkej. — Ale poslyš, co od tebe požaduji. Jest to maličkost, bude tě to státi nepatrný capart, a svému dítěti, jedině svojí dcerušce uděláš tím radost ohromnou."

Pan Černý byl unesen roztomilostí své dcerušky, ale nehodlal přece tak rychle povoliti. Cítil, že gáže za ten-

to měsíc jest u konce, a sotva minulo patnáctého.

"Chci si koupiti vysoké, šněrovací botky, viš, jaké se nyní nosí. Šněrování až ku kolenům, s americkými špičkami a podpadky."

To přání pronesla Zorka s lehkostí, jako by se jednalo o tabulku čokolády.

Pan Černý rychle zamžikal.

"Miláčku, ted' to nemůže býti; takové boty stojí asi čtyři sta korun, a ta výloha jest nyní na mne příliš veliká!"

"Cože — že to nemůže býti? Ach, tatičku, to ty jenom žertuješ, abys mne škádlil, víd'?"

Tak Zorka s otcem uměla. Smála se a myslila si, že jej tím donutí. Nu, byla ostatně jista svým vítězstvím. Zнала několik stupňů takového vymáhání, a nikdy se ve své methodě neklamala.

"Ne Zorko — uznej, drahousku, že mne jíš stále strašné peníze, že nejsem s to vše to snést — přece viš, že má služba není tak veliká, ani ten deputát, a vydání v dnešní době —"

"Oh, oh, oh," třepetala krásnými ručkama, plnými prstenů, "povídali! Vydání, malá služba! Ale považ, že jsem já tvoje jediná dcera, tvá radost a tvá pýcha, a že nemůžeš mi ničeho odpírati! Snad bys proti svému jedináčku nedělal škroba?"

Pan Černý už se bál, ale nehodlal povoliti, a proto, že stáli na svém on i dcera, narazili na sebe. Zorka se konečně dala do pláče a vzlykala srdcelomně, pádíc nahoru do bytu.

Pan Černý seděl chvíli ve své židli jako na řežavém uhlí — byl slabochem proti dítěti i proti ženě, a jejích slzy přiváděly jej k slabosti té největší. Proto se zdvihl a šel zvolna do bytu. Měl tu v kanceláři plno práce, ale nechal všeho být a pustil se nahoru, aby Zorku chlácholil. Snad si dá říci, snad se mu podaří, uchlácholiti ji! Ale marno! Jakmile Zorka viděla, že tatínek přichází za ní, byla jista svým vítězstvím. Štkajíc, vrhla se na pohovku, a svolávala všechny mocnosti na pomoc, proti nelidskému otci, který ji nechce koupiti nové boty, když je má kde jaká dělnice a když ona nemá v čem choditi. Málem by ji nechal bosou. A potom tvrdí, že ji má rád, a že mu záleží na jejím štěstí.

Paní Emilie s jako obyčejně připo-

jila k dceruše, a místo co ji měla napomenouti, útočila na otce s ní. Byl z toho všeobecný pláč a hněv, a správce konečně, aby měl pokoj, jako vždy, povolil, a dovolil, aby se takové boty, za pět set korun, obstaraly.

"Nevidáno, pět set korun," škála ještě Zorka. "proto bys mne nechal pomalu zoulat! Oh, ty zlý, nelidský a barbarský tatku!"

Pan Černý se vracel smutně ku své práci. Pociť porážky skláněl hluboce jeho šíji, a on těžce zasedl nad hlavní knihou. — "Nevidáno, pět set," hučelo mu v uších, a on skláněl šedivou svou hlavu vždy níže. Cítil tíhu svých starostí, a byl s dceruškou nespokojen, byl nespokojen sám s sebou, a to nejvíce. Dobře má ta teta Johanka, že mu při každé příležitosti vytyká, že sám pomáhal dítě kaziti. Oh, má pravdu, má! Správce vzdychl, a podepřel si starostmi přetíženou hlavu do dlaní.

Zatím byla Zorka tím veselejší a radovala se ze svého vítězství. Vyhrála to, jako obyčejně, na celé čáře.

Aby své výtečné náladě udělala zádost, oblékla se s vybranou elegancí, a odcházejíc, oznamovala matce:

"Jdu se podívat do Červeného mlýna."

"Do Červeného mlýna?" podivila se milostivá máti. "Co pak ti to napadlo? Už jsi tam tak dávno nebyla."

"Nu, nebyla," usmála se, "ale dnes se mi zachtělo viděti zase šťastnou nevěstu."

Máj se smál všemi vděky a házel po lukách tisíce kvítí, když Zorka volným krokem kráčela od Jiříkova ku mlýnu. Červená se z daleka mezi jásající zelení a nad hladinou šmolkové modrého rybníka. Jeho dvojité střešce pyšně se týčila nad důkladnými zdmi, a poskytovala mnohé přístřeší holubům, vlaštovkám a rojejsům, kteří nad rybníkem poletující, radostně cvrkali, a na hřebeni střešce pyšně vrkali.

I to střešce byla červená; pan otec zmohl se ve válce na novou, těžkou krytinu brídlicovou, v níž střídala se národní vzorek, a převládala barvou červenou. Jak jsme již řekli, panu otci mnoho na tom záleželo, aby mlýn zachoval vždy své příjmení "červený."

Na hrázi před ním řada topolů třetopala droboučkým svým listím, a dvě mohutné třesně před okny hýřily sta-

tisíci bělostných květů.

I při cestě byly třesničky; mladé, ve válce vysázené. I ony bohatě kvetly, a každá větévka byla roztomilým chumáčem sněžných hvězdiček. I Zorce se ta krása zalíbila, a ona bez rozpaků nalámala těch kvetoucích větviček, a ozdobil si jimi rozkošně klobouček. Byl jednoduchý, z jemného panama pletiva zhotovený, a ta kvetoucí směs ho ozdobila nad míru půvabně. Šaty měla Zorka bílé, vlněné, s jemnými, černými rádečky, které měly v té době cenu velikou, a ona věděla, jak roztomile jí sluší. Vzala je dnes na sebe, protože sledovala určitý cíl. Viděla totiž prve doktora Roubička jíti za mlýn do lesa, a chtěla se mu v nich ukázat. Oh, stále se jí Viktor velice líbil, byl krásným mužem, a přísloví, že šaty dělají člověka, i na něm se uplatňovalo. Býval vždy bezvadně oblečen, a Zorka, jak ho uviděla, ztrácela hlavu. Toužila, získati ho za každou cenu.

Minula mlýn a pustila se vzhůru k lesu. Jí málo záleželo na krásné nevěstě. "At' si dělá, co chce," myslila si a nemohla pochopiti, že se mohla Vendulka zamilovati do takového pranepratrného člověka, jakým jest stárek z Červeného mlýna.

Ždy umoučený, za prášený, bez límce a v pantoflích — ne — Zorka by se na něho ani nepodívala. Ona cenila člověka jen podle zevnějšíku.

Šla teď po vymleté pěšince, mezi kamením a kapradím, a trhala si divoké smolné karafiátky a velké kopretiny, které tu rostly. I modrá divizna tu stála s píchavou lodyhou a množstvím sytě modrých kvítků. Také semenník sem zaváněl z lesa a fialové kukačky, jako by ji zvaly, by si jich natrhala. Bohužel, že ji oblažily jen na chvíli, neb Zorka trhala pouze proto, aby za chvíli pro nové, dřívější zahazovala. Narvala též kapradí a větévky modříně, a měla práce plné ruce bylin a kvítí, když z lesa vyšel ten, na kterého čekala. Měl hezký, šedý oblek jarní, a měkký, látkový klobouk nejnovějšího vzoru.

Zorce zabušilo srdce radostí, a vědouce, jak se podobá samému jaru s náručí těch pestrých květů a s věncem na klobouku, zůstala státi mezi kamením a kapradím, jako by ho nepoznávala. Tvářil se, jako by tu hledala

květy jahodní, pátrala kolem; vpravdě však vyčkávala, až přijde blíž. Byla by se tu s ním ráda pobavila, zapředla hovor, ale bála se, že ji mine, jedva pozdraví, jak se vždy stávalo.

Doktor Roubiček v té době, co byl doma, stal se samotářem. Neúčastnil se společnosti, a chodil jenom do polí a lesů. Paní sládková si na to těžce stěžovala paní správcové, žalující, že syn jako by i proti ní a otci byl se uzavřel. Nemluví doma valně, čte jenom, nebo silně kouří, chodí pokojem, a jest popudlivý i hněvivý. "Zaplat' Pán Bůh," dodávala k tomu, "že zase již dostal místo, jinak by nás utrápil všechny —" a k tomu nezapomínala pokaždé láti Zdence, že ho tak oklamala, a na hotové podivínství přivedla.

Třeba byla Zdenka očistěna a vše se vysvětlilo, u paní Roubičkové, u paní správcové a u Zorky žila dále její vina.

"Jen aby se s ní zase v Praze nesmířil," říkala paní stará, která ač syna litovala, přece byla v taji ráda, že se se Zdenkou rozešel. Byla jistá, že na něho čeká něco lepšího, hlavně teď, kdy o tolik bylo větší procento vdavek chytivých žen, než ženění schopných mužů. "Ten si může vybrat," říkala, "pane, dnes je takový ženich 'od Berouna' vzácný."

Opravdu, doktor Roubiček pozdravil Zorku smeknutím a zahučel něco, co vypadalo jako "poklona," a šel volně dále. Zorka se přelíbezně na něho usmála, ale při tom se v ní zdvihl hněv pro jeho chlad a netečnost.

"Osle," řekla mu v duchu, "což nemáš oči pro rusalku? Jsi ty, ale, mezulán!"

Oči s něho nespouštějíc, stála na svém místě. Oh, jak byto bylo příjemné, kdyby se obrátil a kráčel podle ní, kdyby se spolu bavili jako kdysi, dokud vyznamenával Zdenku.

Nová nenávisť proti nevlastní sestře se v ní zdvihla. Zat'ala pěstě a zuby do rtu — byla by hned zaplakala, ale najednou ji napadla dobrá myšlenka. Vykřikla pronikavě — až se podivila, jak se jí to povedlo — jako by ji někdo vraždil; upustila květiny a zdvihla obě ruce ku spánkům.

"Pomoc — zmiže!" volala, a s místa se nehýbala.

Doktor Roubiček se obrátil, a sko-

kem stál vedle ní.

"Kde — kde?" volal polekán, a ohlížel se, maje hůl napřaženou, abych hada ubil. "Uštkla vás? Kde, ukažte?" doptával se, když zmije neviděl.

Ruce tisknouc k prsoum, Zorka se tvářila, jako by nemohla slova ze sebe vydati, jen ukazovala mlčky do kamení.

"Utekla?" doptával se ulekaně. "A neublížila vám?"

Zorka vrtěla hlavou a potácela se na pěšinku. Musel ji podepřít, neb dělala dojem, že jdou na ni mdloby.

"Proběhla vám asi, slečno, pod nohama a uprchla. Vždyť ona není tak zlá, za jakou ji lidé považují. Má více strachu než vy a neútočí, není-li přislápnuta neb podrážděna."

"Oh — oh —" sténala Zorka, "jaké měla oči, a jak zasyčela — tu mi přes nohu přejela."

Zorka zdvihla sukničku a ukazovala mu místo na lýtku až pod kolenem.

"Opravdu? Nejste tam snad uštknuta?" zvědavě a hleděl na její nožku.

"Snad ne — necitím ničeho," těšila se a stahovala jemnou punčošku, prohlížejíc bílé lýtko.

Mladý muž se odvrátil.

"Děcko," myslil si, a rozhlížel se ještě po zmiji.

"Nic, nic zde není —" povídala jako by plačky, v duchu se však smála, že doktor Roubíček hledá zmiji, která tu vůbec nebyla. Měla velikou radost a myslela si, že v těchto věcech jsou muži přece jen velcí hlupáci.

"Jsem ale celá zděšená; nohy se mi třesou a myslím, že nedojdu ani domů —" a aby to potvrdila, potácela se, a když ji byl nezachytil, jistě by byla upadla.

"Opravdu, omdlévá," lekl se, a položil ji opatrně na zelený trávník.

Jako smetana bílé šaty rozprostřely se kolem ní, kučeravé, zlaté vlasy utvořily zářlivou podložku jejímu obličejí, růžovému jako květ jabloně. Měla oči zavřené, a rtíky tiskla pevně k sobě. —

Viktor stál bezradně nad ní, a Zorka si myslila: ::Ty hlupáku, což nevíš, že mne můžeš zlíbat?"

Když jí to dlouho trvalo, otevřela oči a tvářila se, jako by se byla lekla.

"Oh, vy ošklivý," durdila se, "což

tu musíte stát nade mnou? Ale už mi jest lépe."

"Nuže, dovedu vás domů," nabízel se, a pomáhal jí vstáti. "Budou vás podírat."

"Nu — lépe by mně udělal les —" mínila, a toužila, aby se jí nabídnul za průvodce, ale když ničeho neřikal, rozhodla se pro cestu domů.

Podpírajíc se o jeho rámě, šla zvolna po jeho boku.

"Jste velmi hodný," řekla mu po chvíli, "nevím, jak bych bez vás byla došla."

*

Nastaly různé změny a všelijaké obraty. Jedním z těch, o nichž se mnoho mluvilo a který byl velmi důležitý, bylo okolkování peněz. To neušetřilo nikoho, a jako neviditelné oko prohlédlo všechny spořitelní knížky, losy a cenové papíry.

I slečna Horova musela ohlásiti celou svoji hotovost, sestávající z několika tisícovek, které jako zrnko po zrnku kuřátko, po koruně sháněla; celý život na ně šetřila, nyní na nich závisela existence Zdenčina a opora jejího stáří. A teď musela také nésti své knížky, a také musela je podrobiti okolkování, kdež dostala, jako všichni ostatní, jen polovici svého majetku. Ač ji chlácholili, že se vše opět dostane zpět, že to nemá žádného významu, přece tím byla velice zkrušena, a vrátila se domů jako zmámená.

"Pro Boha živého, jak vystuduješ?" lekala se a ruce spínala. Bývala rozvázná, a nikdy se zbytečně neděsila, umějíce sebe ovládati, ale dnes byla ztratila všechnu svou duchapřítomnost. O sebe samu se jí nejednalo, ale o Zdenku, již se ujala ve vřelé náklonnosti, a chtěla jí stůj co stůj zaopatřiti. A teď vidí, že jí prostředky z rukou unikají, a že tu snad co nevidět budou obě státi bez halěře, daleko od vytčeného cíle. Hrůza s úzkostí ji pojímaly — což o ní, ji uživí pense, ale Zdenka, Zdenka!

Dívka měla dobrou slečnu co chlácholiti.

"Slečno, drahá moje slečno, neděste se tak příliš!" rozmlouvala jí dívka. "Vždyť zase nějak bude!"

Sama však byla též plna starosti. — Věru, nevěděla, jak vše ještě dopadne, dostuduje-li. Na koho se obrátí, do-

jdou-li peníze dříve, než ona dospěje k cíli? A ony dojdou! Zdence bylo úzko. K správcovým jít? Oh, nikdy! Vzpomněla-li na výčitky, které na ni byly házeny, zařikala se, že nepůjde. A jíti zpět do kláštera? Ani tam ne! Což nespěchala tam odtud a nespálila mosty studia ještě i vyučovati. O tom však nechtěla stará slečna ani slyšeti.

"Nevíš, že tvá matka zemřela na plicní neduh? Chceš si ho také přivoditi?" řekla Zdence přísně a nepřipustila, aby se děvče tak příliš přepínalo. —

A tak se žilo ve starosti a lopotě, a Zdenka vzpomínala toužebně na milého přítele, že tu není, aby se mu svěřila.

Dobrý Jirka! Jak ho měla Zdenka ráda, a na něho myslela, za něho se modlila, ale vzpomněla-li, že bude od ní žádati vyplnění jejího slibu, otrásl ho ještě ve světě zůstal. Oh, což jest možno vyrvati hned tak ze srdce starou lásku, a nahraditi ji novou? — Pamatovala si slova Jiřího, když jí pravil, že se Roubíček vrátí do Prahy. Oh, Zdenka se bála té chvíle, až jednou jí ho náhoda přivede tak blízko, že ho uvidí. V takových chvílích Zdenka bolestně plakávala nade smem, který nedosnila. Po takovém záchvatu však se pokaždé vzbudila, a s tím větší chutí se do učení vrhala.

Před ní na stole stávala lebka. Jiříkem jí donešená, celá drobounce popsaná malým, inkoustem psaným písmem, samých latinských pojmenování, kterážto těžká, přetěžká slova učila se Zdenka nazpaměť. Díky Bohu, měla dobrou paměť, a co se jednou naučila, neuniklo jí nikdy více z hlavy, byla pak také vytrvalá, houževnatě vytrvalá, a chystala se proto k rigorosu s dobrou nadějí. Lebka byla jí při tom dobrou pomocnicí, a ona hledíc kolikráte do prázdných očních důlků, ptávala se sama sebe, kdo asi a čím byla ona bytost, jež tuto hlavu dosti malou nosila. Nezachytila se nad ní; byla jí už zvyklá, ba, považovala ji za dobrou kamarádku. Byl-li pravdivá básnička, již o ní Jiřík napsal? Zdenka začasté sáhla do zásuvky stolku a vydala odtud sešitek Jiříkových veršů. Byly prostě a ledabyly napsány na linkovaném papíře laciného sešitku, a

přece ji byly milé a drahé. Ovšem nebyly bezvadné, a rýmy namnoze pokulhávaly, ale Zdenka se libily, a vždy zas ráda čítala o své milé lebce-učitelce. a otec, při pohledu na mne, laskavě

"Tak vzpomínám, jak mladá prchla léta

a vzpomínka jen — po nich jest již veta.

Od kamen lebka ztrnul eše dívá

a zdá se mi, že k mému slovu kývá

"Je marnost všecko — i na louce květ,

je marnost vše, i první lásky vznět,

je marné vše, co dal nám svět,

je marný rychlý ptáka let.

Slyš důkazy! můj život —" tak začala,

"mne v domě bohatém má matka počala,

a otec, při pohledu na mne, laskavě se smál,

když plavý vlas mi kolem čítky vlál,

a vlásky mé mi česal, líbal, hladil,

a dárky různými mne stále vnačil.

Tak trávil jsem mládí v štěstí, klidu —

mne nikdy nedokla se bída lidu.

Však otec zemřel. Za rok matka milá

jej sledovala. — O, jak snila.

jsem o té krásné, zašlé době,

vystavena teď světa zlobě.

Jen stará teta jak dceru mne měla

a nad mým žitím ostražitě bděla.

— Kdys s tetou na procházce jsem ho poznala.

Byl měsíc červen Země vyhnala

již na sta květů vonných, líbeznych

a láska procitla i v prsou mých.

On často tajně mi pak psal

a v stinný háj mne vřele zval.

Teta, již stará, pustila mne ven,

a tehdy zmařen byl můj sen.

Tam v sadě ptáci libě zpívali,

a my v houštině jsme se líbali.

Pak zmizel; já nevěděla ho více.

a v srdci mém již zhasla štěstí svíce.

Já stala jsem se matkou. Dítě své jsem zabila, já — matka — v době zlé.

Potom jsem omdlela. Když k sobě

přišla jsem,

vše zdálo se mi jenom strašným snem.

Žel pravdou bylo to. Dítě mého krev

mne k soudu zvala. Tam, kde řada dřev

ven z vody trčí, tamto zašla jsem.

A než se nade městem rozbřesk' den,

po vodě plula mrtvá vražednice,

a v světě po ní nevzdech nikdo více."

Domluvila; ztrnule zas zírá

a temně hledí na mne oka díra. ."

Nad tou básničkou zůstala Zdenka často zamyšlená sedět, a litoval v duchu ubohou bytost, jejíž lebka stála na jejím stolku. Zda jest to pravda, co o ní Jiřík v básni píše, a došla-li už ona nešťastná, dvojnásobná vražednice klidu? Zdenka nezapomínala ani jediného večera několika slovy pomodlit se za duši, jež kdysi žila v její lebce-učitelce. —

Tak čas kvapně míjel, a Zdenka, než se nadála, měla rigorosum odbyto. Radovala se z toho nejenom ona, ale i stará slečna, a Zdenka spěchala, aby to přede všim napsala Jiřímu a také tetičce Johance, s níž řídkou sice, ale velmi vřelou korespondencí nedávna zahájila.

A Jiří jí brzy odepsal. Bylo to po třetí za dobu jeho pobytu v Srbsku, ale vždy to byl dopis dlouhý a obsáhlý, na několik stran velkého formátu. Vypisoval jí tamní kraj a lid, obyčeje a zvyky, a stěžoval si na těžkou službu.

"Dělám to rád a zlásky k tomu hrdinskému a upřímnému, zmučenému lidu, ale někdy jest toho trochu možno. Choleru jsme šťastně zažehnali, ale týf jest velmi tvrdší, a nechce odejít. Z naší výpravy podlehlá mu jedna ošetřovatelka, jeptiška, jejíž ztráty těžce želíme. Víme, že tě napadá starost o mne, abych také nezemřel. Neboj se však, my lékaři nepřicházíme v tak blízký styk s pacienty jako ubohé sestry, které jsou nuceny vše vynášeti, uklízet i práti, a pak, jsem přesvědčen, že se za mne modlíš, jak jsi mi slibovala, a ta modlitba z tak čistého srdce jest jistě vyslyšena. A také maminka slova mi stále v myslitánou, která mi pověděla na rozloučenou, žehnajíc mne: "Všude jej v rukou Božích." Na to se tedy spoléhám, a jsem zcela klidný. Souží-li mne tu něco, jest to jen stesk po Tobě, drahá Zdenko."

Dívku ta slova dojímala, a slečna

Horova nad dopisem, který byl psán na hrubém papíře, kostrbatým písmem Rozhudevým, přímo blouznila.

"To je člověk — Bože — co slovo, to zlato!" povídala k Zdence.

Zdenka psaní oplakala. Ubohý, dobrý hoch! Jak krásně jí píše, a na ni vzpomíná, a přece se jí nevztírá a ani slovem se nezmiňuje o poslední rozmluvě. A ona — nevděčnice — oh, jak jest někdy hloupě to ženské srdce!

Zdenka věděla, že by to bylo nejkratší a nejpohodlnější rozluštění její existenční otázky; provdati se a odhoditi všechny starosti, které ji mučí — ale přece se nemohla odhodlati k definitivnímu rozhodnutí, co se Jiřího týkalo. Ne — nemůže připatit jeho ruku, tak poctivou a čestnou, nemůže a nesmí mu lháti lásku, když její srdce dosud patří tomu druhému. Zapomene kdy na něho? Zapomene na blažené chvíle lásky? Zdenka si myslela, že není možno, aby kdy zapomněla, a bolest její že nikdy nepřestane boleti. A tu býval zmatek, sklíčenost a žal v její duši domovem. Nevěděla v takových dnech kam se vrhnouti, kde setřásti se sebe všechny ty chmury. V takových chvílích vycházela na procházky, ale park či cesta, at' dala se v kteroukoliv stranu do přírody, vše jí připomínalo buď Viktora, s nímž tudy chodívala, nebo Jiřího, a vše ji hnalo opět domů. Na ulicích se bávala, aby nepotkala Roubíčka, a doma jí bývalo k zalknutí. Oh, ani tušení tu neměla slečna, co trpí její miláček. Ale přece měla Zdenka někde klid. Bylo to u jejího učení. Vrhla se doň a pila zrovna ze zřídla, jež musela vyprázdniti, aby se dostala až k doktorátu. Bylo hluboké, a zadívala-li se Zdenka do jeho hlubiny, vždy si říkala, trochu pro potěchu a trochu ze strachu, že má co dělati, a že není pro ni času na marné vzdychání.

Pokračování.

Poctivá.

"Milostpane, já jsem našla na psacím stole padesát korun a tady je vracím."

"Vy jste poctivá dívka; já je zde schválně nechal, abych zkoušel vaši poctivost."

"Já jsem si to, milostpane, hned myslila."

VLASTA PITTNEROVA:

Jak se žilo

Tak uplynulo několik let; sestra se zase tu a tam zmínila o ženění, ač už tak důrazně panu bratrovi nedomlouvala. Ten neříkal už ani ano ani ne, až tu najednou panna Cény uslyšela, že se zmínil už několikrát velmi příznivě o Poldince. Bylo jí to velmi milé, neboť seznamovati a stýkati se u úřednictvem bylo pořád její slabou stránkou.

Dnes se všechna rozplývala. Obležela v strakatých merinových šatech, v bílém tylovém šátečku na hlavě, s bělounkou co sníž zástěrkou vítala panna Cény vzácné hosty.

Paní důchodňová pochopila dobře situaci. Políbila se s pannou Cény, i Poldinka tak učinila k pokynu matčinu a nyní bylo štěbotu a povídání, jako by ne tři, ale deset ženských tu bylo pohromadě.

Panna Cény uvedla hosty do parádního pokoje, kde bylo vytopeno a k svačině prostřeno. Na oranžovém kávovém ubrusu stály pozlacené, květované šálky, ležely stříbrné lžičky, v modré skleněné cukřence jiskřil nasekaný cukr. Na veliké míse bylo narovnáno koláčů, na jiné koblížů, na třetí vypínala se do běla cukrem posypaná bábovka.

Na prádelníku stály ještě tři mísy s cukrovím, láhve vína a rosolky, na skleněné míse byla narovnána jablka, fíky a ořechy.

Dámy musely usednout, zavdat si líkeru a hnedle zde byla panna Cény s konvici plnou vonné čokolády.

Poldinka vidouc to vzpomínala na dobrou jídla ze svého dětství a byla hned rozveselena a jedla s celou chutí. Matka upozorňovala na to, dodávajíc, že jest to ještě nerozumné dítě.

Zavedla řeč na tu rozpustilost onědy s tím sáňkováním a naříkala si, že její Poldinka přišla do toho nevině. To že se stává, schází-li otec a ten že Plodince schází. Ona že by se těžce odhodlala dáti jí druhého otce, to by musil být takový, aby měl to dobré dítě rád, aby mu neublížoval a láskou

k němu přilnul. Za to že by se o něj starala dle všech svých zkušeností. — Arcit' jsou teď paní takové, že hledají jen a jenom peníze. A ty že u nich nejsou. Že nebožtík pan manžel, slouže přiliš poctivě milostivé vrchnosti, neušetřil. Že je lépe o všem mlčet.

Vzdychla si jemnostpaní a pohlédla zbožným, umylým pohledem k patronu mlčelivosti, svatému Janu Nepomuckému, kterýž zde stál vyřezán ze dřeva a bohatě pozlacen pod skleněným příklopem na malém, co oltářik upraveném stolku mezi okny.

To panna Cény držela si svého patrona ve cti, zdobíc stolek pěknými pokrývkami a květinami v létě živými, v zimě dělanými.

Pan syndikus a panna Cény pohlédli na sebe, zakývali hlavami a oběma vycházela stejná myšlenka . . .

Důchodňovy podrženy ještě na večeri. Musily okusit ještě řízky a pečeni zalitou smetanou z toho domácího vepřika, z něhož, jak jemnostpaní jistila, jí chutnaly droby a klobásy jako z hraběcí kuchyně. Večer dovezl pan syndikus na saních dámy do zámku.

Paní důchodňová, loučíc se s pannou Cény a pak s jejím bratrem, viděla již, že má vyhráno, že získala oba a sice — pro sebe!

Uznala, že bude lépe, vezme-li si panna syndika sama; pro mladinkou dceru že se ženich nahodí jinde a ona že může žít v blahobytu nikdy nekalením do smrti, nejsou u zetě na milosti.

A proto byla Poldinka pojednou děťátkem. Zdařilo se to.

VII.

Po městě měli o čem mluvit. Ovšem viděli stále v Poldince nevěstu pana syndika a přejíce dívce to zaopatření, litovali ji přece, že tak mladinká má se státi třetí ženou vdovce.

A panu syndikovi se tak trošku pošklibali, že se sice žení pro plesír, ale že také pozná, co jest to paní tchyně, která dovede zetě v chomoutku vodit.

Příští neděli vzal pan syndikus opět

dámy na šlitáž, tentokrát však pouze Poldinku a svoji sestru. Tak to určila paní důchodňová, že musí prý pohostění oplatit. Domlouvala to s panelem syndikem, setkavši se s ním v týdně na jakémisi pohřbu. Po šlitáži měli bratr se sestrou přijíti k ní do zámku na svačinu.

Pan syndikus svolil a panna Cény jsouc všechna rozradostněna, poukázala panu bratrovi, že se musí na tu svačinu něco poslat, což bylo tomuto zcela vhod. V pátek donesla tedy šafářka do zámku velikou láhev smetany, džbán dobrého mléka, velikou hroudu másla a půl kopy vajec.

Zásoby se arci dobře hodily a paní důchodňová upekla dobrou bábovku, koláče a zákusky z máslového těsta, — které výtečně připraviti uměla.

Tu neděli byla sanice trochu zvlhla a pan syndikus dal brzy zajet k zámku. Tak aspoň řekl, ale nepřekážela mu ani tak ta přece dobrá sanice, jako se mu chtělo již pobýti u paní důchodňové. Vdoveček už chytl a hořel. To bylo něco jiného s tou hovornou, láskovnou vdovičkou, než s její upejpa-vu dceruškou, kterou že by musil třeba co mladou ženu hlídat a mořit se žárlivostí, anebo že by podle něho vada jako květ jara u opadávajícího stro-mu v jeseni —

Pan syndikus byl rozhodnut, panna Cény věc schvalovala, paní důchodňová vyšla více než na půl cesty vstříc a tož zbývalo jen se dohodnout.

Dle mravů tehdejší doby nebylo by se slušelo mluvit o svatbě v čase adventním a k tomu u starších lidí, tedy se pěkně čekalo. A aby to čekání bylo opravdu pěkné, o to se přičinila paní důchodňová.

Dnes o svačině bylo u ní tak útulno, ona tak vábně oblečena ve vystřižených květovaných hedvábných šatech s vyšívanou šmizetou a rukávci se zlatým řetězem na krku, granáty na rukou, s blondovou mašlí na pěkné učešáných, posud leskle hnědých vlasích.

A Poldinka, která si z toho nic nedělala, že má mítí nevlastního otce, — jsouc ráda, že nebude si jej muset vzít za manžela, byla ustrojena jako dvánáctileté děvčátko, samá mašlička a korálka. Maminka ji oslovovala stále: — "dět'árko", dovedla pana syndika pře-

svědčit o tom, že věří tomu, že pan syndikus hned od počátku jen o ni se ucházel.

Mezi týdnem mluvila Poldinka, — chodíc zpívat na rořáty, denně s Jarošem a již si mladí lidé slíbili, že se nebudou báti překážek, že budou na sebe čekat, a že se budou věrně a věčně milovat. Věřili, že Jaroš přece za několik let dostane školu, a kdyby i tato naděje selhala, že se může ženit, až odejde Zelený někam na školu a on dosedne na jeho místo.

Že pak i matka sama zaopatřena bude dcí přáteli lásky, o tom byla Poldinka s Jarošem souhlasného mínění. Sdělilť včas Poldinka také Jarošovi, ovšem pod pečeti tajemství, že paní syndikovou se stane její matka; — proto se rojily ty blahé sny.

Jaroš to sledával úplně moudrým a minil, že bude mu pak také pan syndikus přítelem, takže by dříve mohl ve službě postoupiti, že mohl by snad dříve Zelený býti přesazen, než ředitel na odpocinek odejde.

Zatím neholdali si mladí milenci trdit tím hlavu, byli šťastni ve své lásce, radovali se, že odešel s jich obzoru příznak starého ženicha, a tak se těšili jako dvě šťastné děti. Avšak bez mraků nebylo přece jejich nebe.

Tím mrakem byl hněv mladého Ambrože. Ten vinil Poldinku z věrolomnosti, ač vlastně mu nebyla věrnost slíbila, neboť s ní o lásce nikdy nemluvil.

Byl stále mrzut, pracoval, že musil, a doma dostalo se mu od přísného otce často výčitek i přetáhnutí bejkovcem. To obyčejně za neuctivou odpověď otci. Severina nakládání otcovy ještě více zatvrzovalo, byl urputnějším a matka, ta upřímná, usouzená matička si často zaplakala, když ji nerozumným způsobem předhazoval že proto se od něho dívka odvrátila, že se jeho rodičů bála.

Předhazoval, vyčítal Severin matce, že nechali jej rodiče jen a jen pracovat, že nedali jej ničemu naučit, že nemají mezi lidmi ani promluvit, že netroufal si říci Poldince, že má ji rád. A nyní že si zoufá, že se utrápí, když jí nedostane.

Nepromluvila paní Ambrožová co živa o někom ráda nepěkně, než z lásky k synovi tu poloneznámou jí dív-

ku, která ji svým libým zpěvem v kostele vždy k slzám pohnula, přece promluvila. Představila synovi, že není to hodná panna, která s kolika mládenci zahrává.

A panna Poldinka že tak činí. Jeho neodmítla, s podučitelem se baví a přítom na bohatého dědka (jindy říkala vždy: vzácný pán syndikus) pomýšlí. A až se vdá, pak že se bude mít dobře a bude se tomu smát, jak se po ní mládenci bláznili, a pro ni se trápili. Pak představovala matka Severinovi, jak se dobře pro něho hodí Lizinka Binkova, soukenická dcerka, znalá řemesla, domácně vychovaná, skromná, hodná, — která dovede snést i pantátovo někdy kruté sužování, jemuž u nich nevěsta neujde.

Trochu ze vzdoru, trochu z touhy po zapomenutí přidržel se Severin Lizinky a ta se tomu těšila. Ač Binkovi znali švagra, přece by se nebyli obávali dceru tam vdát, míníce, že by se jí muž zastal, když by se otce na výměnku více neobával.

Tak přišly vánoce, na které se lidé v městě těšili.

U paní důchodňové byly v kuchyni zásoby a přípravy, že takových nebylo, co byla jemnostpaní na pensi. — Pan syndikus poslal rybu ze svého rybníka, panna Cény přidala k tomu hrnek přehřátého másla na smažení, pak poslala smetanu a vejce do vánoček, uzené maso a vykrmeného kapouna. A pro pannu Poldinku koledy jablka a ořechy.

Pan syndikus dojde s pannou sestrou o Boží hod na svačtinu k jemnostpaní, podal Poldince koledou pomoranč — (tehdy ještě vzácný), v němž byl zapíchnut mariánský tolar.

"Jako fatrle, jako fatrle," usmívala se paní důchodňová a nabádala Poldinku, ať políbí ruku.

To pán syndikus nedovolil, ale vyžádal si "pusrle", které Poldinka se smíchem dala!

Byla celá šťastná. Zazpívala si v kostele po chuti krásné starodávné zpěvy vánoční, měla dosti příležitosti promluvit s Jarošem a dovedla uhnouti úsměškům Severinovým, který se jí tázal, kdy že budou již hráti na kůře intrády k jejím ohláškám a jindy zase, zda nebude nastávající vzácná paní se stydět za to, že chodila po večerech sáňkovat?

Nadešel masopust a ve městě se chystalo několik svateb.

"Bude lépe, bude lépe, když si dělají ptáci hnízda, je naděje na léto, — když se chystají svatby, na lepší časy," říkalo se po městě.

Pan syndikus s paní důchodňovou se uhlavili, že by se na ně, vážné starší lidi, neslušelo, aby měli svatbu v "bláznivých dnech", že počkají až z provoda, o nějaký týden že není zle.

Panna Cény stále všechna zářila. I na všelijaké žaludkové křeče a jiné nevolnosti zapomínala a často docházela na besedu, či jak říkali zvykla na vizitu do zámku.

Ovšem nikdy s prázdnou. Sama donesla jenom nějaký ten mlsek, ale návštěvu poslala oznámit vždy šafářkou s plným košem. Však to bylo již na jemnostpaní i Poldince znát, že se jim lépe vede, obě buclatěly a růžověly.

Poldinka se těšila, že půjde letos také na bály. Mutrle jí to slíbila. Měly být opět po několikaleté přestávce bály a celé město se těšilo. Měl být cechovní bál soukenický a pak sousedský. Na tento "skládaný" jak bývalo ve zvyku, měly poslati měšťanky jídla a pečivo k společné hostině o půlnoci. Pan syndikus si přál, aby se jemnostpaní s dcerou schystaly na oba bály, on že na cechovní vždy chodil, že nelze vyhnouti. Ostatně na sousedském že budou všichni větší mistři a měšťané. Tedy se šlo.

O cechovním plesu přihodila se nemilá věc. Severin Ambrož došel k Poldince a zadával se s ní, jak činívali ženichové s nevěstami: "Na první písničku před půlnocí a na poslední po půlnoci, a co mezi tím, jenom s dovolením."

"To by se pro nás dva nepatřilo, pane Ambrože, já budu tancovat se všemi pány, co mi tu čest dají, a nikdo si mne nemusí zvlášť vyprošovat," řekla Poldinka sice zdvořile, ale přece trochu uštěpačně.

Severin zasínal.

"Tak se chtějí zlobit?" tázal se skrze zuby.

Poldinka stála u židle, na které se dělala její matka. Tato byla jí při řeči Severinově zatáhla za šaty, po její odpovědi pak ji po šatech pohladila. — Poldinka se obrátila k matce, hledajíc pohledem její pomoci.

"Šla, Poldinko, půjdeme trochu promenovat, je tu horko", řekla paní důchodňová a zavěsíc se do ramena dceřina odcházela s ní. Severin zůstal stát jako ohromen.

Za chvíli vběhl do přiléhajícího pokoje, kde seděli starší mistři u piva, mladší stáli, prohlízejíce si panny.

"Dostal jsem koš, koš jako na vlenu! To máme z toho, zveme-li mezi sebe panstvo," zvolal rozduřeně.

Oklopili jej známí, chlácholili a ještě ke všemu, uslyševše, co se stalo, dali mu za nepravdu. Otec jeho přistoupil ke skupině, zamračil se, a ukázav velitelsky rukou na dveře, řekl k synovi: "Domů."

Severin sklopil hlavu a byl by se snad odstranil, leč ostatní mistři uprosili otce, takže směl zůstat.

"Až zítra," řekl mu otec přísně.

A Severin vrátil se do sálu, kde již hrála hudba, počal tančit jako ztřeštěný. Hleděl vzíti vždy k tanci pannu, která stála neb šla podle Poldinky, — mině, že tuto pozlobí. Nevšimla si toho.

Pak chtěl navštívit svoje kamarády, aby s Poldinkou, tou "pyšnou", netančili. Ti však uznali, že byla dívka v právu, že nepovolila mu tance jako ženichovi, zvláště po tom, jak se k ní od oně šlitáže choval. A Jaroš řekl Severinovi, nepřestane-li, že jest mezi nimi dvěma po přátelství.

"Nestojím o tebe," odsekl Severin.

Choval se stále ztřeštěněji, opil se a počal rozbíjeti vyprázdněné sklenice. Museli jej odvést domů.

Poldinka vytančila se po chuti a měla velkou radost vidouc, jak mutrle tančila menuet s nastávajícím manželem.

Slušelo jim to jak náleží a Poldince s Jarošem též.

VIII.

Druhý den dopadnul skvěleji.

Paní důchodňová pomohla panně Cény upravit jídla, jež pan syndikus na ples darem poslal, a sama také něco připravila.

Pan syndikus se byl zatím nejbližším známým pochlubil, že si myslí na vdovu, a všichni mu to schválili. Ovšem k tomu poznamenali, že nevěstu prostředních let byl by pan syndikus našel také mezi městskými vdovičkami. O "skládání" bále již gratulováno panu syndikovi a jemnostpaní nevěstě.

Poldinka v růžových šatech vypadala jako růžička a všechna zářila veselostí. Napověděl jí, že by třeba s tím kantorem mohlo být, že by skrze protekci paně syndikovu mohl zůstat ve městě při škole, a tak že by dcera byla na blízku. Ted' když se sama sňatkem domůže blahobytu, nešlo jí už tak o výhodný sňatek s Poldinkou; že bohatý člověk chudou její dceru vyhledávat nebude, to věděla bezpečně a věno jí slibovati nemohla, — vždyť sama ničeho neměla a z manželova přece slibovat nemohla. Aby jí tento něco upsal, toho ani nechtěla. Byla ráda, že provdáním se hmotně její poměry zlepši. Ovšem si tajně myslila, že si manžela ochotí, aby jí jmění odkázal kdyby jej přechkala, nu, a pak by dceři také neušlo. Proč by tedy to dítě nemělo mít trochu lásky?

Poldinka pověděla Jarošovi o té naději a Jaroš se otáčel okolo jemnostpaní s tak vybranou zdvořilostí, mluvě s ní i německy, že se jí doopravdy zalíbil. Dala mu sice cítit, že se mu prokazuje milost, když smí s Poldinkou mluvit — leč byla naň vlídná. Jaroš toho valně nedbal, neboť Poldincin úsměv nahradil mu každé pokoření.

Ples byl v plném proudu. Mezi přestávkami roznášeli svobodní páni cukroví, limonádu a víno paničkám a pannám a starší páni si v zadním pokoji, kde byly zásoby vyrovnány, dle vůle vybírali.

Pan syndikus sdělil nevěstě, že jídla, která buď sama poslala aneb upravení pomáhala, shledána výtečnými a jemnostpaní i panna Cény, která byla také přítomna, měly z toho radost. Panna Cény sice netančila, ale těšila se z pohledu na tanec. Poldinka točila se kolem ní. Svěřila se staré panně se svou láskou a ta byla tím tak zalichocena, že slíbila dívce, že se bude za Jaroše u pana bratra přimlouvati. A Jaroš líbal staré panně ruce a byl k ní srdečně zdvořilý.

Než došlo k půlnocí hostině, strhnul se nějaký šum a hluk na chodbě. Pannové vyběhli ven, a když se vrátili, — chlácholili ulekané paničky, že to nic nebylo, že vešel do síně nějaký opilec a chtěl jít nahoru, že však jest již vyveden. Mínil prý, že může i dnes do hospody, jako jindy. Jaroš svěřil Poldince šeptem, že ten opilec byl — Se-

verin.

Podnapil se, jak nyní téměř denně činil, a chtěl prý si zjednat přístup na ples, na který mu otec nedovolil jít. Raději Ambrožovi sami nešli, jen aby se znovu za syna hanbiti nemusili.

Neblahý mladý muž chtěl vniknouti na ples, volaje, že se musí domluvit se svou pannou, než mu ji přebere ten bohatý, plešatý vdovec, anebo než ji pomiluje ten hladový kantůrek.

Páni dali mladého mistra vyvést a městskému strážníkovi nařizeno, aby za bránil, kdyby se chtěl znovu navrátit.

"Co si takový člověk myslí. Já vím určitě, že mu panna slečna nedávala žádně naděje," mrzel se pan syndikus.

"Mladí lidé, nerozvážíni," omlouval pan regenschori. "Panna mluvila s ním jako se všemi, to se jí nesmí nic klást za vinu."

To vše Jaroš slyšel a sděloval Poldince. Ta div neplakala, že bude mít hanbu, leč Jaroš řekl, že by se jí všichni zastali, a dívka tiskla mu vděčně ruce.

Za chvíli zase tančili a pak si vyprosila Jaroš od paní důchodňové dovolení, aby směl Poldinku vést ke stolu. Společníkem jejím však mnoho nebyl, čině se při posluhování ještě s jinými mladíky.

Severin zatím bloudil v mrazivé zimní noci. Vystřízlivěl pomalu a rozmýšlel, co vlastně vyvedl. Lekal se, jak bude doma. Že se to dozvědí rodiče hned ráno, byl jist a výsledek bude váda, matčin pláč a smutné pohledy, otcovy spílání a rány. Hanbil se Severin sám před sebou za to, co provedl.

"A proč, proč?" tázal se zoufale. K vůli holce, která pro něho nebyla, která o něho nestála, která si jej vlastně nevšimla.

A co už pro to děvče zkusil! Od oně šlitáže, kdy vyváděl panu syndikovi schválnosti a kdy měl doma také velkou mrzutost, vše v něm háralo a bouřilo.

Otec jej trestal též tím, že mu ukládal práci, která mu jako mladému mistru nepatřila. Musil štípat polena na délku na přikládání pod kotel v barevnici, i popel vyhrabovat, vozit "ludny" (kusy sukna ještě neupraveného) na trakaři na "rámy", kde se na vzduchu napínaly; vše to práce, kterou konali dělníci, někdy jen tovaryši. Každý, vi-

da syna mistrova tak zaměstnaného, u-
hádnu, že pracuje z trestu. Uminil si
Severin již několikrát, že si namluví
Lizinku, která mu dala na jevo, že o
něho stojí, a dnes zas vyvedl takový
nepředložený kousek, takovou hlupo-
tu.

"Hned bych se zabil," hněval se sám
na sebe.

Byl u hřbitova a tu mu napadlo, —
kdyby se zabil, jak by měl pohřeb s
mláďenci a družičkami. Družičky by
nesly zlomené svíce a věnečky rozma-
rynové na bílých polštářích, hudba by
hrála a lidé by plakali.

Ale ne, vždyť sebevrahy nepochova-
jí mezi ostatní na hřbitov, zahrabou je
leda tam v koutě za kostnicí pod okap,
aby dešťová voda smývala s nich vinu
hříchu samobijství. Hroby se nepěstují,
nesměla by zasázeti na jeho hrobě ma-
tička karafiáty, jak přísluší na hrob
mláďencům, tak jako pannám lilie a
růže.

Rozplakal se Severin, jsa požitým
pivem ještě rozechvěn, a počal si vy-
mýšleti, že bylo by lépe, kdyby umřel
bez samovraždy, kdyby dostal hlavní-
čku, souchotiny, tak aby jej nevěrná
Poldinka musila přijít navštívit, odpro-
sit, oplakávat. A on by ji odpustil a
jen by si vymínil, aby o rekviích o je-
ho pohřbu zpívala. O, že by jistě ne-
mohla zpívat, rozplakala by se v ko-
stele a musila by vždycky plakat, —
když by si na něho vzpomínala. Zatím
plakal Severin sám.

Bylo mu již zima i plízl se domů.
Musil kolem hostince, hudba hrála a
po oknech mihaly se stíny tančících. —
Bylo mu smutno a počal se obávat náv-
ratu.

Odešel večer z domu a vzal si klíč
od domu, leč nyní otevřít nemohl. To
jistě otec postřehl, že není doma, a za-
vřel na zástrčku, aby musil tlouci, až
přijde domů.

Severin pohodil hlavou. Tu radost
otci neudělá, aby prosil o vpuštění, —
když by otec za dveřmi neb z okna na
něho zavolal, at' se jde vyspat tam, —
kde se opil, jak se již jednou stalo.

Severin obešel ulici a dostal se na-
zad na luka a přes zamrzlý potok při-
šel k zahrádce za domem. I zde byla
vrátka zavřena, leč mladý muž přelezl
je lehce a šel po dvorečku. Byl přes-
vědčen, že i zde bude zavřeno, i umí-

nil si, že ulehne v maštali u koní na
palandě. Vtom zaštěkal pes. Byl v bou-
dě u barevničky a nepoznal pána.

"Voříšku, ticho!" zavolal Severin.

Leč pes nějak podrážděn, štěkal zno-
vu a teprve po chvíli zmlkl.

Severin dostal se k maštali.

Tu však rozléty se zadní dveře u
stavení a přes práh vyšel mistr Am-
brož, oděn přes noční prádlo jen koži-
chem.

"Je zde zloděj?" zavolal. — "Ozvi
se!"

Severin se zalekl, nemá-li otec snad
pistoli, kterou měl pohotově k cestám
do Brna přes rozkřičené lesy, kde často
na soukeníky vystoupili zlodějové.

"Pantáto, to jsem já," ozval se.

"Sem pojď!" zněl přísný rozkaz.

Severin poslechl a otec ztrestal jej
holí a odešel.

Ráno nalezli Severina v maštali v
horečce. Rozčilení, nastydnutí a ztrýz-
nění otcovo přivodilo mu těžkou ne-
moc.

Přenesli jej do pokoje a poslali pro
lékaře. Ten zjistil horkou nemoc a sdě-
zil životem a smrtí, až konečně přece
zvítězila mladost a on se pozdravil.

Zmítal se Severin po kolik neděl me-
lil, že je největší obava o život mla-
dika.

(Pokračování.)

Kde by našel zastání?

Jistý kupec z Ispahanu přišel k
místodržiteli a důtklivě mu vykládal,
že není s to platiti daně.

"Zaplatit musíš," rozhodl místodr-
žitel, "anebo ti bude opustiti město."

"A kam bych se měl odebrati?"

"Bud' do Širasu nebo do Kazánu."

"V prvním městě vládne tvůj sy-
novec, v druhém tvůj bratr"

"Tak si jdi stěžovat k šachovi, když
myslíš, že se ti křivdí."

"Tvůj druhý bratr Hadži Ibrahim
je prvním ministrem."

"Tak táhni do pekla," hněval se
místodržitel.

"Tvůj otec, zbožný hadži je, neza-
pomeň, už mrtev," řekl kupec s po-
klonou.

Místodržitel se rozesmál a řekl:
"To už nezbyvá, než abych zaplatil
daně za tebe já, když tě moje rodina
připravila o útěchu na tomto světě
i na onom!" (Perský humór.)

DOPISY.

ST. PAUL, MINN. — Čtená re-
dakce České Ženy!

Zasílám předplatné pro novou odbě-
ratelku \$2.25, a prosím čtenou redakci,
je-li možno, o zaslání čísel od nového
roku. Česká Žena se velice líbí svým
pěkným čtením.

Čtené redakci přeji všeho Božího po-
žehnání a p. Hynku Dostálovi brzké-
ho zotavení a šťastného návratu ku své
milé rodině. Dědečku z Lonsdale zase
něco napište. Já vás poznala podle slo-
hu dopisu.

Pozdrav všem čtoucím České Ženy
Anna Zelený.

(Dík za novou odběratelku. Poz-
drav!—P. red.)

GREENBUSH, MINN. — Čtená
redakce České Ženy!

Dovoluji si pár řádek napsat do na-
ší milé České Ženy. — Četl jsem v
České Ženě ze dne 20. února dopis z
Haugen, Wisconsin, mě neznámé panu.
Paní Anny S. Vinopalová prosí čte-
nářky, (ale já nejsem čtenářka já jsem
čtenář) jestli by která měla píseň ke
křížové cestě. Ach, duše křesťanská
nezdráhej se. Já ji mám, tož jsem si
tak vzpoměl ji vypsát a zaslat. Mám
všecky ty písně i rozjímání ze staré
vlasti. Vzal jsem si je na památku, —
ačkoliv veřejně málo, takřka nic ne-
mohu u nás konat, zvláště v našem ko-
steličku polském. Já jich mám 15 vy-
psaných těch písních a 7. rozjímání
vypsaných a osm v knize Život a utr-
pení Pána našeho Ježíše Krista. Aby
to nezabralo mnoho místa v té naší
tak vzácné a milé České Ženě, musím
se omezit jenom na těchto pár řádků s
přáním všeho dobra od Pána Boha nej-
prv čtené redakci, a zvláště panu šé-
f-redaktorovi Hynkovi Dostálovi přeji,
by mu Bůh popřál šťastného návratu,

hojnost zdraví a svého požehnání. — Všem těm spanilým čtenářkám a dopisovatelkám taktéž i všem čtenářům hojnost zdraví a Božího požehnání přeje starý Jan Nováček, Greenbush, Minn., B. 23.

Ač už starý 71. roků, přece rád čte všechny ty dopisy od těch mladých i starých dopisovatelek, vždyť jest to moje druhá ženuška, zvláště ale ty zajímavé romány mě časem až slzičku do oka veženou.

Píseň ke křížové cestě.

Před křížovou cestou.

Ach, duše křesťanská nezdáraj se, na cestu křížovou připravuj se. Nebo spatříš, tam uhlídáš jaké muky trpěl Spasitel náš.

2.

Pojďte s námi, pojd'te i vy mladí, zvláště kterým rodiče jsou zemřeli, neb nevíte kde jsou oni, jestli se trápějí v prudkém ohni.

3.

Pojďte s námi, pojd'te rodičové, kteří máte dítky své zemřelé, neb nevíte jestli ohý z očistcových muk jsou sprostěny.

4.

I vy siré vdovy nemeškejte na cestu křížovou s námi pojd'te. Manželové vám zemřeli snad vaši pomoci potřebují.

5.

Všichni zde přítomní nemeškejme, dušičkám z očistce pomáháme. I budou nám pomáhati, když budem na věčnost odcházeti.

1. zastavení.

Ještě se podívám k Pilátovi, co tam budou dělat Ježíšovi. Tu bičují, korunují, "ukřížuj Pilate!" vykřikují.

2. zastavení.

Pojd'te sem v úzkostech postavení, kteří jste křížem obtíženi. Pohledněte na Ježíše, jaký přetěžký kříž pro nás nese.

3. zastavení.

Ježíš se ubírá od Piláta, přetěže s svým křížem padl do bláta leží celý unavený, tu cestu zbarvuje drahou krví.

4. zastavení.

Zastav se duše má jen chvíličku, Pán Ježíš potkává svou Matičku. Jakou lítost měli v srdci,

to nám není možno vysloviti.

5. zastavení.

Ustrň se Šimone Cyrenenský, a pomoz kříž nésti Ježíšovi, vždyť jest to Pán a Spasitel, ach, to jest náš drahý Vykupitel.

6. zastavení.

Dobrá být musela tato žena, která se žádného nehrozila, jak spatřila Krista Pána, hned jemu své roucho podávala.

7. zastavení.

Utřel se Pán Ježíš, kráčí dále, podruhé se svým křížem padl v bráně.

Židé tlučou a kopají, za vlasy zdvívají a tepají.

8. zastavení.

Ach, ženy nábožné, kde jste byly, že jste dřív Ježíše nezastaly. U Piláta měli jste stát, a tam vaše syny napomínat.

9. zastavení.

Po třetí Pán Ježíš s křížem klesá, k Otcí nebeskému sobě vzdychá, krev přesvatá teče na zem. Tak se mu odměnil Jerusaleme.

10. zastavení.

Nad slunce jasnější svaté tělo, které se andělům podobalo. Jak vyhlíží rozedrané, přede všemi lidmi obnažené.

11. zastavení.

Neměli katané na tom dosti, popadli Ježíše bez lítosti. Hned Ho na kříž porazili, tupými hřebami přibíjeli.

12. zastavení.

Pohni se k lítosti, o duše má, Pán Ježíš na kříži dokonává, a Matička Krista Pána bolestně pod křížem již omdlévá.

13. zastavení.

Nyní si Matičko dočkala, Synáčka do rukou svých dostala. Bolestně se na Něj díváš, trnovou korunu s hlavy snímáš.

14. zastavení.

Posledně Matičko pozůstává, aby jsi mrtvého opustila, hrob je pro něj připravený Josefa v zahradě vytesaný.

Ku Nejsvětější Svátosti Oltářní. Budiž pozdraveno tělo drahé v Svátosti Oltářní zde přítomné, na kolena poklekněme Nejsvětější Svátost pozdravujme.

Po křížové cestě.

Nyní vám nastokrát děkujeme, Ježíš a Maria vás prosíme, když budeme umírat, račte nás do nebe provodit. At' bydlíme s Křitem Pánem až na věky věkův věčně. Amen.

AMMANSVILLE, TEX. — Čtenář redakce České Ženy a všichni čtoucí!

Nejprve přijměte ode mně upřímný pozdrav, a mnohé díky za krásný kalendář a dvě čísla Č. Ž. Povídám tomu mému starému: No, hle, už tě ta ztracená ženuška našla. Ona možná slyšela, jak jsi ji hledal. A kde jen zůstala? Proč nepřišla? A tu již honem brýle na oči a čti. Tedy za tu odměnu jsem vám získala novou předplatitelku, pí. Zofii Duškovou, která se nyní obírá s malou Dorotkou, čtrnáct dní starou. A tedy si přeje ještě Českou Ženu, že prý k té kolébce. Na podzim vdávali nejstarší dceru Vlastu, a aby jich v rodině nechybělo, přišla Dorotka. K té přijde ještě Česká Žena, která má moc krásných dopisů a románů, takže stojí za to, co od ní vše zvím.

Počasi přítomné je pěkné, slunko hřeje, rolníci seji kukuřici, některý již má vzešlou, a připravují se k seti bavlny. Zemáky již jsme nasázeli, a v zahrádce již jsou vzešlé i okurky. Jen aby mi to ještě zmrzlý vítr nezkažil. V neděli byli u nás návštěvou p. Josef Dušek s rodinou z Hostýna, a Frank Marek s rodinou a jeho maminka, to moje sestra z Dubiny.

Včera zde bylo pohřbeno dítě manželů, Adolfa Genzera, které bylo staré jen několik dní. No hle pí. Marie Genzerová, tot' z vaší rodiny. Četla jsem dopis váš v České Ženě, jak mne napomínáte, bych, se šetřila. O což o to v práci to já se ještě šetřím, ale co přijde na tanec. No však víte, jak jsme se spolu točily. Doufám, když hudba bude hrát a vy zas těch 6 set mil přeletíte, že si spolu zas poskočíme a přátelsky pohovoříme. Jen vám i celé vaší rodině, a rodině pí. Anny Hrádecké dej Bůh stále zdraví. Na to shledání už se těším. Pí. Kafková pište také, — vždyť vidíte, že vás mají lidé rádi až v Oklahomě. Inu to dokazuje vaše upřímné srdce.

Když jsem měla dopis ukončený, — přinesl mi můj manžel nového odběratele, našeho souseda. Je to velmi hor-

livý čtenář. — Srdečně Vás zdraví, Vaše horlivá čtenářka Rosalie Dušková.

(Srdečný dík za nové odběratelé. — Premie jsme zaslali a doufáme že došly k Vaší spokojenosti. Pozdrav! — P. red.)

ETNA, PA. — Čtená redakce! — Přijměte můj srdečný pozdrav. Dávám vám vědět, že se Pánu Bohu zalíbilo povolání mého drahého a dobrého manžela a otce dne 25. ledna 1927 po 9. měs. nemoci. Byl též zaopatřen na poslední cestu svatými Svátostmi důstojným p. C. Z. Sovákem z české osady sv. Václava, N. S. Pittsburgh, Pa. — Při té příležitosti vám posílám dárek pro sirotky v Hessounově sirotčinci, aby na něj pamatovali v modlitbách \$5, a zároveň předplácím Českou Ženu pro sebe a též pro našeho přítele Josefa Koželuha v Meadowlands, Minn. jak jsem vám slíbila před Vánocemi. Kalendář Hlas, jest velice pěkný, ještě jsem jej neměla času dobře přehledit, jen jsem ho tak prohlédla. — S úctou, Francis Koželuh, 133 Vista St., Etna, Pa.

WILKINSBURG, PA. — Čtená redakce a milé čtenářky Č. Ž.!

Předem chci ct. redakci poděkovat za pěknou premii kalendář Hlas, a vysloviti pochvalu, jaké si celým právem zaslouží. Ted' bych si přála, abych mohla psát jako jiné dopisovatelky, že se mi podařilo získat pro Č. Ž. novou odběratelku. Ale to já psát nemohu neb zde ve Wilksburgu není k tomu příležitosti. Česky neslyšíme jen co v domácnosti mluvíme, a proto abychom se též mezi českou společností dostali, zajeli jsme si do N. S. Pittsburgh, dříve Allegheny, kde spolek sv. Anny pořádá dne 9. února maskární ples. — A nelitovali jsme toho. Sestry od spolku měly vymyšlený dobrý plán, přišly do sálu maskované pohromadě a představovaly celý svatební průvod, při kterém ani hudebníci nescházeli. Za ty se oblékly poněkud mladší členky a jejich hudební nástroje se skládaly z malých trubek, tahacích harmonik a dvou bubnů. Za nimi šli ženich a nevěsta v bílém závoji, pak družičky, družbové a hosté v hojném počtu a ve všemožném přestrojení doplňovali průvod. — Několik pěkných cen bylo rozdáno. —

Zábava byla veselá, každý se bavil, vše bylo v pořádku a i o dobrou kávu a pravé české koláče bylo postaráno! — Asi bude lépe, abych začala o něčem jiném neb už se nám masopust blíží ke konci, a pak nastane půst kdy naše myšlenky mají míti jiný směr a častěji rozjímat o Umučení Páně.

Těž co nevidět bude čištění domů neb to zimní topení vše zanechá zakouřené a špinavé. Z jara, obvykle v květnu, přistupují v našem chrámu Páně malé děti k prvnímu sv. přijímání; — naše nejmladší dceruška byla hned vloni. Chci se jen krátce zmíniti jakým způsobem je zmíněná slavnost v naší osadě konaná. Náš p. farář si přeje, aby rodiče šli zároveň s dětmi a přiklekali společně ke stolu Páně. To se rodiče a děti sejdou s naší katolické škole a pak v průvodu, rodiče si vedou své dítě, kráčí se v pořádku do chrámu, kde v předních lavicích rodiče s dětmi usedají a právě tak dítě mající mezi sebou přiklekají k sv. přijímání. Žádné závoje ani ozdoby nepanují. Slavnost taková utkví člověku dlouho v paměti. Vzpomněla jsem si na jedno kázání, jak důst. p. kazatel mluvil o sv. přijímání. Právě že náš jazyk jest jedině místo, kterým Tělo Páně přijímáme a v naší lidské křehlosti že se zapomínáme a tím samým jazykem Pána Boha i své bližní často urážíme.

Myslím, že se ještě některá z Vás milé čtenářky pamatujete na naši Mařenku, která asi před 12 lety dopisovala do "Dětského koutku." Ona byla vždy pilná a dobře se učila, chtěla mít vzdělání a také toho docílila. Již je tomu víc než dva roky co prošla těžkou zkouškou, dostala postavení od vlády. Ted' pracuje v dětském oddělení "Children's bureau." V prosinci to bylo dva roky co byla poslána do New Haven, Conn. Tam zvláštní lékaři a ošetřovatelky vládou placeni studovali dětské nemoci, zvláště pak tu, která se jmenuje "Rickets" česky je to křivice neb též říkají někteří anglická nemoc. Nemoc tato zachvacuje malé děti, — zvláště ty, které nedostávají přiměřené potravy. Jejich kosti měknou, a následky této nemoci na mnohých dětech často vidíváme. Lékaři v New Haven vyzkoušeli, že takové děti mají dostávat Cod liver olej (ryba Cod je

na česky treska) a ten se má začínat dávat nemluvnatům hned v prvním měsíci, je prý to potrava pro kosti a pro zoubky a zvláště v zimě, když děti nemohou dostat slunečních paprsků. Tak milé čtenářky dávejte svým nemluvnátkům "Cod liver olej" nejprv jen půl lžičky a pak víc. Ona si na něj zvykne, že jej pak dobře berou. Vládu stála tato lékařská studie víc než 75 tisíc dolarů za ty tři roky v New Haven. Minulý měsíc zas vláda poslala některé z těchto pracovníků do Porto Rico a mezi nimi je též naše Mařenka. Ona píše velice zajímavě o tropické zemi té. Dnes nemohu o ničem víc psát, neb vidím, že můj dopis se prodlužuje. Možná někdy jindy jestli ct. redakce dovoli (s radostí! — P. red.) a dá-li Bůh zdraví. Ještě chci podotknout, že počasí v lednu jsme zde měli hodně deštivé až se řeka rozvodnila a v únoru bylo beze sněhu až do 18. Pak se nám ale začal sypat po tři dni a napadlo ho tolik, že jsme ho ani nevěděli kam odhazovat. Ted' už jej tolik není ale co toto piší je dost citelná zima. Tak doufám, že si trochu poleží. Já mám raději snůh v zimě než bláto. Končím se srdečným pozdravem na ct. redakci p. Hynka Dostála a všechny čtenáře.

Josefa Záhrobská.

FLOODWOOD, MINN. — Čtená redakce a všichni čtenáři!

Pozdrav Vás všechny. Opět se osměluji napsat vám pár řádek. Došlo mně předplatné na Českou Ženu tak si zas honem chci předplatit, neboť bych tak pěkné čtení nechtěla ztratit.

Počasí tady nemáme zlé, ale sněhu bylo dost celou zimu. Cesty jsou pěkné, neboť jezdí tady pluky po cestách a čistí když jsou zavaté.

V naší osadě pokračujeme dosti dobře. Kostel jsme stavěli vloni, tak už jsme slavili 1 roční jubileum. Mše sv. máme tady každou neděli v 9 hodin a každou třetí neděli sem dojíždí polský kněz. Náš velp. je angličan. Děláme též zábavy a co se vydělá připadne osadě. Je tady ale víc jinověrců ale ti taky chodí do našich zábav.

Zas nám nastal půst a tak to uteče — že hnedle bude jaro. My tady křivou cestu budem mívat v pátek večer o půl osmé. Tak kdo má blíž do kostela může snadno jít. — Už zase

nastane práce s kuřátky. Jak se nám to bude zas dařit. My farmaříme teprve přes 2 roky ale pokaždé jsem měla dost štěstí s kuřátky. Slepice nám nesly celou zimu až k zlosti. Ted' jdou vejce na trhu moc dolů, už jsou za 29c. V zimě byly za 50c a dlouho se držely okolo 35c. Smetana je 54c což je dost dobrá cena ještě. Seno je tady letos dost drahé až \$20 za tunu. Též prasata jsou drahá, malé 6 neděl staré, \$13.00 párek.

Těž jsme se v létě byli podívat, kde dobývají železnou rudu, (Iron mines). Není to od nás daleko. To jsou největší Iron Mines na světě. A to je podívaná, jak v tom dělají a vyvažují ven. Jsou to otevřené doly ale pod zemí jsou taky, tam jsme nebyli. Cesty jsou hnedle všude cementované, tak se to s károu dobře jede. Turisté si to tady chválí, že jsou tu pěkné cesty.

Těž tady v naší škole vyučují šit. To je pro ženy, tak která chce může chodit do školy. Dojíždí sem učitelka jednou za měsíc. Taky bude učit děláni klobouků. Tak se můžeme ještě něčemu naučit. — Co pak dělají všichni v té Dakotě. Snad tam nejsou zapadlí sněhem? — Pozdrav na přátelé a známé v Písku a Veselí, N. Dak., též na všechny čtenáře České Ženy. — S Bohem! Marie Bursick.

CLEVELAND, OHIO. — Čtená redakce a milé čtenářky!

Také se osměluji pár řádek napsat do té milé České Ženy. Čítáme s maminkou dny, kdy má přijít Román "Dvě růže" jest velmi zajímavý a naše sousedka "Teta Kuncšová" větším dílem přijde teprve slyšet. Někdy jsme tak rozčileny a povídáme se, proč tak a tak to neskončí Zdenka, a to a to se stane, ale když přijde po druhé Č. Ž., tak je to vždycky jiné než jsme "prorokovali".

Srdečný pozdrav zasílám rodině Navrátilové, rodině Vaisové a rodině Čihákové v Anita, Iowa, a prosím vás milé tetičky pište co nejdříve Mamince. Barbora Hovorka, musím vám říci, že často si na Vás vzpomíná a já vím, že ji to velice bude milé, když od vás bude slyšet. Chtěla jsem vám psát kolikrát ale adresu vaši jsem ztratila, tak to bylo nemožno. Nyní jsem se rozhodla s vámi si pohovořit v České

Ženě a vím, že to nejenom Maminku potěší ale také překvapí. Ona nevěděla, že miním tento dopis psát.

Od toho času co jsme o vás slyšeli prožili jsme v naší rodině mnoho žalosti. Před sedmi roky bratrovi zemřela dceruška, po dlouhé nemoci ve stáří jedenácti roků. Náš milý tatínek se s námi rozloučil před šesti roky též po dlouhé nemoci, ve stáří 78 roků. Od toho času mně zemřela jediná dceruška 27 měsíců, Anděl Boží, na kterého nikdy nemohu zapomenout. Do 17 měsíců bylo to roztomilé a zdravé poupě, pak onemocněla a po 10 měsících trpěla, až milý Bůh si ji povolal k sobě. — Za tři týdny ji následoval sestřin muž, který také mnoho vytrpěl. Vše odevzdáváme do Vůle Boží, a přejem, aby jim byla zem lehká a světlo věčné at' jim svítí.

Končím s upřímným pozdravem na čtenou redakce a milé čtenářstvo.

Růžena Salveter,
3134 W. 56th St., Cleveland, Ohio.

ALBANY, N. Y. — Čtená redakce a všichni čtenáři Č. Ž.!

I já si dovoluji těmito řádky ct. redakci obtěžovat. Nejdřív musím vzdát velký dík Francis Maček z Derby, Conn., i jejímu p. manžel, že byli tak ke mně zdvořilí a mně tento časopis doporučili. Řáda čtu, v tom jsi Frances přesvědčena vid', a musím doznat, že se mně Č. Ž. velice zamlouvá, tak že ani spát pro ni nemohu. Jak se máš Frances, Mary Ti píše? Mně dnes došel od ní dopis, ale ku podivu, že ji mám psát když adresu mi neposlala. Srdečně zdravím ct. redakci, rodinu Maček neb zásluha patří jenom Vám. S pozdravem, Frances.

LAFAYETTE, COLO. — Čtená redakce České Ženy!

Zasílám vám předplatné \$2.25 a prosím vás, byste uveřejnily toto do České Ženy. Hledám bratra Josefa Sedláčka, rozeného v Čechách, Malšov u Lnář, kraj Písek. Do Ameriky přijel před sedmi lety. Neslyšela jsem o něm nic 23 roky. — Milé čtenářky České Ženy, jest-li ho některá poznáte, tak vám srdečně děkuji za oznámení. Končím se srdečným pozdravem na ct. redakci a milé čtenářky.

Barbora Novák,
Lafayette, Colo, B. 92

BRAINARD, NEBR. — P. b. P. J. K.! — Čtená redakce!

Dne 22. února jsme v naší osadě oslavovali posvěcení nových píšťalových varhan, které náš panenský spolek daroval pro náš chrám Páně Nejsv. Trojice. Slavnost započala v 10. hodin ráno. Kmotři a kmotřičky a spolky jakož i ostatní lidé se sešli v osadní síni a odtud šli průvodem vedeni hudbou až ke kostelu. Prapory spolkové jakož i prapory naší vlasti vlály v jasném zimním ovzduší, takže všude bylo plno slávy a krásy. Také národní svátek Narození Washingtonových, přidával hodnou měrou ku lesku slavnosti. Při ní byli přítomni Vel. pán M. Bogar z Touhy a vel. pan O'Sullivan ze Center. Oba velební páni měli krásná kázání při bohoslužbách. Také pěvecký sbor pod řízením cti. Sr. M. Cecilie de N. D. se nemálo zavděl krásnými

ZKUŠENOST DÍVKY ZE ZÁPADU

Shledávala práci nakládací příliš únavnou

Zirná údolí Oregonu pomáhají zásobovat stoly v Americe. Toto je možno prostřednictvím čarovné skromné plechovky.

V jisté nakládárně byla zaměstnána Julia Schmidtová. Byla to práce komplikátní, ani pečtila plechovky a konala i jinou práci. Byla to práce vysilující a ona nebyla právě nejsilnější dívkou. Často musila pracovat, když byla sotva s to sedět u svého stroje. Občas musila zůstat doma, ježto byla tak slabou, že sotva chodila. Po dobu pěti let byla v takovém zesláblém stavu.

Vyzkoušela různé léky. Konečně její přítelka navrhla Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound a dívka jej zkusila.

"Každý pravi, že jsem zdravější a silnější dívkou," píše. "Doporučuji Vegetable Compound všem přítelkyním, chtějícím vědět o léku tomto." — Julia Schmidtová adresa je 652 North Front St., Salem, Oregon.

Dívky pracující v továrnách vědí, jak se sl. Schmidtová cítila. Snad i ony najdou lepší zdraví užíváním Vegetable Compound.

zpěvy při hlaholu nově posvěcených varhan. Náš milovaný duchovní otec ndp. Msgr. Alois J. Klein promluvil dojemnou řeč před skončením služeb. Byla 1. hodina, když jsme se odebrali zpět do síně z C. B. J., kde naše milé osadnice měly přichystán velmi chutný oběd. Čas už byl hodně pokročilý tudíž myslím, že si každý pochutnal. Po obědě zahrál panenský spolek dvě velmi zajímavá divadla, české a anglické, a předvedl i jiné výstupy, a mužské pěvecké kvartetto nám pěkně zapívalo. Závěrkem přednesl nám náš Monsignor kratší povzbuzující řeč a představil nám na jevišti Dra. Edm. Zimmera, jenž se velmi pochválně vyslovil o našem kostele i škole a o celé slavnosti. Dr. Zimmer jest dobře znám po celém státě Nebr., jakožto státní tajemník rytířů Kolumbových. — Po skončení programu se prodávala večere a potom jako obyčejně byla taneční zábava, na kterou se sešlo mnoho lidu. Všude bylo nabitě a myslím, že se každý natočil dost a dost. S tím pak skončil pro nás tak radostný den, na který jsme se tak dávno připravovali. Byla to práce dost těžká, ale nemít tak dobrého pastýře jako máme v Nejd. Pánu Msgr. Alois J. Kleinovi, a cti. sestry, zvláště cti. Sr. M. Cecilie, která náš spolek řídila po celý čas co se pracovalo o tento skvostný dar pro náš milý chrám Páně, byla by se práce ani nezačala. Nyní jsou ale varhany pořízeny a co zvláště potěšitelné, jsou zaplacené a posvěcené. Tak budou hlásat nadále, že Brainardský panenský spolek se pořádně vynasnažil, aby v našem krásném chrámu zvučely varhany píšťalové ke cti Boží. Dnes 28. února se nám odebrala jedna členkyně do stavu manželského, ale přidaly se nám dvě nové, tak ztráty není. Všichni jí přejem mnoho Božího požehnání a štěstí.

S upřímným pozdravem ctěné redakci i celému čtenářstvu znamenám se v úctě.
Marie Sameková.

DANTE, S. D. — Ctěná redakce a milé čtenářky Č. Ž.!

Na konec roku starého a začátek nového měli jsme v naší osadě dva pohřby, totiž p. F. Radoše a paní Anny Čihákové. Oba byly již popsány v našem milém Hlase a Č. Ž., a tudíž všem

pozůstalým patří naše upřímná soustrast a zemřelým dej Pane korunu věčné slávy at' odpočívají ve svatém pokoji.

Dne 10. ledna schrál Katol. Sokol z Tábora, S. D., ve Wagner divadlo pod názvem "Manžel Punčocha" aneb "Vzhůru do Edenu." Že jejich námaha jest zde oceněná to dokazuje, vždy naplněná síň do posledního místečka. Chvály jim není třeba ale připomenouti, aby zase nám tu brzy zahráli. — Těšíme se již.

Dne 15. února měli jsme v naší osadě Dantecké bazár ve prospěch osady. Ač jsme jen jaksi zkoušeli, výsledek nás překvapil. Ovšem každý něco daroval a jak byl vidět, rád daroval podle možnosti. Naše matky ani nebyly k poznání, zrovna omládlý, samý úsměv a jen se točily, některé s tiketami, některé za pultem, některé v kuchyni, a některé v kole; inu všude. Něco takového jsme již zde neměli léta a tudíž ten všeobecný zájem. Všem těm dárčům z naší osady i těm, kteří sem nepatří a přece si vzpoměli na nás s dárkem, totiž dědoušek Šnajdrů od Vodňan a rodina Martinců do Lake Andes srdečně děkujeme a Pán Bůh zaplat' Panu Janu Koštelu z Tábora patří náš upřímný vroucí dík za vyprosdání věcí darovaných. Že bylo pěkné počasí sjelo se lidu tak, že jsme se mo-

hli upéct v hálu. Čistý výtěžek obsahuje \$525. a ještě jsou někteří že nemohli přijet, ale vyrovnají se později. Pěkná suma na ty zdejší časy. Vidno však jest, když jest dobrá vůle a trochu příčinění, že jest dobrý výsledek. Bud' se si toho vždy pamětliví. Tentýž den byla také v naší osadě veselka p. Františka Soukupa se slečnou Matyldou T. Kočerovou. Veselku měli, jakých je nyní u nás poskrovnu. — Snubní mše svatá byla sloužená v 10 hodin, kdež manželským poutem byli spojeni dp. J. Przitarským. Po mši sv. byli svatečkané asi hodinu na bazáru, kdež ulehčili toboolkám, ale za to měli špásu až — až. Každý si něco pěkného vylovil a ani nám to nechtěli ukázat. Svatební hostina byla u rodičů nevěstiny, kdež se kuchařky vyznamenaly. Ač jsme byli s našimi žaludky na stávce následkem nastydnutí, tam jako když to z nás shodí, a pokračujem k vyléčení. Bylo i při této veselce vzpomenu na sirotky, a sbírka činila \$18. Polovina byla zaslána sirotčinci sv. Josefa v Chicagu a polovina sirotčinci Hessounovu v St. Louis, Mo. Prosím vás za zprostředkování a vy sirotečkové modlete se za Boží požehnání novomanželům, což i my jim přejeme.

Dne 22. února jsme zase byli na překvapence na p. Josefa Nováka, — který sobě bral za manželku paní Ma-

Hamm's

MALT

62

YEARS

leadership

in malt products

Dodávají všichni překupníci
C. W. WACKER
tovární zástupce
508 Granite Bldg., St. Louis.
Telefon: Garfield 6790 — 0789

rii Matonohovou. Měli jsme se zase dobře a každý dědeček a každá babička se jen točila. Pěkně vyhrávali, tudíž ta veselá nálada. Přejeme novému páru by se ještě dlouho, dlouho spolu těšili, po těch přestálých smutných letech.

A dne 27. února měli všechny tři ohlášky najednou, pan Antonín Koupal se slečnou Steilou Valentovou, a 28. února byli sezdáni našim dp. J. Prziarským. Přejeme jim to nejlepší od Pána Boha.

Paní Ant. Zachariášová vám ct. redakce zasílá \$2.00, jeden pro toho dp. pensistu a druhý, který to nejvíce potřebuje do staré vlasti. Paní Jakub Merkanová posílá sirotkům 25c. Již to musím zkrátit. Masopustu jest také na krátko, ale zaplat' Pán Bůh, že již bude konec, neb nevím co by se všechno dělo. Jezdilo, tančilo, vypávalo, a ta práce by vypadala uboze. Teď nám nastane svatý post, příprava to na smrt našeho Pána Ježíše Krista, a tak konejme každý svoji křesťanskou povinnost. Máme jeden každý nějaký ten křížek, někdo lehčí jiný těžší, a tu jest nám třeba modlitby. Všecky milé čtenáře a dopisovatelky zvláště ty staré babičky, kteří tak pěkně dopisují, i ta děvčátka a vás tam u stolku i všechny Josefy a Josefky pozdravuje Josefa Svátkova.

NEW YORK, N. Y. — Čtená redakce a milé čtenářstvo!

Předem posílám co nejsrdečnější pozdrav a prosím, byste mě také přijaly do vašeho kroužku. Je to můj první dopis, tak nevím, jak se vám milé čtenářky bude líbit. Odbírám Č. Ž. již delší čas, ale doposud jsem se neodhodlala k žádnému dopisu. Čtu ji ráda, nebo jsou v ní články a romány velmi zajímavé. Opozdl-li se mně někdy, tak mívám dlouhý čas než ji dostanu. — Ačkoliv čtu i jiné časopisy, přece se mně zdá, že Č. Ž. je nejlepší časopis. Přála bych si, by už vycházela každý týden.

Počasi tu máme měnivě, některý den je hezky teplo, pak na to přijdou studené větry s mrazy a k tomu se přidá i déšť, takže každý by si přál, by už té zimě byl konec. Sněhu jsme ještě moc neměli letos, ale zimy dost. Zatím již co nevidět přijde jaro a s ním se všechno, i příroda, probudí k veselějšímu

životu, třeba i více dopisovatelek se přihlásí i od nás z Moravy. Co se stalo s P. Pavlicovou, i J. Tomšovou, že již dávno nepsaly do Č. Ž. Přijďte někdy na besedu s několika řádky. — Čtu ráda vaše dopisy. Prozatím konším. Bude-li to otištěno v Č. Ž., budu psát brzy zase. Srdečně zdraví celou čtenářskou obec, Vaše horlivá čtenářka Moravské Děvče.

(Dopisy k uveřejnění nutno psát jen po jedné straně papíru! — P. red.)

DAVID CITY, NEBR. — Drazí čtenáři České Ženy!

Byla jsem požádána důstojnými Otci Salesiány, kdo by si přál vstoupiti do Mešního svazu, by tak učinili a nějaký ten milodar na to složili, by mohli vychovat dobré a hodné kněze a zbožné lidi. Každý člen jest účastný mnoha modliteb, dobrých skutků a každého člena je denně vzpomínáno při mnoha mších sv. Dále kdo máte velkou lásku k Panně Marii, máte tolik cestiček se přitulit k té Nebeské Matičce at' na sv. Hoře u Příbrami aneb na sv. Hostýně. Pomožme jim dobudovat krásné svatyně ke cti a slávě Její a budeme vidět naši oběti výsledek po smrti; i ona za naši lásku nám vybuduje přibytěk v nebesích. Hled'te co může člověk učinit s milodarem s mírných obětí. Věnujeme-li chudým opuštěným sirotkům, jak silná je modlitba těch nevinných dušiček, tak že rád Otec Nebeský vyslyší z jejich úst prosby za nás. Darujeme-li chudým klášterům milodar i odtamtud' mnoho modliteb zalétá k trůnu Nebes. A oni ty dobré duše čekají na naše soucitná srdce, vždyť jsou tak chudobné, a zloba lidská velká nepřející, že kdyby se jim nepodala ruka pomocná, měly by velký nedostatek. Oné dívky z Texas mám sdělit od pověd od ctih. Karmelitek. Skrze to povolání do kláštera nemáte se znepokojovat. V nebi jsou rozličné přibytky, a také k nim vedou rozličné cesty. A cesty Boží jsou tak podivuhodné a byt' byly někdy plné trnů, přeci nás po nich vede Jeho láska, a jestli jsme ty trny z lásky k Pánu Bohu snášeli, přinesou nám jednou také růže. Myslím, že kdyby to byla vůle Boží, byste Mu v řeholi sloužila, že by Vám jistě byl Pán Bůh nějakým způsobem pomohl, byste svého cíle dosáhla. Na věčnosti nám bude všechno jasné a pak budem se

obdivovat a chválit Boží Prozřetelnost — která tak podivuhodně celý náš život řídí, aby nás dovedla k věčnému cíli. Vžijte se drahá přítelko do slov té zbožné řeholnice a žijte zbožně na dále v postavení, které jest Vám dáno. Upřímný pozdrav přijmte ode mě." Dále jedna paní má ušito několik dek s kousku ale jen vršek a nějaké vyšívaní a jestli to bude moci zpeněžit, — půjde to též na dobrý účel. Která byste si něco přála já Vám udám adresu. Mnohá já vím že máte málo času a tady dost lacina by byla příležitost. — Dnes nemohu se se žádným dárkem pochlubit, pokladna již vyschla, o kěž dobrý pramen lásky by ji obživil.

Všem milým čtenářům i ctěné redakci zasílá upřímný pozdrav.

Mrs. Fred. Jindrick,

David City, Nebr., R. 3., B. 91.

PINE BLUFF, ARK. — Velečtění redakce!

Předně přijmte ode mě nejsrdečnější pozdrav. Stále mě cosi šimrá na jazyku a nutí, abych s Vámi sdělila, jak u nás se stále máme.

Proto začnu hned od loňského roku, abych nic nevynechala. Před Vánocemi přišlo po 3 týdny, ve dne v no-

3 Z pravé barvené příze \$1.00
Chambray-ské košile

NEPOSÍLEJTE PENĚZ Poplíte si! Pošlete svou objednávku ještě dnes! Nejvýhodnější koupě v knižnicích, jaká kdy byla nabízena. Zvláště pěkné těžké modré Chambray-ské košile do práce i pro polovávky. Se zárukou, že nepustí barvy a majitel ceny \$1.00 každá.

NÁŠE ZÁRUKA Podá-li se vám koupit podobné 3 podivuhodné košile za méně, nežli \$3.00 a nemyslíte-li, že jste uspořili nejméně \$2.00, vraťte nám je na naše útraty. Neplatíte přemrštěných cen v drobnobchodech! Pošlete objednávku lince najisto, než bude příliš pozdě. Až vám košile budou poštou dodány, zaplatíte pouze \$1.00 a poštovné výlohy za 3 košile. — Udejte jméno, adresu a velikost košile. Košile vyrábíme ve velikostech od 14 do 18.

BERNARD HEWITT & COMPANY
Desk 200, 812-822 W. Jackson Blvd., Chicago

ci až z toho byly nebezpečné povodně. Okolo řeky Arkansas, bylo dosti neštěstí, neb to zaplavilo hodně černošských domků, lidé byli bez přístřeší a mnoho škody to natropilo. Četla jsem v novinách, jak jeden farmář vzal dívky do školy. Musel přes vodu přejít a jak byl velký proud, tak mu to vůz překotilo, a dívky všechny tři utonuly. Otec měl co dělat, aby sám sebe zachránil. Pak asi týden jsme měli bez deště. Nato začalo pršet a jen lilo po celé 4 týdny. Tak byla na novo hromadná zkáza, což asi ct. čtenáři důvody četli v novinách. Chvála Bohu, u nás na kopkách to nepoškodilo nic. Jen cesty byly moc mizerné. Tak byl každý nucen sedět u kamen a nelézt ven, aby se mu nenabralo do bot přes holinky.

Přítomnou dobu je zde teploučko, cesty už vyschly i pole. Tak s pomocí Boží zase lezeme na světlo (jako sysel z díry) a začínáme v polích pomalu sázet. Máme již 10 bušlů zemčat nasázeno, 9 bušlů ova a něco drobné zeleniny. Jahody a broskve kvetou o překot. Jest ale se co obávat, zda-li to později nezmrzne. To ví ale sám Pán Bůh. Abych neunavovala dlouhým dopisem, tak si něco nechám na dobu pozdější. Srdečný pozdrav pro celou rodinu České Ženy. S úctou jsem,
Annie M. Kadlec.

ROSSFORD, OHIO. — P. b. P. J. K. Čtená redakce a všichni čtenáři a čtenářky!

Přicházím taky mezi vás, jestli mě mezi sebe přijmete. Ačkoliv mezi čtenářky patřím již asi 6 let, odběratelkou jsem jen krátký čas. Vždy s největší radostí čekám tou milou Č. Ž., neb já moc ráda čtu pěkné romány a zajímavé dopisy. Snažila jsem se získat zase novou odběratelku avšak nebyla náhoda příznivá. Doufám, že se tak stane později.

Naše osada pořádala v neděli 27. února divadelní představení pod názvem: "Kříž pod lipami", které se znamenitě vydařilo. Návštěva byla hojná. Nejvíce však tam bylo mládeže. — Od kdekoliv se to sběhlo, jak to obvykle bývá, když se mládež přeje účastnit každé zábavy, by se ještě mohla zaročit před pústem, neb jest těch šest týdnů dosti dlouhých pro mladé nohy.

Poslyšte čtenáři a čtenářky co vám

prozradím. Chtěla jsem vás všechny pozvat na to divadlo, zvláště Pana Lhotského z Detroit, Mich., který se vyjádřil v dopise v Č. Ž. že smýšlí na ženění. Kdo ví jestli by se mu taď některá panenka nezalíbila, že by si ji přál odvésti hned domů jako milovanou ženušku. Kam jsem to jen zalezla, vždyť se tak různá láska na světě nenalézá. Vy jste pane Lhotský až moc skromný. Vaše šesté přání jest tak malinké, že jsem si hned pomyslela, že umíte dobře počítat. Věřte že kdybych měla dceru hned bych vám jí slíbila. (My myslíme, že p. Lh. zůstane na ocet! — P. red.)

Právě když jsem se chystala psát do Č. Ž. tu pozvánku, jsem se na malý okamžik vzdálila od psacího stolu, a když se vrátím, co by ste si řekli že se mohlo stát, místo inkoustu který jsem si byla dříve přichystala, našla jsem láhev s černidlem na boty a inkoust nikde k nalezení.

Srdečný dík za kalendář Hlas. Jest velmi poučný a zajímavý.

Musím taky nechat místo pro druhé. Končím s pozdravem na redakci a všechny čtenáře a čtenářky. M. P.

CHICAGO, ILL. — Čtená redakce a milí čtenáři a čtenářky Č. Ž.!

Trpělivost ctnost je vzácná, že však v pravdě máš ji, zviš teprve, až život tobě utrpení podá číš.

Naříkáš si, že je těžko s jinými být klidně živ, béduj nad sebou, že jsi tak málo ještě trpěliv.

O svých bédách mluv jen málo, mlčet o nich nemohá, aby zbylo hodně toho, co chceš trpět pro Boha.

Slzy oddanosti v bédách anděl sbírá pro nebe, slzy rouhavého lání d'ábel chová u sebe.

Bez vady nic není v světě, také ty máš chyby své. Trpěliv buď k vadám druhá, neb on snáší chyby tvé.

Naříkáš, že denně ztrácíš trpělivost mnohokrát,

divná věc, jak může někdo, čeho nemá pozbyvat!

Trpělivost ctnost je vzácná, také jiné vychová, ale jenom pokorou se nabývá a zachová.

O trpělivosti pravé nelze mluvit u toho, kdo je hotov trpět jenom, co chce sám a od koho.

Pokora a trpělivost, osvědčené v starostech, víc se líbí Bohu, nežli přívál útěch v služných dnech. Váš Dědousek Václav Dvořák.

CHICAGO, ILL. — Čtená redakce Č. Ž.!

Předně jest mi oznámiti, že mezi horlivé milé čtenářky Č. Ž. přihlásila se opět nová odběratelka pro Č. Ž., pí. Kristina Liberová, z Berwyn, Ill. Tato jest známa naše spolková pracovnice.

Tak jsem Vám předešla v dopise něco zapoměla rozmlít čtenářky, a to je, že 19. března připadá svátek našich Pepiček a Pepičků. Přicházím s gratulací trošku pozdě. Přejí všem toto nejlepšího štěstí od Pana Boha, to jest stále zdraví a svatou spokojenost, a doufám a prosím, by za to mé vinšování zůstali nadále věrnými a horlivými čtenáři Č. Ž., nám všem tak milé.

Chraňte se Nastuzení

Nastuzení značí nebezpečí. Přes 150.000 lidí nřá ročně pouze na zápal plic. A následně lři choroby pocházejí z nachlazení. Zarážito nastuzení hned z počátku. Učíte tak rychlejší a neúspěšnější způsobem. Učíte HILL'S CASCARA-BROMIDE-QUININE. Zastaví stuzení za 24 hodin a chrání ve třech dnech. Iliany lidí je nyní užívají, neboť po 25 letech bylo nalezeno lepší prostředek k zastavení chlazení. Nespoléhejte na méně účinnější prostředky, lyž tento je k dostání. Ve všech lékárnách se odávají Hillovy tabletky.

Seznáte se s touto HILL'S CASCARA-BROMIDE-QUININE CENA 25c. červená krabice a podobnost

V přítomné sv. postní době odložili jsme zábavy a chodíme na večerní pobožnosti, takže všude je chrám Páně takřka přeplněn. V osadě Bl. Anežky České odbyvají se právě sv. Missie. Návštěva těchto jest tak velká, že nový kostel, ač tak velký, nemůže stačiti a to jest týden pro dívky a ženy. — Tak vyprávěla mi naše horlivá milá čtenářka pí. K. Sedláková a jak krásná jsou kázání dpp. missionářů Antonína Řehoře a Bohumila Kašpara, z řádu Ježuitů.

Jest též mnoho nemocných našich milých čtenářek, které postních pobožností účastniti se nemohou. Modlí se doma a touží, by to krásné jaro přineslo jim pozdravení. Kéž dobrý Bůh jim toho štěstí dopřeje. Jednou z pacientek jest též má rodná sestra pí. Kateřina Pankracová a to po delší již dobu. Když jsem předešle dlela u jejího lůžka, řekla: Jak jsi sestro šťastna, že si můžeš vyběhnout. Jak ráda bych taky šla; takhle musím dliti doma. Lékař nařídil velký klid, nemožno mi přijímat návštěvy. Mám ještě to štěstí, že mhou čisti. A slyšíš, povídá, ta Č. Ž. je čím dál lepší, to čtení je tak pěkné a dopisy taky. Ta pí. Ficenencová z Omahy, ta hezky rozumně píše. — Já jsem si ji představovala velkou a silnou. A ona je zatím takový silák jako my, dodala jsem. Sestra se usmála povídá: Tona dej pozor, když tak s tou Č. Ž. chodíš, aby tě nepřejeli. — Jak blízká jsem této nehody a to často, to jsem neřekla. Ulice hemžící se automobily jsou jako popravistiště; nebýti signálů, tak by nebylo možno přejíti.

Tak jsem byla upomenuta až z Clevelandu, že tuze málo do Č. Ž. píše. To se asi mé milé věrné přítelkyni pí. Marii Skálové stýská; vždyť jsem se již trochu polepšila. A kdyby mi to bylo možné, jak ráda bych tam k Vám milé spolusestry naší Č. Ř. K. Ú. J. Ž. A. do Clevelandu zaskočila. To by bylo "suprise."

Mě se všechno zdá, že matinka dpp. Michalička O. S. B. odbírá též Č. Ž. Chci jí dáti vědět, že od té doby co jsme se poznali na tom vršíčku v Lisle, Ill. o té krásné slavnosti ze dne 27. června v loni, kde jsme si tak srdečně popovídali a pí. M. Vonešová z Lowe, vedla hlavní slovo, že to se opakovalo tuto neděli 6. března u pí. Vonešové.

Vzpomínali jsme Vás všechny v Oklahomě City a jak pí. Vonešová Vás upřímně chválila, to abych ani neříkala. Škoda, že jste nebyla pí. Michaličková mezi námi. Při tom dychánku dozvěděla jsem se od pí. Rezkové, že naše horlivá čtenářka Č. Ž., pí. M. Voříšková z Fox River Grove si zlomila ruku a tato že díky Bohu se zahojila, čehož pí. Voříškové srdečně přeji. — Se srdečným pozdravem, Vaše

Antonie Vondráček,
1342 So. Keeler Ave., — Jednatelka
Hlasu a Č. Ž.

PINE BLUFF, ARKANSAS. —

Čtená redakce a všickni čtoucí! Chci vám načrtnouti a to jen krátce, že my Češi, Moravané a Slováci jsme jeden národ ve vlasti i zde v Americe. Tak myslí každý poctivý katolík. Jsou však našinci, kteří toho nedbají. Dokud republika bude míti zemské státní hranice, vždy budou Češi, Slováci a Moravané. Z posledních jest moje maličkost. Jsem rodák z Bořetic u Hustopeče na Moravě. Zde v Americe jsme Češi nebo našinci, kteří jsou nám nejbližší, protože jsou katolíci a národovci. Jsou Češi i Moravané, kteří hledí na naše s vysokou, s noblesou, s nedůvěrou a s ironickým opovržením jen proto, že věříme v Boha a nestydíme se za víru svou i původ svůj. Pak jsou našinci, že graciosně prohlíží i mluví v společenském taktu s útrpností k nim. A to je ten rozdíl mezi některými Čechy, Moravany a Slováky. Jest nás málo — v obvodu 30 mil je tu na 25 rodin českých (Bohemians). Většina se hlásí ku katol. církvi. Musím dodat, že někteří z nich své povinnosti zanedbávají snad ze lhostejnosti. Ženy jsou lepší u víře než mužové, což působí na výchovu dítek účinněji. Stávající poměry udržují muže nedbalými. Co se řeči týče, každý z nás Čechů mluví rád česky a nestydí se za svoji krásnou líbeznou mateřštinu. A toto nás katolíky a všechny udržuje v přátelství a společenském rázu. Mám radost nad našimi česky, mluvícími česky; až na nepatrné procento jsme s s tou mladou generací Čechoslovany. Jen více porozumění pro své zásady a přesvědčení, tedy více sblížení. A co nás má sblížit? —

Kdybychom měli českého kněze, který svým dětem a bratřím rozumí! Svůj k svému. Heslo síly! My však jsme na to slabí. Máme malý kostelíček misijní, dosti prostorný. Máme každou první neděli v měsíci mši sv. a děti každou neděli katechismus. V zimě pro špatné cesty vzdálenější katol. rodiny nemohou do kostelíčka. V létě ano. Kdyby byl český kněz zde a k nám z Pine Bluff dojížděl, byla by to výhoda. Kostelíček co máme zde na mém pozemku, potřebuje uvnitř i zvenčí obarviti a uvnitř oltář dekorovati. Křížovou cestu máme. Tu nám poslal dp. Josef F. Bauer z Bruno, Nebr. Já koupil sklo a rámy jsem udělal a tak máme památku. Tiskárna Hlasu natiskla české nápisy na každé zastavení. Díky za vše! Z Bee, Nebr. máme zvon. To byla práce s ním! Zvoníme jím. Je trochu puklý, nemá čistý hlas, ale sloužití bude svému účelu. Pán Bůh zaplat' osadníkům v Bee, Nebr. Důst. pp. F. Žalud i Jos. F. Bauer a jejich osadníci mají zásluhu. Bůh zaplat'! — Tentokrát bych prosil, by nám bylo pomoheno na vybarvení kostelíčka zevnitř i zvenčí. Důst. pán Thompson, který k nám dojíždí, chce, aby byl kostel vybarven. Mluvili jsme o tom, i učitelky, které vyučují děti katechismu. Peněz na to není. Osadníci zdejší jsou v poměrech nedobrych, někteří dají něco, ale to nestačí ani na dva gallony barvy. Co s tím? A tak, moji drazí přátelé, páni čtenáři a ctěné čtenářky, darujte po desáku a čtvrtáku na tuto sbírku. Pomozte, bychom kostel uvnitř i zvenčí vybarvit, aby se nerovnal jiným v okolí, také neobarveným. Kdybych mohl, sám bych to provedl. Mohou-li lidé shánět pe-

Rychlá pomoc při
KASLI
SEVERA'S
Cough Balsam
U vašeho lékaře

níže na pomníky živých, kteří po spravedlnosti si pomníků nezaslouží, proč by zde čeští krajané katolíci nepomohli stavěti, budovati pomníky kde se lidé ku Bohu modlí, kde děti se učí náboženství, kde se občas mše sv. obětuje a kde se též modlíme a vzpomínáme na dárce pro chudé český misijní kostelíček, na němž jest ještě \$150 dluhu. Není to mnoho, ale pro rodiny začátečníky s půl tuctem i více dětí, není to maličkost. Doufáme pevně v pomoc našinců. Dárky se budou kvitovati. S Bohem a s přátelským pozdravem na redakci a ct. čtenáře.

Josef Popovský,

R. 1, Box 316, Pine Bluff, Ark.

MILWAUKEE, WIS. — Poslední zpráva z naší české osady byla uveřejněna v tomto listě právě dne 22. února, — kdy připadá veliký americký svátek, výročí narozenin prvního presidenta naší slavné republiky Spojených Států Severo-amerických, Jirího Washingtona, jenž nazýván jest a to zajisté vším právem "Otcem vlasti!" V den Washingtonových narozenin v našich katol. osadních školách nebylo vyučování, ale ve veřejných zdejších školách bylo vyučování celý den. Tak se nám zdá, jako by zdejší veřejné školy byly úplně ve vleku socialistickém, jímž na velikánech národa mnoho nezáleží (možná, že jim více záleží na Leninovi a jiných předcích ruských. Poznámka redakce). V den Washingtonových narozenin slečna Klára Kubičková odvedla svůj tři sta dolarový úpis na stavbu nového kostela. Je to snad největší dar od jednotlivce, a k tomu ještě od svobodné osoby na stavbu našeho nového kostela. Kolik naše čilé Sokolice vydělaly na masopustní neděli při karetní a taneční zábavě, není nám dosud známo, ale jsme přesvědčeni, že vydělaly hodně ve prospěch stavebního fondu, neboť návštěva byla skutečně tak veliká, že již místa se pro všechny nedostávalo ani na chodbách ani v bejsmeňt., takže mnozí ač nerádi, museli odejít domů, protože nebylo zkrátka místa s dostatek pro všechny.

Nyní, když nám zase nastala svatopostní doba na popoleční středu, dne 2. března, si alespoň trochu odpočine od zábav a budeme vzpomínat či pamatovat více na svoji nesmrtelnou

duši. Na popoleční středu jsme měli ráno zpívanou mši sv. o půl deváté hodině; přede mši sv. svěcení popela a po mši sv. udělování popelce. Večer pak bylo první svatopostní kázání a sv. požehnání a popelec dostali všichni ti, kteří nemohli hned ráno přijít do kostela pro popelec. Svatopostní kázání budou po celý půst vždycky ve středu večer v 8 hodin a v pátek večer v 8 hodin a v neděli odpoledne o půl třetí hodině bude vždy křížová cesta a sv. požehnání. Rozumí se samo sebou, že každou neděli je pravidelné kázání při obou mších sv. v 8 i 10 hodin ráno. Bylo by si však ze srdce přát, aby co možno nejvíce osadníků, starých i mladých na všechny tyto pobožnosti v postní době chodilo.

V úterý před popoleční středou, dne 1. března 1927 jsme měli v našem chrámu Páně zase pravou sokolskou veselku. Před zpívanou snubní mši sv. o půl deváté hodině ráno oddal náš dp. Fr. Boženek dva chvalně známé naše mladé osadníky p. Josefa Václ. Malý-li se slečnou Alžbětou Annou Krejčich. Slečna Anežka Krejčí, sestra nevěstina byla za družičku a p. Jiří Malý, bratr ženicha byl mláďencem při této veselce, které se účastnili všichni nejbližší příbuzní a známí z obou stran. Oba novomanželé jsou dobře známi v naší osadě, neboť vychodili naši osadní školu, patří do našich českých katol. spolků i k Jednotě Katol. Sokola. Ženich s nevěstou pamatovali při této radostné události na náš nový kostel dárkem \$15.00, začez necht' příjmu srdečné díky jménem celé naší osady. V kostele se vybralo při této veselce \$11.75.

V úterý masopustní měli naši Sokolové a Sokolky soukromou přátelskou taneční zábavu, při níž účinkovali naši harmonikáři pp. Jan Miřácký, ml. a Eduard Kučera. Hráli na pravé české harmoniky, importované z Československa, ale pouze do půl dvanácté hodiny, takže před půlnocí byli většinou všichni již doma a na druhý den ráno — na popoleční středu jsme mnohé z nich viděli v našem kostele; přišli si pro popelec na znamení, že chtějí celý půst trávit v duchu církve svaté jak se sluší a patří na katolické Sokoly a Sokolky.

První neděli postní vykonali svoji velikonoční povinnost členové spolku

sv. Víta čís. 12. Americká Katol. Jednota a též členové a členkyně sboru sv. Prokopa čís. 14. Katol. Jednota Sokol. Ostatní spolky přijdou na řadu později, to jest druhou, třetí atd. neděli svatopostní, jak v kostele vždy předem oznámeno. S pozdravem všem v redakci a vůbec všem čtenářům vždy oddaný
Dopisovatel.

Lepší nátura.

"Žádná žena, milostivá, nevydrží tolik, co muž." — "To vám přiznávám, pane Vyšhlíd. Já mám muže pořád toho samého, ale služby se u nás střídají každých čtrnáct dní."

DO CHICAGA!

Jak již v časopisech našich před několika měsíci oznámeno, pan

JAN ZBOŘIL,

bytem v domě číslo 2516 So. Kedzie Ave., je oprávněným jednatelem Hlasu a České Ženy. Jeho působnost je však omezena hlavně na nové odběratele, takže nebude nijak překážet jiným našim jednatelům.

Prosíme, by mu krajané věnovali na prostou důvěru.

S úctou

Administrace Hlasu a Č. Ž.

Žlučové kaménky a písek v moči bez operace léčí

SALVAT TEA

Vyráběné v Praze, Čechy, lékárníkem p. Olivou a které je též doporučováno tamními lékaři v nemocích jater a žlučníku, jakož i při žaludečních nemocích.

Cena jedné krabice s poštovným \$1.60. — Jednatelství Salvat převzala:

Mrs. Frances Krobusek
12718 Holborn ave., Cleveland, O.

U ní budtíž činěny všechny další objednávky. S úctou se znamená

Marie Leibligerová.

Chcete získat co nejvíce při návštěvě Československa?

Chcete získat co nejvíce při návštěvě Československa?

Jaké pak asi konají přípravy letošní návštěvníci staré vlasti? Či myslí si, že není třeba se na takový výlet poněkud vyzbrojit různými praktickými pokyny a pomůckami? Takový předběžnými přípravami vyzbrojený návštěvník odnese si ovšem ze zájezdu nepoměrně více než ten, který si jen tak "vyletí" jako holub z holubníku. Jako na zvalanou došel právě z Československa neocenitelný, informativní a opravdu originálně upravený plastický plán Prahy s popisem všech význačnějších budov a ústavů. Koupíte jej (a nezapomeňte při tom na podrobnou mapu Československa) za pár centů u importérské firmy F. Pancner, 3505 W. 26th Street, Chicago, Ill. Nenapsali jste si ještě o bohatě ilustrovaný katalog českých praktických předmětů importovaných z Československa?

Osmazený chléb.

Zatvrdlý bílý chléb nakrájej na krajčky. Na 8—10 krajčků rozšlehej tři vejce, přidej k nim půl koflíčku mléka a osol. Na železný kastrol dej čtyři lžice sádla a když se rozpálí, omáčež chléb ve vejci a osmaž hezky do žluta po obou stranách. Podej horký se syrobem neb medem.

* * *

Kyselá čočka.

Přeber a vyper 2 koflíky pěkné čoč-

ky, naley na ni měkké vody a nech ji tři čtvrtě hodiny vařit, seced' pak s ní vodu, vsyp ji do jiného hrnku a osol. Dej na kuthan kus sádla a rozstrouhanou cibuli v něm dus, až se zpění. Přidej to k přesypané čočce, prosej do toho trochu rozdrobeného dymíánu, udělej hnědou jíšku s octem a vodou a vlej na čočku a nech ji do měkka uvařit. Vyndej pak na mísu a oblož sázenými vejci aneb uzenkami.

* * *

Při pohledu na St. Louis.

"Je možno, aby se v tomto zakoupeném ovzduší někomu dobře dařilo!"

— "Lékárníkům."

Nabídka k sňatku.

40-letý zachovalý bezdětný vdovec, mající menší farmu poblíž městečka St. John v Michiganu, přeje si za příčinou sňatku seznámit se s vdovou v průměrných letech nebo se starší dívkou. Nabídky laskavě adresujte na: — Zachovalý muž % Česká Žena, 1611 So. 11th St., St. Louis, Mo.

Nabídka k sňatku.

Přeji si učinit známost s dívkou, do brou katoličkou, od 21 do 27 let starou. Sňatek. Nabídky laskavě adresujte na: Farmář-Láska, % Česká Žena, 1611 So. 11th St., St. Louis, Mo.

Nabídka k sňatku.

Mladý, inteligentní muž, slušného zevnějšku, přeje si učinit známost s dívkou od 21 do 28 let starou. Nabídky laskavě adresujte na: Budoucnost, % "Česká Žena", 1611 South 11th St., St. Louis, Mo.

DR. FRANK J. MNUK

lékař a ranhejle,

406 So. 13th St., Omaha, Nebraska
Telefony:
ufadovna: Atlantic 6351 Obydlí: Atlantic 536

DR. A. F. SRB

Physician & Surgeon

Office & Residence: 1719 So. 16th St.
Phone: Jackson 5908.

OMAHA, NEBRASKA

NONAT A SALVAT

má na skladě
V. L. Mrvík, Yankton, S. D.

Nemocným lidem.

Zasílám do všech částí Sp. Států léčivé thé připravené z květů, listků stonků a kořínků léčivých bylin. Každý paklíček thé připraven je z jakových léčivých bylin, které pro každou nemoc jsou vybírány a roztrženy tak, aby ihned účinkovaly proti takové nemoci, jakou jste postiženi. Při objednávce udejte Vaše stáří, neboť podle toho se řídí, mnoho-li a jak silné thé máte užívat. Jeden paklík thé stojí \$1.00, poštovné 6c. Toto léčivé thé, které v každé rodině je nenahraditelné a pro každou jinou nemoc z jiných léčivých bylin připravované, užívá se proti následujícím nemocem:

Blednička (chudokrevnost), bolesti hlavy, krku, všechny plicní neduhy, játra, ledviny, žlučové kamínky, průjem, srdeční vada, tasemnice, zácpa, záducha, žaludeční potíže, bolavé dásně, padoucnice, pálení žahy, špatné trávení, nepravidelná perioda, pichání na prsou a v bokách, bolesti v kříži, zimnice, nepravidelné močení, spála, záskrt, difterie, slabost, třesení rukou, čišťení krve, velký tlak krve v hlavě, tlučení a slabosti srdce, vodnatelnost, zastaralé vnitřní nemoci, chřelí krve, chřipka, krlice, slabost v žilovtě, vyrážka, žlázy, žloutenka, tanec sv. Vity a j. v.

Osvědčené masti

připravené ze šťáv léčivých bylin, dubové a březové kůry, jsou na všechny otevřené a zastaralé rány neprokonatelné. Proti žilové, volesti, všem oteklínám, pohmožděním, boulim, revmatismu, na odstranění chloupků, otlačení, na lupy v hlavě, bradavice, zatvrdliny, vředy, svrab, strupy, uhry, prs otekly, oteklé nohy, nádor, ekzema, vyrážka, lišej a j. v. Jeden tyglíček masti stojí s pošt. \$1.00.

Proti plicním nemocem,

zápalu plic—rybí tukový olej, barvy tmavobílé, hustý jako med, který se v mnoha případech tak osvědčil, že souchotináře na nohy postavil a uzdravil. Jedna lahvička i s poštovným \$1.15.

Proti cukrovce

vylisovaná šťáva ze šestí léčivých bylin, která proti této nemoci jest lékem neprokonatelným. Jedna lahvička poštou \$1.10.

Anton F. Veselý,

2418 So. Central Park Ave.,
Chicago, Ill.

Zlatá žila vyléčena bez nože.

Dle mého způsobu léčeni zlaté žily je málo neb žádná stráža času a prakticky není žádné bolesti, když si dáte zlatou žilu léčit u mého doktora v Wahoo, Nebr. Znáší to dšperu železního jízdáního, výloh nemocničních, výloh hotelních a za stravu, jež musíte hradit kromě léčby a operace, když se dáte léčit jinde. Zabývám se léčbou všech jiných lidských chorob a měl jsem zvláštní zkušenost a nabyl odborných znalostí u léčeni nemocí konečnicku. Vyléčil jsem mnoho vděčných pacientů.

Někteří ani neupaloji zlaté žily. Různé masti, pilulky nebo přidrčovače nikdy nevyléčily a také nikdy zlaté žily nevyléčily.

DR. WM. K. STEFAN,
Wahoo, Nebraska.

VĚHLASNÉ LÉKY DOKTORA J. H. McLEANA

kteréž byly ve stálém užívání a obstály zkouškou času

PŘES OSMDESÁT LET.

Lékárníci a obchodníci léky drží tyto výtečné léky na skladě. Nejsou-li k dostání u vašeho nejbližšího obchodníka, může vám je obstarati za krátký čas přímo z velkozávodů.

VÝSTRAHA:- Naše léky přichází pouze v původním obalu a za ceny, jež udáváme níže. Nikdy nekupujte zlomený nebo částečný obal.

DR. J. H. McLEANA VOLCANIC OIL LINIMENT (Sopečný Liniment):- Je dobrý pro poškození rámu těla, kde je dobrý liniment žádoucím. On ulehčuje a hojí, nepálí a nedělá puchýře ani na té nejjemnější kůži — Jest to pravý přírodní lék. Cena 30¢, 60¢, a \$1.20 láhev v Spojených Státech.

DR. J. H. McLEANA CORDIAL (Kordíál a Slivka):- Přeměňující slivka obsahující železo a jiné cenné léčivé přísady. Zvýší chuť k jídlu, napomáhá trávení a vtřebání a zlahoduje žaludek. Nepředráždí, aniž neseslabí, jak léčivé slivky často činí, ale jest pečlivě sloučen pro všechny případy vyžadující dobrou všeobecnou slivku. Cena 60 ctů. a \$1.20 láhev v Spojených Státech.

DR. J. H. McLEANA TAR WINE COUGH BALM (Balsám z Tarového Vína pro Kašel):- K léčení kašle, nastuzení, chřipky, influenzy, modrého kašle a dětské křeče. Neobsahuje žádný morfin, aniž jiný omamující prostředek. Je to lek, který to nejjemnější dítě neb osoba delikátní může brát bez jakéhokoliv rizika. Cena 30¢, 60¢, a \$1.20 láhev v Spojených Státech.

DR. J. H. McLEANA UNIVERSAL LIVER PILLS (Bílé Pilulky pro Játra):- Staré spolehlivé rodinné projímadlo. Příjemný k braní a účinný v akci na játra, žaludek a střeva. Cena 25¢ za paklíček v Spojených Státech.

DR. J. H. McLEANA SARSAPARILLA COMPOUND (Sarsaparilla Směs):- Jest přesně sloučený lék, jenž byl užíván po mnohá léta. Jest to Alternát (střídač) pro krev, a užíváním jej pravidelně tento lék co Alternativní Slivka učiní krev červenější a bohatší. Cena \$1.20 za láhev v Spojených Státech.

DR. J. H. McLEANA EYE SALVE (Masť pro Zrak):- Výtečný emolient určený odstranit zapálení v očích, předejít a vyléčit zrnacení očních víček. Pro slabé a bolavé oči. Nepodráždí, nepoškodí oko žádným způsobem. Cena 25 ctů. za balíček v Spojených Státech.

DR. J. H. McLEANA BALMÉ - A DIURETIC STIMULANT TO THE KIDNEYS (Výmočný Podporovatel Pro Ledviny):- (Dříve znám jako Dr. J. H. McLean-a Balsám pro Játra a Ledviny). Cena \$1.20 láhev ve Spojených Státech.

DR. J. H. McLEANA LITTLE LIVER PILLETS (Růžové Pilulky pro Játra):- Oblíbené pilletky pro dámy, malé, snadno se berou, konají účinek. Odporučeny v zastaralé zácpě, žlučnatosti, a takových nemocích a obzvláště doporučené ve spojení Dra. J. H. McLeana Balmé-Výmočný Podporovatel Pro Ledviny. Cena 25 ctů. za balíček v Spojených Státech.

DR. J. H. McLEANA CANDY VERMIFUGE (Cukroví proti hlístám):- Santoninová přípravek k odstranění hlísty vláknité, čili červů z těla; příjemné v užívání, rychle působící. Cena 50¢ paklíček ve Spojených Státech.

Úplný návod v řeči anglické, španělské, české, italské, norské-dánské, švédské, polské a francouzské na každém balíčku léku Dr. J. H. McLeana.

Dopíše si o Dr. J. H. McLeana česky kalendář. - Jsou zdarma.

THE DR. J. H. McLEAN MEDICINE CO., St. Louis, Mo.